

Д'АНДРЕА
ВУНДЕРКИНД. ЕДНА
БЛЕСТЯЩА СРЕБЪРНА
МОНЕТА

Част 1 от „Вундеркинд“

Превод от италиански: Екатерина Мизилова, 2015

chitanka.info

На спокойните небеса и на вечно бушуващите демони.

На улицата накрая на света и на калинките, които я обитават.

На океана и на силата, която не познава окови и вериги.

На чайката, която се смееше нощем, на сляпото коте и на стария рибар, който е възплътил времето, на вълните и на пръстите, но не и на сърцето.

И на Сара, която ми ги показва, смеейки се заради речните рибарки.

Трябва да добавя, че никога не съм срещал някого, който да е виждал улицата на Озел.

Х. Лъвкрафт

1

Франк бе така унесен в загадката на кутията на Лемарчанд, че не чу как голямата камбана започна да бие.

Бурята бушуваше и приближаваше в пожар от гръмотевици и светкавици. Сенките се олюляваха като зашеметени и дори нощта сякаш се отдръпваше от пътя на черно-бялото дете, което бягаше ужасено.

Мъжът на алеята се беше навел над огъня. Детето се спря, разтревожено. Черните му коси прилепваха по млечнобялото му лице: всичко по него беше в бяло и черно.

Дъждът плющеше яростно. Разрушаваше мазилката, биеше по калдъръма, като че искаше да изгаси пожара в центъра на Земята, издуваше улуците до такава степен, че те се прегъваха и преливаха. Но мъжът, загърнат със зелен дъждобран, изглежда не го беше грижа. Лицето му беше потънало в сянка, удряше ритмично с ръце.

— И така — каза с нисък и почти развеселен глас, — ти би трябвало да си Вундеркиндът?

Мъжът не получи отговор: детето беше прекалено изплашено, прекалено премръзнало, за да каже нещо, дори само едно „студено ми е“. Потърка очите си, приближи се колебливо малко по-близо, за да разгледа дребната ярка фигура, която подскачаше, като следваше ритъма на ръцете на мъжа.

Беше великолепа: правеше пируети и кълбо във въздуха, лека като перце, грациозна като балерина. Избягваше по-едрите капки с копринени движения и подскачаше отново нависоко, неуморно, като се издигаше над пламъците и се връщаше на земята, отново и отново, все така, следвайки ритъма, диктуван от ръцете на мъжа. Детето я наблюдаваше с възхита.

Никога не беше виждало нещо подобно.

Сега лицето на мъжа не беше вече в сянка и изглеждаше зле. Брадата му беше изцапана и мръсна, заплетена в бъркотия с неопределен цвят, кожата на лицето му беше сбръчкана, загоряла от

слънцето и белязана от вятъра. Напуканите му устни се бяха разтегнали в изкривена лисича усмивка, която разкриваше развалените му, но остри зъби. Едното му око беше кривогледео, с дълбок белег, зле зашит, докато другото беше леденосиньо, изключително светло, пронизващо детето отвсякъде.

Малкият изпитваше страх, огромен страх, но не успяваше да откъсне поглед от движенията на дребната фигура с тяло от тел. Приличаше на миниатюрно плашило с триъгълна глава като тези на отровните змии и две кокоши пера с V форма, подобни на кози рога.

— Аз съм този, когото наричат Пилгринд — представи се мъжът, като го накара да подскочи. — А той — добави — е Кралят на телта.

За последно удари още веднъж ръцете си и плющенето, което произлезе, заехтя безкрайно по тъмната алея, рикоширайки от стена в стена, усилено от постоянните гърмежи на бурята. Пламъците на малкия огън блестяха по-ярко и внушително и детето инстинктивно забави крачка.

Дребната фигура направи още един елегантен скок и изчезна високо, потънала в тъмнината.

За момент изглеждаше, че е изчезнала, после се приземи с поклон, праметна се през глава с чевръста маневра и скочи направо върху детето.

Заби ръце в гърдите му, в плътта му.

Единственото нещо, което детето помисли, беше... „Изгори“.

— Можем да започваме.

Така неизбежно приключваше сънят: с този глас, който бе посилен от бурята, и с тази болка, която пробождаше гърдите. Все същото. Все същото чувство за грозяща заплаха.

Винаги беше така в Париж през октомври.

Изгревът започваше сънено. Овлажнените улични лампи пръскаха електрически искри, пращяха за кратко и след това оставяха улиците сами със себе си.

Идваше ред на глъчката от сградите да изплува отново от градския сън. Живи особени същества, направени от тухли и цимент,

мрамор и дърво, гранит и вар.

Канализацията преливаше заради отпадъците след пороя. Улуци плющяха, врати и ролетки скърцаха. Поздравяваха в хор сутрешния полъх.

Извисени към небето, създанията от цимент и тухли клюкарстваха на техния потаен език за грешките на нощта, като преброяваха мъртвите и родените.

Изгревът беше преминал от червено в розово, от розово в жълто. И така дойде сутринта.

Дрънченето на трамваите, ролетките на пекарните, стъпките на работниците с ежедневник под мишницата и торбички под очите, чуруликането на врабчетата и граченето на гаргите в познатата есенна глъчка. Паднали листа се завихряха, в локвите нагазваха автомобилни гуми и ботуши. Ята гълъби надничаха от таваните със зловния си безумен вид.

Сутрин въздухът беше букет за познавачите.

Благоуханието на току-що извадения от фурната хляб и поковарното ухание на сладките се смесваха с дъгата от аромати на уличните цветари заедно с деликатните и обещаващи парфюми на жените с решителен вид, отправили се кой знае накъде.

Един старец с тъмносини очи се разхождаше, като си подсвиркваше с ръце в джобовете. Кръстоса поглед с намръщеното момче и си помисли, че Париж може да бъде великолепен като първата любов.

Но също и жесток.

Кай Страус беше на четиринайсет години, болнав на вид, с чанта през рамо и стиснати юмруци в джобовете на якето си. Продължаваше да си хапе устната и да отмята разрошената си коса, която гъделичкаше челото му и го дразнеше още повече.

Тъй като беше прекарал по-голямата част от живота си между стерилни престилки и флакони със сироп, далече от съвременниците си и от техните терзания, приятел повече на Дикенс, отколкото на видеоигрите, не беше глупак, нито несериозник. Ето защо, освен неспокоен, беше и леко объркан.

Причината беше, че рядко беше срещал досега загадка като тази, която го тревожеше в тази последна приятна сутрин на есента. Усещането изглеждаше на пръв поглед безобидно.

Една лъскава сребърна монета, стисната здраво в юмрука му.

Блъсна неволно някакъв мъж, увлечен в преравянето на първата страница на „Льо монд“, но не спираше да си мисли за монетата. Монетата, монетата и отново *монетата*. Една загадка, която правеше тази хубава утрин, подобно на предишните четири, да изглежда черна като катран и пълна с опасности.

От четири дни всъщност за него не съществуваше нищо друго, освен монетата. Монетата и едно съмнение. Съмнението беше: полудявам.

Кай Страус беше хвърлил сребърната монета в едно кошче, препълнено с хартии и кенчета, на ъгъла на улица „Леджендре“, точно срещу яслата с форма на кубове в градината на Кувен де Реколет.

Беше я хвърлил, докато проливният дъжд го мокреше от глава до пети, точно в пет: беше си погледнал часовника. Тези подробности бяха запечатани в паметта му. Кошчето, кубовете, часовникът.

Беше я хвърлил, не я беше изгубил разсеяно. Не се беше изплъзнала от някоя дупка на джоба на джинсите му, както се случваше обикновено с монетите и билетите за метрото. Беше я хвърлил нарочно и когато чу въпреки капките, падащи по чадъра, звъна на среброто, което издрънча на дъното на кошчето, се почувства по-добре. Не се почувства *добре*, само малко по-добре.

Кай знаеше, че сребърната монета ще се върне. Вече няколко пъти беше опитвал да я хвърли. Три пъти на три различни места и трите пъти тя се беше върнала.

Тази проклетата монета, студена, въпреки че я държеше с потната си ръка, го караше да се чувства странно. Не, „странно“ не беше точната дума. Размишлявайки, избяга от лая на един дребен пудел и премина през респектиращо голямата врата на жандармерията на улица „Трюфо“. Истината беше друга, а Кай не беше човек, който лъже себе си. Проклетата грижа, сребърната монета, която винаги се връщаше, не само го караше да се чувства странно. Караше го да се чувства зле.

А го караше да се чувства зле, защото намираше този, който му я бе дал, за... противен.

Четири дена преди това една кола с тъмни стъкла беше паркирала на няколко метра от аптеката, пред която Кай се беше спрял да почине.

От колата бе слязъл мъж със смешен цилиндър, нахлузен на главата. Мъжът се бе усмихнал и бе седнал до него. Изглежда бе търсил точно него.

Този нисък тип, прекалено дебел, закръглен, с невероятно дълги и бледи пръсти, непрекъснато в движение, не му се беше харесал от първия миг.

Сега Кай съжаляваше, че не си беше тръгнал веднага. Ако го беше направил, нямаше да загуби съня си заради тази проклета монета. Но беше безполезно да се самозалъгва — едва ли щеше да има сили да го направи.

Имаше нещо магнетично и неустойчиво в тази тлъста фигура. В това голямо луноподобно лице и в тези кръгли блестящи очи. Като монети. *Очи, които никога не мигаха*, помисли си Кай, като потръпна.

От четири дни сънуваше само тях.

— Кай? — бе казал непознатият. — Кай Страус?

Гласът му беше писклив, твърде весел, за да не е престорен. Беше му се повдигнало от него.

— Кай Страус. — Човечето беше протегнало ръка с абсурдно дълги и изпънати пръсти. — Кай Страус, хер Шпигелман. Твоят вуйчо.

Като кръстоса поглед с непознатия, Париж изчезна. Беше погълнат. В проблясъка на монетите, разположени в очните кухни на тази белезникава луна, Кай намери собственото си изкривено отражение и едно ново чувство, изключително силно, което никога не беше изпитвал дори и пред погледа на негодуващите лекари, които търсеха лек за дробовете му.

Страхът.

— Много си пораснал, Кай Страус.

Произнасяше името му, като се забавяше на с-то, придавайки му една почти плътска цинична нотка. Не беше трудно да си представиш как в детството този глас шепне вулгарности в тъмните ъгълчетата на градинките.

— Беше едно дребосъче, когато те видях последния път. Толкова малък... Но сега си пораснал, почти си мъж.

— Аз не... — думите му излизаха с усилие, бавно.

Хер Шпигелман се усмихна.

Зъбите му бяха неестествено дълги и остри. И развалени.

Вонящият му дъх не можеше да се опише. За мириса на плесен и гнилоч, така както и за много други малки отвратителни особености, Кай си даде сметка по-късно. Сякаш тази среща беше някакъв сън. Сън, в който обаче не можеше да се съмнява.

Монетата в дланта му стана веднага студена и осезаема.

— Как би могъл? Беше много малък, едно врабче, а и аз трябваше да отсъствам задълго. — Хер Шпигелман се приближи със заговорническо изражение. — Ангажименти, работа. Много зает човек, така ме наричаше майка ти. Караше ми се. Казваше ми, че ще се разболея. И някои от конкуренцията много се надяват на това.

Една мигновена усмивка, отново тези зъби. Кай зърна бегло, че нещо се движеше в дъното на устата му. Повдигането се превърна в силно желание за повръщане.

В устата на непознатия имаше нещо коварно и неприятно като топка косми, нещо с пипала, тънки като капиляри. Нещо отблъскващо и плашещо. Но да откъснеш поглед?

Невъзможно.

— Продавача, така ме наричат в семейството. Хер Шпигелман Продавача. Семейството ти е много странно, знаеш ли, моето момче?

Гласът му беше толкова дрезгав, колкото беше нисък и плътен смехът му.

— Обзалагам се, че никога не са ти говорили за мен. — Каза го, сякаш се отнасяше за нещо очевидно. — Забавлявай се, забавлявай се, забавлявай се. Ще се справим. Ще видиш. Обещавам ти го. Тук съм по работа, винаги по работа и мисля, че ще остана известно време. Така бихме могли да се опознаем малко по-добре.

Пауза, която на Кай му се стори цяла вечност.

След това:

— Какво ще кажеш?

Тялото му реагира като на заплаха. Не заради тези очи, които го сковаваха; Кай се отвращаваше.

— Сигурно ще ти хареса да узнаеш стари истории за семейството? Няма нищо по-добро от това да си разменяш клюки пред един хубав горещ шоколад. Или пък бихме могли да отидем заедно на кино, знам страхотни кина. — Отново това двойно „с“. Отново това съскане. И устата, която се отваряше. И това нещо, което се усукваше в гърлото. — Кина, където дават невероятни филми, от тези, които дори

и майка ти не е мечтала да ти пусне някога. И някой ден даже да отидем заедно някъде на почивка. Като двама близки приятели. Аз съм много зает човек, разбира се, но мога да намеря малко време, за да бъда с племенника си.

След това луната се разцепи на две. Така си помисли Кай. Луната се разделяше на две и скоро щеше да го погълне. Но беше само устата на хер Шпигелман, който се смееше с наслада. Смехът се усили, усили и се превърна в бръмчене на насекомо.

Така остър, че да ти спуга тъпанчетата.

Погледите им се откъснаха един от друг за част от секундата и тротоарът отново придоби устойчивост. Минаващи автомобили, една жена с пазарски чанти, висящи от ръцете ѝ, колата със затъмнени стъкла, паркирана наблизо, витрината на магазина за бижута, който излагаше евтината си стока, и... След това луната се събра отново и всичко помръкна.

Всичко, с изключение на хер Шпигелман.

— Разтвори си ръката!

Кай се подчини.

Монетата беше студена.

— За късмет. Един подарък.

— Благодаря — изграчи момчето.

— Ще се видим пак. Беше само една такава попова лъжичка, сега си пораснал. Помисли за предложението ми. Няма ли да ти хареса да видиш морето? Ще те заведе. Всички харесват морето. В края на краищата, всички сме родени там, ако се замислиш. Риби и жаби, и маймуни. — Щракна с пръсти като някой фокусник. — Воала! Ще те заведе, но само ако слушаш.

Ръцете му запърхаха в ръкопляскане. Изправи се.

Вратата се затръшна. Двигателят вдигна обороти. Стрелката подскочи, горещ облак изгорели газове прогори ноздрите на момчето. Непознатият беше изчезнал.

Кай изчака колата да потъне в задръстването, изправи се и тръгна за вкъщи.

Докато се прибираше, не се спъна нито веднъж.

На следващия ден Кай хвърли монетата в една кофа на улица „Де Дам“, точно под дома му. Беше се почувствал облекчен, сякаш камък му беше паднал от сърцето.

Същата вечер намери монетата да го чака на възглавницата.

Два дни след срещата с хер Шпигелман Кай я хвърли от Моста на инвалидите. Тя беше погълната от тъмнината на Сена и той се почувства по-добре. Не добре, само малко по-добре.

Но монетата се бе върнала.

Три дни след срещата под дъжда почти без никаква надежда Кай я хвърли в едно кошче на улица „Льожандър“. Кубовете, часовникът. Звънът от удара на среброто в метала го беше накарал да се почувства малко по-добре.

Монетата се бе върнала.

Четири дни след срещата с хер Шпигелман, закъсняващ и леко задъхан, Кай влезе в Института за млади майки.

Не и преди да хвърли монетата в една шахта.

И този път не се почувства нито добре, нито по-добре.

2

Училище.

Кай беше отговорил на няколко въпроса по математика и беше решил на дъската една особено заплетена задача, заслужавайки си похвалите на учителката по геометрия, дребна монахиня с лице, набръчкано като стафида.

През междучасието си беше разменил по някоя дума с Пиер, съученикът му по чин, и с Виктор, по-голям с две години, с когото се беше сприятелил. Смя се на един мръсен виц и чоплеше закуската си, докато чакаше звънецът да бие. След това се върна на мястото си.

Чувстваше се дистанциран, откъснат. Сутринта отминаваше в състояние, подобно на каталептичен сън.

Сбръчканата монахиня с очила, които променяха лицето ѝ в един вечен въпросителен знак, Пиер и неговата шина за зъби, Виктор и манията му за двусмислени вицове, всички те представляваха за Кай малка част от сценографията.

Умът му беше другаде.

Първото нещо, което направи веднага щом влезе в клас с наведена глава, за да избегне упрекващия поглед на учителката, беше да опипа джоба на якето си в търсене на монетата.

Нямаше я. Беше в шахтата на канала пред училище. Беше я хвърлил. Спомняше си. Но как можеше да бъде напълно сигурен? Тази проклета монета винаги се връщаше.

Ръката му продължи да анализира съдържанието на джобовете, сигурен, че рано или късно пръстите му щяха да срещнат студенината на среброто. Загадката беше неразрешима.

Безпокойството му нарастваше.

— Какво ти е? — прошепна Пиер.

— Нищо.

Един глас, идващ зад катедрата, го извика:

— Страус, какво става?

— Нищо, госпожице Торанче, извинете ме.

— Пребледнял си — забеляза учителката. — Искаш ли да отидеш до тоалетната да се освежиш?

Беше добре идея.

Коридорът беше празен. И по някакъв начин зловещ.

Кай стисна зъби.

От другата страна с лице, скрито зад спортен ежедневник, седеше господин Кернал. Преподаватели и ученици трябваше да го наричат така, но Виктор беше намерил по-подходящо име за него, дори и да звучеше малко странно. Копелето.

Чу се шум от сгъната вестникарска хартия.

Образът на Лор Маноду^[1] изчезна. На негово място се появи лицето на Копелето със сурови черти. Кай ускори крачка. Задмина го и си помисли, че се е отървал. Когато обаче ръцете му достигнаха дръжката на вратата на тоалетната, Копелето го извика.

— Страус.

Интонацията на чистача беше по-злобна от обикновено. За миг му се прииска да се престори, че не е чул, но коридорът беше празен и колкото и да беше скърцащ, гласът на Копелето прозвуча ясно. Съществуваше риск да го ядоса.

— Да?

— Да? Така ли се обръщаш към един възрастен, Страус?

— Извинете ме, господин Кернал. Мога ли да направя нещо за вас?

На лицето на Копелето се изписа доволна ехидна усмивка.

Венците му бяха черно-червени.

— Искам да ти кажа две думи. — Повика го с пръст. — Насаме.

Кай се приближи до стола, на който беше седнал чистачът. Достатъчно близо да усети вонята на застоялия дим, но не и тази на алкохол.

— Страхът те изяжда отвътре?

Кай направи още една крачка напред.

Господин Кернал се наведе към него така, че гръбнакът му сякаш изскърца. Зелените му очички блестяха злобно на загарялото му от слънцето лице. — Искам да ти разкрия една тайна, Страус. Можеш ли да пазиш тайна?

— Госпожица Торанче ми каза да побързам, може би ще е по-добре аз да...

Изведнъж Копелето впи нокти в ръката му. Кай удари по катедрата.

— Причинявате ми болка — опита се да протестира с тънък глас.

Лицата им бяха на няколко сантиметра разстояние. Можеше да види сивите косми, подаващи се от ноздрите на чистача.

Копелето го разтърси отново, получавайки очевидно удоволствие от болезнените му гримаси.

Кай се надяваше някой да надникне от стаите — преподавател или даже гимназиалната учителка. Би се задоволил и с някой ученик.

Страхуваше се. Това ново, ужасно чувство беше забило куките си в плътта му за първи път само преди четири дни и изглежда, бе станало негов верен спътник. Никой не дойде.

Бяха сами.

— Ти си едно нахално лайнце, знаеш ли, Страус?

— Да — изхленчи той.

Мразеше се заради лекотата, с която Копелето го беше накарал да се разплаче, но беше безсилен.

Чувстваше как болката започва от бицепса му, оттам, откъдето мазолестите пръсти на чистача се бяха превърнали в захапка, и стигаше до рамото и до изтръпналата му ръка.

— Да, какво? Нахалник такъв.

— Да, господине, господин Кернал.

Сълзите му се стичаха на едри капки.

— Ти си като всички останали копеленца. Мислите се за много умни, нали? Мислите си, че знаете всичко за света и за живота, не е ли така, Страус?

Примирението беше потушило сълзите. Копелето го разклати грубо. Кай замалко да си прехапе езика. Изхълца. Копелето се усмихна ехидно.

Не искаше примирение, искаше страх.

— А ти си по-зле, Страус, знаеш това, нали? Ти си по-зле, защото мислиш, че знаеш всичко, а изобщо нищо не знаеш. — Удари ръката му в дървената катедра и Кай подскочи неудържимо. — Нищо за нищо.

Сякаш гърлото му бе задръстено с тиня.

— Нищо за нищо, господин Кернал.

— Така ми харесваш — каза Копелето и го принуди да се доближи още малко.

На Кай му се стори, че чува костта си да пука. От първоначално усещане болката стана непоносима.

А още по-непоносимо беше унижението.

— Така ми харесваш.

— Да, господине.

— И нямаш уважение. Дори към тези, които те обичат. Аз обичам ли те, Страус?

— Да, господине... господин Кернал.

Копелето го удари с опакото на ръката и това го остави без дъх.

— Аз те мразя, противно същество. Мразя ви всичките! — Изплю се, пълен с презрение. — Бих предпочел да се поля с кофа с боя, отколкото да обичам един от вас. Най-вече теб, Страус. Ти си най-лошият от всички. Но директорът не мисли като мен. Директорът, хер Шпигелман, *много* те обича.

Кай трепна.

Страхът. Отново страхът. Винаги страхът.

Очичките на господин Кернал проблясваха като нагорещени въглени. Имаше повече от жилка лудост в тези кръвясали очи.

Имаше пропаст.

Копелето високо обяви:

— Директорът, да. Той те обича. Много те обича. И знае, че си загубил нещо много ценно. Той винаги знае всичко. Всичко за всички. Но не се заяжда, знаеш ли? Ако зависеше от мен — навлажни устни с изпънатия си и сух език, — бих напляскал това твое кокалесто задниче чак докато му одера кожата. А после ще ти покажа какво се случва с онези, които губят ценни неща като... това.

Сребърната монета.

— Много, *много* ценна — прошепна Копелето, унесен, изпаднал във възторг. След това избухна: — А ти, неблагодарно, отвратително същество, имаш смелостта да я хвърлиш в канала!

Дерящият се глас на господин Кернал отекна отново от едната до другата страна на коридора като лай на разярено куче и накара стените да се разтресат.

При все това изглеждаше, че никой не беше чул нищо.

— Отвратително същество — повтори. — Отвратително същество.

И набута монетата в джобчето на ризата му.

Беше студена.

— Отвратително същество!

След това, сякаш нищо не се бе случило, господин Кернал сграбчи вестника, отвори го и се настани на мястото си.

— Отвратително същество — измърмори за последен път.

Треперейки, Кай оправи ризата си и чувствайки се като кукла без конци, се върна в клас, останал без сили. Стоеше вцепенен на стола и чакаше сърцето му да спре да галопира. Погледна часовника. Минаваше единайсет. Всичко се беше случило за по-малко от пет минути.

Монетата се беше върнала.

Кай не можеше да разсъждава, а това не беше обичайно за него.

След всичко случило се, чувстваше, че не може да остане в клас през дългите часове, които го делиха от биенето на звънеца. Струваха му се цяла вечност.

Чувстваше, че не му достига въздух, сякаш беше в плен на клаустрофобична криза, всичко се въртеше пред очите му, хиляди мисли се караха в главата му и го правеха още пообъркан и изтощен.

Когато усети, че не издържа повече, действа импулсивно, без да мисли. Набързо написа извинителна бележка, като фалшифицира изкусно подписа на майка си, и я даде на учителката.

Направи го, без да се изчерви или да се двоуми.

Странно, помисли си госпожа Торанче, докато подписваше бележката: името на Кай в дневника беше избледняло. Помисли си го и го забрави почти веднага.

Без коментар тя му направи знак да си отиде и скучният урок отново взе връх в замъгленото ѝ съзнание.

Като се върна на мястото си, Кай натъпка безразборно учебниците и тетрадките си в раницата, без да го е грижа, че страниците ще се повредят или че кориците ще се прегънат.

Това също беше новост: обикновено Кай беше много прибрано момче, даже педантичен.

След това, докато един от съучениците му повтаряше с голямо усилие формите за бъдеще време на глагола „кървя“, Кай излезе от клас, като измърмори нещо за довиждане.

Въздухът беше свеж, чист.

Кай се спря на няколко крачки от външната врата на тротоара на улица „Пюто“. Класът му беше на последния етаж. Стигаха три етажа, за да ги достигне, само три.

Усети очите си да се пълнят със сълзи, обзет от странна, дълбока тъга. Със стегнато гърло си представи госпожица Торанче и съучениците си, наведени над учебниците, и им завидя с всички сили.

Завидя на шината на Пиер и на малките циреи на Виктор, на неспособността на Фердинанд да следва логическата нишка за повече от няколко секунди и даже на дислексията на Корин.

Това бяха нормални проблеми на четиринайсетгодишните. В джоба му монетата студенееше. Господи, колко беше студена!

Кай вдигна с вълнение глава към прозореца на третия етаж — на класната му стая, тази — така си представяше, — в която Пиер чоплеше с нокът разстоянията между зъбите си, в която Фердинанд отчаяно търсеше съжаление от госпожица Торанче, а Корин си играеше с плитката си. Погледна го със същото напрежение, с което някой молеха небесата, като се надяваше да привлече към себе си малко топлина, за да противодейства на студенината на монетата.

Не съзря никаква утеха, която да смекчи тъгата му, нито дори и една искра, която да го стопли.

Това, което видя, беше така неочаквано, че се почувства изтласкан назад, принуден да се върне почти до средата на улицата. Опули очи и отвори широко уста, като изстена. Не чу дори и свиренето на клаксона, когато една преминаваща кола едва не го блъсна. Забеляза това съвсем бегло, отнесено, сякаш ставаше въпрос за някой друг, за някой непознат, който не можеше да направи друго, освен да гледа втренчено нагоре и да хълца.

Строени, подредени в редица, съучениците и учителката му се смееха на неговата уплаха.

Бяха всички и го гледаха втренчено. Госпожица Торанче се поклащаше с конската си опашка с меден цвят. Беше лесно да се познаят ризата на квадрати на Пиер и кокетната розова кърпичка, завързана на шията на Корин.

Но лицата, които Кай допреди малко намираше за успокояващи и дори им завиждаше за нормалния им вид, не бяха същите тези, които му се подиграваха от третия етаж. Това бяха изкривени лица с неприятен зеленикав цвят, с уши с форма на триъгълник и носове като

човки. Отвратителни животински муцуни, които в смеха си показваха цял куп дълги и остри зъби. Гледаха го втренчено и се смееха и изглежда, ужасената му реакция ги караше да се смеят още повече.

Един от тях, този, който носеше куртката на Бернард, същата синьо-бяла куртка, вдигна ръка и я размаха, поздравявайки го. Това беше последният подигравателен жест, който му даде сили да откъсне поглед: ръката на Бернард завършваше с дълги остри нокти.

Кай поклати глава.

Нищо от това не се случваше наистина. Определено е халюцинация, казваше си, без да има смелостта да вдигне очи, за да се увери. Страниците на книгите и на вестниците бяха пълни с хора, които изведнъж започваха да виждат несъществуващи неща. В истинската действителност можеше да се случи човек да има халюцинации.

Онова, което обаче никога не се случваше в истинската действителност, на истинските хора, беше човек да види съучениците си и учителката си да се превръщат в живи кошмари.

Кай познаваше добре думата, с която се назоваваха онези, които виждат невъзможни неща. Той самият я беше произнасял с лекота кой знае колко пъти. Сега обаче същата тази дума се обръщаше срещу него, като го изпълваше с безпокойство, предшествано единствено от ужаса, който беше изпитал, като гледаше свирепите създания да му се смеят от прозореца.

Думата беше луд.

[1] Олимпийска шампионка от Атина през 2004 г. — Б.пр. ↑

3

Да броди безцелно сам, винаги му помагаше да подреди мислите си и така, сякаш без да си дава сметка, избягал вече от ехидните усмивки на прозореца, без да има нито смелостта, нито желанието да се върне вкъщи, Кай се бе озовал по улиците на Монмартър и Маре.

Беше избегнал група туристи, погълнати от брътвежа пред музей „Карнавале“, и бе нахранил гарваните при парк „Монсо“, като си купи тиквени семки от един куц тунизиец. Бе присъствал на бой с човки на патици и си бе позволил сандвич и портокалов сок от една непретенциозна будка близо до улица „Де Леви“. В този момент беше поел замислен по една странична пряка на улица „Де Дам“, средно голяма, която се беше появила с цялата си прелест на толкова непознато, колкото и изненадващо място.

Една колонада, изпълнена с обещания.

Това им беше хубавото на античните метрополиси: обратно на хората, които ги бяха създали, можеха да съхранят миналото, обратно на хората, изживели историята, не се срамуваха да я разказват, без да лъжат.

Имаше места, скрити местенца, на които този загадъчен талант изникваше пред очите дори и на невежия и на заплеса, и малката колонада, при която Кай се беше озовал, беше точно едно от тези места.

Трябва да е била построена, когато Карл Велики, оглеждайки се в огледалото, е забелязал първите бели косми в брадата си; при все това, странно, но това скрито местенце никога не беше притежавало име, което да нарече свое.

Имало е пожари и мъртви, а всеки пожар и всяка сълза бяха оставили отпечатъка на този, който е подпалил, и на този, който е страдал.

Стига да умееш да четеш, щеше да познаеш мъките на опечалените хора и маниите на пироманите, всичко беше написано на камъка. От почти хиляда години античният метрополис продължаваше

да разказва тези драми и тези предателства не защото беше жаден за болка, а защото бе в природата му.

Ако в продължение на векове на никого не му беше хрумвало да даде име на това скрито място, то бе, защото никога не се бе пораждала нужда от това.

Както имаше улица на златарите, улица на продавачите на коприна, на търговците на вино, така всички знаеха, че, ако трябва да се намери някаква книга, трябва да се отправят натам.

Под колоната, всъщност една до друга, препълнени с ароматизирана хартия, хектолитри мастило, подредени в изречения и параграфи, се помещаваха книжарници — за всеки вкус.

На модернизацията, разбира се, не ѝ пукаше за този вид традиция. Дълги редици книжарници, пълни с неонова светлина, се бяха появили почти навсякъде. Предприемчиви търговци бяха решили да сложат магазините си на местата, най-близки до потока студенти, но ако се търсеше нещо, което не беше обичайният тест по тригонометрия или бестселър, това беше колоната без име.

След „Мосю Галамбер“, първата от книжарниците, следваше „Светът на петолинието“, специализирана в странни музикални текстове, след това зад една тъмна дървена фасада неизбежният „Алеф“^[1] с едно момиче, което безжизнено дъвчеше дъвка, и „Сатирикон“ със зловещ вид като този на шутовете в безлунните нощи.

Кай, който обичаше книгите и книжарниците, пред едно такова изобилие си помисли, че се намира в Рая. Всички тези книги, които чакаха да бъдат открити, всички тези заглавия, в които да се потопиш, бяха спектакъл, който разцъфна в чувство, което трудно се разпознаваше в този мрачен ден — надежда. Усмихна се и това беше първата му усмивка за деня.

Нищо не му пречеше да се надява, че книгите ще намалят тревогите му, като го отдалечат от страха, който го тормозеше — страхът, че е полудял. Кай знаеше, че книгите бяха доверени приятели, на които винаги може да се разчита.

Беше потънал в приятни мисли като тази, когато на няколко метра зад гърба си долови шум, който заличи всякаква надежда.

Може би заради страха, може би заради няколко странни оптически измами изведнъж му се стори, че улицата се беше стеснила. Всичко беше станало по-тъмно.

Изглеждаше невъзможно, но дори температурата трябва да се беше понижила доста, като се имаше предвид, че от устата му излизаше пара.

Шумът се повтори отново, приближавайки се. И после отново, по-силно и по-близо. Кай въртеше глава, но да го отрича, значеше единствено да отрича очевидното.

Беше ужасяващ шум, който караше зъбите да тракат и стомаха да се свие, всяка фибра от съществуването му да вибрира в унисон с него.

Беше шум от нокти, които драскаха по паважа. Нокти като тези, с които Бернард го беше поздравил подигравателно.

Кай почувства как сякаш пропаднат се отваря под краката му.

— Не отново... — помоли се.

Молбата му остана нечута.

В дъното на улицата, точно пред него, хер Шпигелман му се усмихваше с луноподобното си лице, сякаш умираше от желание пак да го прегърне. Беше се появил от нищото.

Продавача беше дошъл, за да го вземе, и този път нямаше да се опитва да му се умилква. Наистина щеше да го направи, щеше да използва сила. Всичко това Кай почувства със същата внезапна убеденост, с която разбра, че ако хер Шпигелман го хване, за него това ще е краят.

Паниката в този момент беше неговото спасение.

Мършавото момче само поклати глава и остави адреналинът да го води, струвайки му се, че вижда зад гърба си едно създание с много зъби да се готви за скок, за да го сграбчи с дългите си и извити нокти.

Кай се втурна надясно, като тичаше по-бързо, отколкото някога си беше представял, че може. Мина под архитрав с изоставени остатъци от гнездо на лястовици, отвори широко желязната врата на една книжарница и се претърколи в нея като джудо боец с изпънат лакът, готов да понесе разкъсването на плътта или отвратителното докосване на Продавача.

Но нищо не се случи.

Нямаше ги нито болката, нито луничавия поглед на Продавача. Съществуването, чието ръмжене му се беше сторило, че чува на няколко сантиметра от врата си, може би дори не беше съществувало. Нямаше нищо, освен веселия звън на едно звънче над главата му.

Кай свали ръката си, невярващ. Огледа се наоколо, като напругаше зрението си, но без да има смелостта да напусне своето убежище.

Не видя друго, освен старата колонада, книжарниците, потънали в себе си, и няколко хартии, развявани от вятъра.

Месинговото звънче звънна отново, когато вратата реши със скърцане да се върне по стъпките му, карайки го да подскочи. Една табелка се удари в стъклото. На нея с елегантен почерк беше изписано: „Картаферина“.

Миризмата на книги беше успокояваща. Кай затвори очи и се потопи в прохладата на книжарницата, оставяйки вратата да се затвори с рязък тласък.

Никакви нокти и никакъв Продавач. Беше невредим: това беше добрата новина. Но може би наистина полудяваше. И това беше лошото.

Задъхвайки се, избърса потта от челото си, масажира слепоочието си и се опита да измисли някакво извинение за това така невъзпитано нахлуване.

Обърна се и остана с отворена уста. Никога не беше виждал нещо подобно.

Струваше му се, че се намира в художническо ателие, пълно с причудливи метални предмети и скулптори със замечтан вид. От всички книжарници на старата улица „Картаферина“ трябваше да е най-странната.

Книги не липсваха, напротив. Куп заглавия изпълваха рафтовете, носещи товара си от десетилетия и препълнени до немай-къде.

Бяха внушителни, захванати с болтове директно за тавана, и за да се достигнат томовете, стоящи най-отгоре, беше необходимо да се използва стълба.

— Разбира се, че можете да поръчате... Не се притеснявайте, куриерът ни ще пристигне до три дни. Не, разбира се, пакет без мито и без... Разбира се, не искаме да уплашим съседите, нали? — Тънък смях през носа, почти цвърчене. После стана отново професионален и монотонен. — Три, разбира се. Три дни. Да, имаме сайт в интернет, напълно обновен, да, кредитната карта е достатъчна... Окей, доскоро. Довиждане.

Типът зад бюрото, между един месингов касов апарат и един портативен, последен модел, беше висок, с коса, дълга до раменете, обезцветена постепенно до русо, наподобяваща изкривен образ на Мерилин Монро.

Носеше рогови очила с дебели стъкла като дъно на буркани, които ограждаха очи, тъмни като смола, и изглеждаше много доволен.

Етажерка със саксии, имащи по-скоро меланхоличен вид, надвисваше зад гърба му, сякаш искаше да го погълне. На нея, точно на върха, изпъкваше пожълтял скелет. Скелет на котка, по-точно.

Някой беше вкарал в празните очни кухни на изострения череп две билиардни топки в синьо-червен цвят.

Блестяха зловещо като в кошмар.

— Ако искаш да си стоиш там прав, не се безпокой. Това е много удобно място.

— Извинете — каза Кай, като се приближи плахо.

„Картаферина“ като всички добре заредени книжарници по някакъв начин вдъхваше страхопочитание.

— За първи път ли?

— Моля? — попита Кай, приближавайки се до бюрото.

Продавачът с обезцветената коса го гледаше със съучастническа усмивчица.

— За първи път идваш тук, нали? — повтори, докато сноп сини лъчи се отразяваше в очите му. — Не ми се струва да съм те виждал някога.

Кай отново не отговори.

— В „Картаферина“ имам предвид — подтикна го книжарят.

— Да. За първи път. Да...

Продавачът, свил се на табуретката, леко изду гърди.

— Винаги прави все същото впечатление. Но трябваше да видиш какво беше, преди аз да пипна тук. — Изкашля се възпитано, осъзнал, че е привлякъл вниманието на момчето. — Не че се хваля, но... — усмивката му се разшири, показвайки идеално бели зъби. — Беше истинска бъркотия. Старият беше ритнал камбаната, но и преди това, докато бил жив, не че главата му си била наред. Не бих искал да ти го кажа, но... Имало дни, в които не си спомнял дори името.

Погледна втречено етажерките.

Кай беше най-добрата публика, която този странен персонаж можеше да желае. Книжарят беше наясно с това и искаше да му направи едно запомнящо се представление. Всяко негово движение беше заучено и дълга практика беше усъвършенствала палячовщината му.

— Но заглавията — да. Едно по едно. Изпускал се в гащите и дори не забелязвал, но ако го попитали за някоя книга — изпука пръстите си, — скачал като щурец и ти я носел. Можел да ти каже автора, годината на издаване и издателя, ако има, или печатницата, от която е излязла. Невероятно, наистина. Докато го държали краката... Както и да е, когато вече било ясно на всички, че не може да продължава така, защото кризите ставали все по-дълги, децата му, две копелета, каквито никога не съм срещал, го завели в старчески дом. На твоята възраст е трудно да повярваш, но е така. Рано или късно човек се озовава в едно от тези места. На колко години си?

— Четиринайсет.

— Хубава възраст. Можеш ли да разбереш това, което имам предвид. Там направил единственото нещо, което можело да го държи жив. Станал библиотекар — подсмихна се. — Но това не била неговата среда. Бил отдалечен от родното място. Това бил неговият хабитат. Така преди две години ритнал камбаната. Последните му думи са били, според лекаря, който се е грижил за него, името му, това на родителите му, датата на раждането му и датата на умиране — сякаш накрая е намерил точната етажерка, на която да си почине.

Кай се съгласи, поразен.

Книжарят продължи да разказва:

— Голям човек е бил старият, жалко, че никога не съм го познавал лично. Двете копелета, двете деца, той и тя, дано силите на Ада вечно да им серат на главите, искаха да разрушат всичко. Всичко за рециклиране, на сметището. Тия хора не умеят да ценят...

Продавачът сграбчи една дебела книга от купчината до портативния апарат и я приближи до ухото си, след това разлисти бавно и шумно страниците.

Затвори очи, възторжен.

— Това... Така са оставили всичко да се разори. Беше очевидно. Кой можеше да купи това място? Тук има книги, които струват цяло състояние, вярвай ми. Проблемът беше, че след като умрял старецът,

умрял и централният архив, така да се каже. Имало книги, но къде? И честно, живеем в шибан свят.

Тази инфантилна дума, изказана при това тържествено от Продавача, накара Кай да се усмихне.

Типът с обезцветената коса го прие като стимул и му подаде ръка.

— Фернандо Паиксао.

— Кай Страус. Имаш странен...

Момчето се изчерви, без да завърши изречението. Ако майка му беше там, щеше да му хвърли един укорителен поглед.

— Акцент? Знам, всички го казват. Роден съм и съм израснал в Коимбра. Знаеш ли къде се намира?

Кай отвори уста, за да отговори, но книжарят беше по-бърз:

— Да, да, вече знам какво се готвиш да попиташ. Какво прави един португалец в Дент дьо Нюи? Просто. В Коимбра имах малка книжарница. Магазин за комикси, всъщност. Продавах също и компактдискове, дивидита и неща... неща за колекционери. *Lemarchandbox's*^[2] в номерирана версия, *action figures* на *Междузвездни войни*, маската на Хищника в естествен размер. После чух, че тук... Какво ти е, момче?

Объркан, Кай повтори:

— Дент дьо Нюи?

Книжарят направи гримаса, почти като ехидна усмивка.

— Дент дьо Нюи, точно така. Знаеш ли, че имаш нужда от един хубав сън, Кай?

Момчето не възрази, изобщо незадоволен от отговора, като остави монолога да продължи. Никога не беше чувал този израз „Дент дьо Нюи“.

Може би беше на португалски, преведен по възможно най-добрия начин. Сети се за монетата. В живота му от няколко дни имаше много *може би*.

— Тия двамата ми изпиха кръвта. Проклети вампири. Похарчих си последния цент, но работата беше моя. След това започнаха мъките. Ден и нощ тук между каталозите. — Книжарят удари разпалено с ръка по портативния апарат. — Сега всичко е тук вътре. Всичко. Старецът щеше да бъде горд с мен. И след това — отбеляза — преструктурирах „Картаферина“ така, както той я е оставил. Истински щастлив случай.

Като разчиствах отново ателието, изрових няколко снимки, неща от войната, и на едната бяха книжарницата и старецът. Бил е истински Аполон като млад, но с ужасен вкус, що се отнася до облеклото — добави със съзаклятнически вид. — Харесвали са му папийонките — обясни с усмивка. — Така я използвах като модел. Снимката на книжарницата, имам предвид. Падам си по всекидневното облекло, не ми харесват вратовръзките, представи си папийонките. Гардеробите, които виждаш, ги намерих при един вехтошар в Латинския квартал. Невероятно е колко малко хората ценят това, което притежават. Още едно наследство, от което да се освободят, предполагам. Лампите обаче са били на стареца, държеше ги на тавана. Двамата нещастници, дано силите на Ада да им серат винаги на главите, бяха много щастливи, че си вземам нещо за спомен от апартамента на баща им.

— Наистина е великолепно — каза Кай, възхитен. — Сериозно.

— Благодаря, благодаря, без аплодисменти, благодаря *thank you we love youuuuu!* — изкикоти се книжарят. — И откакто си направих сайт, всеки месец печеля добре. — Потърка ръце. — Двамата нещастници ще се изядат от яд. Дано силите на Ада...

— ... винаги да им серат на главите — завърши вместо него Кай. Книжарят се усмихна.

— Извинявай, ако съм ти загубил времето. Търсиш нещо определено или искаш разрешение да се изгубиш в лабиринта?

Кай поклати глава, объркан.

— Наистина не знам, аз...

Фернандо повдигна рамене.

— Изглеждаш ми човек на място. Книгите ти харесват, вижда се от мила разстояние. И аз бяха така на твоята възраст. Искаш ли да направиш една обиколка?

[1] Първата буква от финикийската и от еврейската азбука. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за въображаем предмет — кутийка, присъстваща в разказите на Клайв Баркър, както и във филмите за „Хелрейзър“. — Б.пр. ↑

4

— ... А това е стаята на чудесата.

Осветлението, тъжно и жълтеникаво, беше поверено на няколко свещи, закачени тук и там, които бяха не толкова полезни, колкото създаваха неопределени сенчести петна, подобно на протегнати ръце.

— По дяволите... — каза Кай, очарован, веднага щом зениците му се адаптираха към полумрака.

Тук етажерките бяха затворени със стъкла и ключалки и върху една масичка в центъра беше оставена връзка ръждясали ключове.

Стаята беше претъпкана с предмети и папки. Една до друга, една върху друга, без последователност или подобие на каталогизиране.

Най-ниските шкафове, приличащи на ковчежета от желязо и кристал, събудиха любопитството на Кай. Хвърли поглед към Фернандо и получил разрешение, се приближи.

Отначало остана разочарован. Това бяха боклуци. Всякакви предмети. Със сигурност не чудеса. Все пак, колкото повече ги разглеждаше, опитвайки се да разбере как така ексцентричният книжар можеше да определи като чудо една оцърбена порцеланова чашка или чифт дамски ръкавици в землист цвят, на петна, толкова повече си даваше сметка, че тези предмети притежаваха особен чар. Особен и в същото време зловещ. Защото по някакъв начин предметите, побрани във витринката, бяха живи. Живи и жестоки.

Стори му се, че ги чува да шушукат и да доносничат, сякаш беше открил гнездо на пепелянки.

В същото време бяха с обикновена форма и самите те бяха обикновени. Вилица с три зъба, джобни огледалца с рамка от слонова кост, нож с ръждясало острие, кука за въдица, цялата изкривена, кълбо мухлясала вълна, шишенце от парфюм. Дори му се стори, че видя гипсова статуетка с форма на ангел от тези, които струват няколко centa и се закачат на коледната елха.

Но нито една коледна украса не е била с толкова жестоко изражение. Никога нито един аромат не е имал такава смъртоносна

същност, никога никой с капка чувствителност не би нарязал хляба за любимия човек с кухненски нож, който излъчва толкова силно желание за убийство.

Бяха живи и бяха жестоки.

Кай отстъпи назад.

— По дяволите — измърмори.

— Побиват те тръпки от тях, нали?

Момчето се почувства неудобно.

— Да. Какво са?

Фернандо изглеждаше развеселен.

— Ръчно изработени предмети, личи. Не ми казвай, че никога не си чувал да се говори за тях — учуди се, сякаш това беше най-очевидното нещо на света. — Както и да е, това са опасни неща, най-вече за момче на твоята възраст. Затова са заключени. За теб е по-добре да стоиш настрана, повярвай ми. Стаята на чудесата е пълна с опасни предмети. Някога забелязвал ли си, че очарователните... неща почти винаги са и опасни? Ръчно направените, но също и някои книги. И някои жени, по дяволите.

След това с широка усмивка, която целеше да бъде успокояваща, му намигна.

— Но хубавото тепърва предстои. Гледай тук — каза, като избра един изкривен ключ от ръждясалата връзка. — Някога познавал ли си колекционер?

— Баща ми беше започнал да колекционира марки, но бързо се отегчи.

Фернандо нагласи очилата на носа си, повдигайки вежди.

— Вижда се, че не му е било в кръвта. Виж, моето момче, колекционерите измежду цялата човешка разнообразност са може би най-ексцентричната порода. Замисли се... Има такива, които колекционират бутилки „Кока-Кола“ или каталози с електродомакински уреди от петдесетте години, кълна ти се: срещал съм десетина такива. Други биха полудели само да докоснат автографи на известни личности, вече починали и потънали в забрава. Хора, които се надяват да намерят някакви детайли, размазано мастило, знаме, което се вее срещу вятъра, и така нататък...

Книжарят отметна кичур коса от челото си, без да спре да тършува между етажерките.

— Но къде, по дяволите, сложих...? Трябва да знаеш нещо, Кай. Породата на колекционерите има дълга памет. Спомни си момента, в който на един неизвестен дизайнер му хрумнала идеята за женската форма на бутилката на „Кока-Кола“. Спомни си за огърлицата на Мария Антоанета, как е била носена от Ава Гарднър (Ава Гарднър, не знам дали съм ясен) в една страстна нощ и как била открадната и как все още чака, погребана в тайна пещера, една красота, достойна за нейния блясък. Почакай малко, помня, че я бях сложил...

Коленичи и продължи:

— Очевидно разказва за монети...

Кай трепна.

— Какъв тип монети?

Фернандо се обърна към него, като се усмихваше.

— Може би току-що открихме, че имаме обща страст? Освен книгите, казвам. Харесват ли ти монетите?

— Никога не съм мислил.

— А всъщност не трябва да мислиш за това, така се става колекционер, по чиста случайност. Искаш ли да знаеш какво разказват тези от рода нумизматици?

Не можеше да има друг отговор, освен:

— Да.

— Разказват кой ги е сякъл, кой ги е докосвал. За техните качества и за техните дефекти, естествено. За теглото им и тяхната емисия. За това, колко са останали и кой ревниво ги съхранява. Трябва да знаеш, че нумизматиците измежду всички, принадлежащи към рода на колекционерите, са тези, които имат най-дълга памет. Очевидно е, нали? Монетите са древни като човека... Очевидно най-търсени са редките монети.

На Кай започна да му се вие свят.

— Редки монети ли?

Фернандо му намигна:

— Вече пое по пътя на разкаянието, казвам ти. Ти си точно като Свети Павел или Свети Петър^[1], кой ти го помни? Редки монети, разбира се. Например като тази с главата на Цезар, която накарала Брут да полудее от угризения. Като тези на Третия райх, изсечени само от едната страна, за да дадат отпор на лудото препускане на инфлацията. Рублите, на които поради една грешка в сушенето червената звезда се

преобразува в пентаграм, а лицето на Сталин — в това на вампир, струват цял куп пари. Монети от Късната Римска империя. Монети от съкровището на Чингис хан. Късметлийската монета на Наполеон. Монети, които носят нещастие, прокълнати монети. Златни, бронзови и дори монети от камък. Миди от далечни племена, примитивни пари, но все пак пари...

— А сребърните монети?

Фернандо онемя, като го гледаше в очите. Изглеждаше нерешителен, сякаш се инатеше да продължи.

— Разбира се, също. Сребърни монети — със сигурност. Има от всички видове. Мед, злато, бронз. И сребро, разбира се. Защо да няма... сребърни монети?

— И какво знаеш за тях? Има ли специални сребърни монети?

Книжарят бавно кимна, като не отместваше поглед.

— Как така специални?

— Знаеш... — Кай жестикулираше, не намирайки подходящата дума. — Въобще странни.

— Има.

— Разкажи ми за тези монети.

Фернандо потропа по една кутия, покрита с тънък слой прах.

— Наистина ли искаш да знаеш за тези странни... монети? Има по-интересни истории за разказване, наистина. Знаем цял куп. Например тази за...

— Искам да знам за монетите.

Книжарят отново изглеждаше нерешителен. След една пауза, която на момчето му се стори безкрайна, заговори.

— Както предпочиташ. Странни специални монети... Има някои например, ляти от камбаната, която издала последния си камбанен звън, докато Джордано Бруно изчезвал, погълнат от пламъците на Кампо деи фиори. Камбана, която била открадната и продадена на черния пазар от някакъв си крадец. И която била закупена от един венециански златар. Златар, чиято последна работа, преди да се хвърли пиан в Канале Гранде, била сеченето на трийсет сребърни монети. Идеално кръгли и идеално гладки. Толкова гладки, че да можеш да се огледаш в тях.

Кай почувства как тръпка преминава по гърба му.

— Знае се малко за трийсетте, както ги наричаме ние, колекционерите. Те ли са монетите, които Кроули не искал да докосва, когато му били предложени от един контрабандист от Корфу? Същите, заради чието притежание Гъобелс накарал да застрелят двацет от най-приближените му сътрудници и разрушил Варшавската библиотека? Тези монети, които Анатолий Букреев^[2] изгубил в подножието на Анапурна? Същите сребърни монети, чиято кражба накарала По^[3] да опита да се самоубие? Нумизматиците казват — да.

Фернандо вкара ключа в ключалката на металната кутия и каза, усмихвайки се:

— Но те като всички колекционери лъжат.

— Те са...

Изведнъж в главата на Кай прозвуча оглушителен шум като къntenето на водопад. Доби неприятното чувство, че стаята на чудесата на „Картаферина“ се пълни бързо с вода. Около него нямаше друга вода, освен кондензираната се по стъклата на залостените прозорци, но Кай все така чувстваше, че потъва.

— Кай? Какво ти става?

Момчето вдигна ръка, за да накара книжаря, който го гледаше изплашено, да замълчи. Цялата кръв от лицето му се бе оттекла, беше изключително блед. Тъпа болка съпътстваше грохота, карайки го да се олюлява.

— Двацет и девет са — прошепна, като посочи кутията. — Липсва една от тях.

Кутията беше все още затворена. Ключът трепереше между пръстите на Фернандо. Сега и книжарят беше пребледнял като платно.

— Откъде знаеш?

— Знам го и толкова — отговори Кай.

Чувстваше как потта му се стича по гърба, намокряйки ризата му. Усецането за потъване беше изчезнало, но не и болката в слепоочието.

— Отвори я.

Ключалката щракна в ръцете на Фернандо. Беше нужно само едно слабо превъртане и металната кутия се отвори широко. Тя съдържаше двацет и девет сребърни монети, които блестяха зловещо.

Кай извади своята от дъното на джоба на панталоните си и я добави към колекцията. Пасна идеално в последното свободно място.

— Откъде я взе? — попита книжарят, изумен. — Откъде знаеше, че една липсва?

Кай се отдръпна: всяка една от тях беше точно копие на лицето на Продавача. Далече от монетите, световъртежите и грохотът в главата му изчезнаха.

— Не е важно, сега е твоя.

— Аз не мога...

— Твоя е.

— Не...

— При едно условие.

— Какво?

— Заклучи я.

[1] Около 31–36 г. във възгледите на Павел настъпва рязък обрат и той приема християнството. Новозаветната книга „Денят на светите апостоли“ обяснява това покръстване с чудо, станало по време на пътуване на Павел към Дамаск. Там му се явил възкръсналият Христос, който му казал: „Павле, Павле, защо ме гониш?... Аз съм Иисус, Когото ти гониш. Трудно е за тебе да риташ против ръжен“, след което Павел загубил зрението си. По искане на Христос той отива в Дамаск, където християнският апостол Анатий Дамаски възстановява зрението му и го кръщава като християнин. — Б.пр. ↑

[2] Казахстански алпинист, изгубил се в лавина в планинския масив Анапурна. — Б.пр. ↑

[3] Става въпрос за Едгар Алан По, чиято смърт и до днес остава загадка. Една от версиите е, че писателят се е опитал да се самоубие заради състояние на депресия. — Б.пр. ↑

5

Това им беше хубавото на древните мегаполиси: криеха непознати ъгълчета, необозначени на нито една географска карта, малко посещавани и невидими за очите на повечето хора. Някои от тези места притежаваха име, други не.

Може да са участъци от тротоара, на които, странно е да си го помислиш, никой не е стъпвал. Може да са оброчни ниши, пред които дори и набожен човек не е спирал да се моли. Може да са недовършени гипсови статуи, тайни градини или статуи без очи и крака.

Дент дьо Нюи не беше начин на изразяване, както Кай беше предполагал.

Дент дьо Нюи беше името на едно от тези пренебрегнати ъгълчета. Тъмна зона върху кадастралните карти. Сива зона в спомените на този, който преминава оттам без причина.

Дент дьо Нюи беше името на един цял квартал.

И сърцето на Дент дьо Нюи, малко над Монмартър, над внушителното гробище, беше една екстравагантна каменна статуя, наречена „фонтанът на жабата“.

Беше необичайно да е кръстен така, като се има предвид, че никой не помнеше (защото Дент дьо Нюи не правеше изключение: там живееха мъже и жени като във всеки квартал) някога да го е виждал да шурти и никой не си и бе помислял да го смята за истински фонтан.

Разбира се, основното му съдържание от кални листа би се оприличило на корито на фонтан. И всичките крастави жаби наоколо, приклекли и със зяпнали усти, можеше да напомнят за барокови херувими, които плискат вода. Имаше дори фалцови по гладкия камък, извивки, покрити с мека плесен, ерозионни бразди, загладени далеч във времето, но беше факт, че никой не си спомняше да е виждал дори и една тънка струя вода да шурти от фонтана на жабата. Нито капка. Беше по-скоро паметник, а не фонтан.

Преди всичко ребус и след това паметник.

Текстовете рядко говореха за това и когато го правеха, ставаше въпрос за загатване. Съвсем бегли факти. В някой пращен том на кадастъра беше отбелязано, че това, което хората фамилиарно наричаха фонтана на жабата, е наречено оригинално от своя създател „Dernier cri^[1]“. Същият архитект, който беше проектирал площада наоколо и някои странични улички. Творец, който изгубил благоволенията на Негово Превъзходителство в дните след честването на това куриозно произведение и който поради тази причина бил затворен между стените на Бастилията.

За този непознат били останали малко следи, всичките грижливо каталогизирани и веднага забравени: една кутия за бижута, покрита с опали и лапис лазули, подарена на кралицата за нейния двайсет и първи рожден ден, и серия от пеещи птици, гравирани върху кедрово дърво, бутнати в някой шкаф в подземията на Лувъра. Накрая лаконичният и мрачен смъртен акт: *Обезглавен на обществения площад на 15 май 1790 година*. Робеспьер^[2] лично подписа присъдата му.

Статуята на жабата, от векове тук, беше просто едно място за срещи.

„Ще се видим под жабата“ беше начин като всеки друг, за да се определят сбирки и любовни уговорки.

Слънцето беше залязло вече зад шпиловете на църквата, оставяйки в сянка покривите на сградите. Вятърът беше довял мирис на буря. Температурата се беше понижила доста. Дори и Кладенецът беше затворен, редки бяха и бързащите минувачи, жадуващи за умерената топлина зад домашните стени.

Само един внушителен, огромен като гардероб мъж, седеше с ръце между бедрата на една от пейчиците около фонтана.

Името на гардероба беше Паулус Марчанд. Чакаше брат си, който закъсняваше както винаги. Отпуснат, не удостояваше с поглед никого от безделниците с подозрителен вид, които от време на време надничаха към площада. С тази зле обръсната брада и черти, които изглеждаха като издълбани от непохватна ръка, не беше човек, който трябва да се притеснява от джебчии, насилници или свадливи хора.

Подсвиркваше си.

Страстта на Паулус бяха ребусите. Винаги щом имаше време, вкъщи или приведен над масата в някое долнопробно заведение,

потъваше в онези криптирани картини и не успяваше да отклони вниманието си, докато като на магия в ума му не изникнеше, тласнато от невидима, но изключително мощна енергия, скритото изречение. В този момент на лицето му се появяваше гримаса, наподобяваща усмивка, удряше шумно с огромната си ръка по бедрото си и хълцаше като малко дете.

Щастлив.

— Ти си тук...

— Беше време...

— Мислеше, че ще те оставя сам-самичък? — попита брат му, който обичаше да бъде наричан „малкият Сид“, с тънък смях и подигравателен блясък в очите.

Грамадният мъж вдигна рамене: Малкият Сид намираще спокойствие само когато успяваше да вбеси този, който беше пред него. Той вече не обръщаше внимание на това.

Да попречиш на Малкия Сид да се държи арогантно, беше като да попречиш на магарето да реве.

Паулус обаче го познаваше по-добре от всеки друг и би се закълел, че улавя нещо друго под обичайната невъздържаност, сякаш брат му не се побираше в кожата си от желание да му разкаже нещо.

— Значи?

— Имам една много лесничка работа.

— Една много лесничка работа, а? — повтори.

— Имам една определена информация и куп кинти за делене.

Паулус скръсти ръце.

— Да чуем.

Малкият Сид му направи знак да го последва. Като се разхождаха, щяха да привличат по-малко внимание.

— Стоях си спокойно и си пиех бирата в „Обсесо“ днес следобед, трябва да е било... не знам... — Изду едната си буза, като се опитваше да си спомни с точност. — Ами, не си спомням, два часа, един, може би три, знаеш го какво е това място, нали? Винаги е тъмно и никога нищо не се разбира, с целия този дим и...

— Какво си правил в „Обсесо“?

Малкият Сид си потърка ръцете, като си проясни гърлото.

— Казах ти, пиех бира...

Паулус го притисна:

— Бира? Но не ти ли бяха забранили да влизаш в това място? Ако не греша, това копеле Суец беше достатъчно ясен.

— Ммм, ние... се изяснихме — подхвърли, изпълнен с надежда, Сид.

Паулус не се трогна.

— Дължеше му цял куп пари.

Сид затвори очи с агресивен вид и тонът му стана още по-суров.

— Получи ги, проклетите си пари. До последния цент — отговори. — Мога ли да продължа сега?

Паулус му хвърли един укорителен поглед, но се съгласи.

— Бях там, за да пия бира на спокойствие, когато на масата зад мен седнаха двама загърнати типове, които никога не съм виждал, лицата им също бяха увити с шалове: разбираш ли защо се учудих? По дяволите, студено е, разбира се, и Суец е такава скръндза, че пали камината само на Коледа, но да си слагаш шал и каскет даже вътре и по обяд... Ясно е това, което имам предвид, нали? Днес на обяд беше горе-долу топло.

— Нещо не се връзва?

Сид изръкопляска.

— Точно така, не се връзва.

— И си започнал да подслушваш...

— И чух всичко, което казваха. От първата до последната дума, Паулус.

Сид се спря, като сияеше от радост. Усмивката му беше като на убиец.

— Говореха си за подялбата на някакви откраднати неща. Цял куп. Злато, Паулус! Злато! Практически съкровище. И аз знам къде е.

— Разказвай...

Беше нужно да изминат дълъг път по криволичещи улички, за да спре ликуващият Сид да излага на брат си плана, който беше измислил от едната до другата бира. Когато го направи, бяха стигнали до улица „Феликс“.

На никого не се харесваше улица „Феликс“.

Който живееше там, не се гордееше с това, даже обикновено правеше всичко, да се премести възможно най-бързо и възможно най-далече, оставяйки тази улица зад гърба си като лоша история. Малко бяха късметлиите, които успяваха.

Тук живееха в по-голямата си част престъпници, наркомани, безработни, нещастници, странни хора, дегенерати, истински и престорени луди, манияци от различни видове и с различни апетити, една фауна от отритнати, за която не съществуваше уместно определение на думата „бъдеще“.

Въпреки че нощта току-що бе започнала, улицата беше пуста и нямаше резе или ролетка на магазин, които да не са напълно спуснати.

Паулус се почувства неудобно, като наблюдаваше една фреска, чиято тема беше не само вулгарна, но даже и зловеща. Боята, с която беше нарисувана, с биещ на очи яркочервен цвят, трябва да беше с дълнопробно качество, защото безброй капки и очертания се стичаха извън контурите на централната фигура, представяща на зрителя идеята за нездравословен садизъм.

И този шедьовър, разбира се, не беше единственият. Всички стени бяха покрити с подобни графити. Изглежда, неизвестните художници са имали намерението да използват тази улица като непопулярно място, на което да излеят най-мрачните си импулси, които ще се срамуват да разкажат дори и на някой психоаналитик. Имаше нещо призрачно в това безсрамие.

Нещо, което поразяваше дълбините на душата.

Паулус, като любител на ребусите, не можеше да не забележи как тази шайка луди изглеждала така, сякаш искаше да скрие и в същото време да изложи на показ нещо забранено и тайно. Като коварна граматика, която шепнеше директно на незнаещия. Настръхна.

— Напълно сигурен ли си, че е тук?

— Улица „Феликс“, номер осемдесет и девет, сигурен съм. Повториха го поне два пъти тия идиоти. Има ли нещо, което не е наред?

— Че тук... Искам да кажа... — Паулус търсеше подходящите думи, за да обясни страховете си, избягвайки същевременно да изглежда като страхливец. — Ако аз притежавах съкровище, бих предпочел да отида да живея на друго място, нали?

Малкият Сид започваше да губи търпение.

— Съкровището е тук за малко, затова трябва да побързаме. Номер осемдесет и девет е само временно скривалище. Разбираш ли? Вре-мен-но — произнесе отчетливо, за да разсее набързо съмненията на брат си. — Искам да кажа, че...

Паулус го прекъсна грубо:

— Знам какво искаш да кажеш. Какво възнамеряваш да правиш? Няма никого наоколо.

Сид вдигна рамене. Не беше моментът да се започва спор.

Цялото му внимание беше насочено към металната врата, която носеше избелелия номер „89“. Фактът, че ключалката беше нова и лъскава и че пантите бяха от блестяща стомана в контраст с изоставеното място, потвърждаваше предположенията му.

Не забеляза обаче, за разлика от брат си, как графитите около входа ставаха странно по-многобройни и по-отблъскващи.

— Трябва да отидем отзад — обясни. — Направих една обиколка на обяд. Има врата, която можем да използваме. Да вървим.

Така и направиха. Ако се съдеше по слоевете сажди, които я покриваха, задната врата трябваше да води към старото помещение с котела за отопление.

Беше заключена с голям катинар.

— И тук има една ключалка... — измърмори Паулус.

Малкият Сид, който се беше навел, за да разгледа ключалката по-отблизо, му се усмихна.

— Не се безпокой, аз ще се справя.

— Всъщност не се безпокой — отговори той, слабо убеден.

Докато брат му търсеше нещо в джоба на якето си, в който дрънчаха ключове и монети, Паулус продължаваше да се оглежда наоколо, надявайки се да улови някоя сянка или подозрително движение, които да го разтревожат. Щеше да е прекрасно, помисли си, да има извинение да се махне оттам. Съкровище или не, улица „Феликс“ изобщо не му харесваше.

После забеляза онова, което брат му използваше, за да отключи катинара, и стисна в юмруци големите си като лопати ръце.

— Какво, по дяволите, правиш с това?

— Печеля време, не е ли ясно? — прошепна Сид, докато на лицето му, напомнящо плъх, се появи болезнена гримаса. — Има почти...

Чу се рязкото щракане на ключалката, която се отвори. Капка кръв капна върху блестящата стомана на резето.

— Видя ли?

Ръмжейки, Паулус сграбчи брат си за яката на якето, повдигайки го от земята. Претърси го, докато пръстите му не напипаха онова, което търсеше. Размаха му го пред носа, без да го пуска.

— Знаеш ли какво е това, Сид?

— Задушavam се, Паул... Задушavam се... Проклятие, остави ме да...

Паулус нямаше никакво намерение да го остави да му се размине.

— Каж ми дали знаеш какво, по дяволите, е това.

— Паспарту... — Отговори Сид, като жестикулираше.

Паулус го разтресе като парцалена кукла.

— Това не е шперц, глупав невежа. Това не е паспарту, не си нищо друго, освен един идиот. Не съм сляп. Това е един отвратителен ръчно направен инструмент.

— Паулус, да влизаме, ще говорим по...

Грамадният човек го дръпна и му попречи да продължи. Сид си прехапа езика и измърмори цял куп ругатни.

— Беше ми обещал: никога вече. Помниш ли? Беше ми казал, че никога повече няма да използваш някое от тези неща. Помниш ли го? Не помниш ли колко беше зле? Защото иначе аз ще ти припомня, глупав невежа. И ще ти напомня също онова, което ме накара да обеща — той ръмжеше на няколко сантиметра от преbledнялото лице на брат си. — Че ако те видя да се занимаваш отново само и с едно от тия работи, ще ти отсека ръцете, без да му мисля много. Това е нещото, което ще те отведе право в гроба, знаеш го или не?

Показа му предмета. Ставаше въпрос за метална почерняла пластинка, може би сребро, с големината на телефонна или кредитна карта. Беше украсена със символи и надписи от непозната азбука и в една от ивиците се забелязваха следите от кръвта на Сид.

Но все повече избледняваха, защото металът ги абсорбиралше.

— Това е само една малка играчка, не прекалявай. Има много по...

— Малка играчка ли? Този предмет не е малка играчка. Никога. Гледай! — нападна го Паулус ядосано, като сграбчи наранената му ръка. — Пие кръв. *Твоята* кръв. И ако в замяна прави нещо за теб, е само за да те изиграе още по-успешно. Малка играчка ли? Виждал ли

си някога малка играчка да пие кръв? Проклятие, Сид, нещо, което пие кръв, не може да е безобидно!

— Само няколко капки, нищо...

Паулус му удари силен шамар.

Малкият Сид го погледна невярващ.

— Ти ме...

Втори шамар го накара да млъкне.

— Знаеш прекрасно, че това проклето нещо не иска само кръв. Вбесявам се, защото вече го знаеш. Да употребяваш самоделен инструмент, винаги е идиотщина, но да го използваш, за да махнеш някакво тъпо резе, е немислимо, проклятие!

Беше цяло чудо, че все още никой не се бе показал на прозореца, Паулус крещеше с цяло гърло. Но може би това беше едно от малкото преимущества да живееш на улица „Феликс“: хората се стараеха да не виждат, нито да чуват.

— Помниш ли колко страда, Сид? Всички тези ноци викове, помниш ли ги? Искаш да рискуваш отново да се хванеш на въдицата само за да отключиш един катинар? Да го използваш, не си струва и го знаеш. Банката винаги печели, а банката не си ти. — Гигантът въздъхна, състарил се със стотина години. — Трябваше да те връзвам, Сид. Не ме принуждавай отново да го правя, моля те.

Той се намести на земята.

— Аз... съжалявам...

— Дай ми ръката си.

Дланта на Сид беше прорязана от тънък и дълбок разрез. Нямахте разкъсвания, беше чиста рана. Раните, нанесени от такъв Ръчно направен предмет никога не се инфектираха и зарастаха бързо. Пред очите на Паулус краищата кожа прилепнаха плътно едно до друго и белезите изчезнаха с невероятна скорост. Гигантът настръхна. Внимателно превърза ръката на брат си с кърпичка на квадратчета.

— Да..., благодаря.

— Не искам да ти сторя нищо лошо, Сид. Но трябва да разбереш... — каза Паулус, като размахваше изделието, отвратен, — нужно е малко, за да се хванеш пак на въдицата. Това е като дрогата. Може би и по-зле.

— Това е първият път, когато го използвам, откакто... — Сид преглътна, — откакто спрях. Кълна ти се, братле. Само че този удар...

— очите му блеснаха отново — ... би могъл да е последният. Вече никакви варени картофи три седмици, никакво долнопробно уиски, никакви дрехи втора употреба, никакви дребни кражби повече, само най-доброто за нас двамата.

Другият се съгласи бавно.

— Аз ще се погрижа за това.

Имаше ли тревога в очите на Сид, когато брат му пъкна предмета в задния джоб на панталоните си? Паулус не искаше да мисли за това.

Двамата братя се разбраха с кимване. Номер осемдесет и девет на улица „Феликс“ ги погълна.

[1] Модерен (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Максимилиан Робеспьер (1758–1794) е един от най-известните лидери на френската революция. Наричан е Неподкупния. — Б.пр. ↑

6

Кай сънуваше вятъра.

Все по-неудържимият порив трескаво се опитваше да изтръгне къщата от основите. Сънуваше тряскането на вратите. Сънуваше счупените стъкла и изкъртените прозорци от разклатените стени, покрити с пукнатини и цепнатини.

Сънуваше, че креци, колкото дъх има, но не успя да извика, когато сънят му показва източника на тази виелица. Потънал в тъмнина, от която едва се открояваше, хер Шпигелман духаше ли духаше.

И като духаше, му намигна.

Прозорецът в спалнята на Кай се взриви на хиляди парчета и тъмнината изчезна.

Една светкавица нахлу през него и светът се разпадна. След това мракът се върна, но населен с движещи се форми.

Светкавиците следваха една след друга, подобно на артилерийски залпове, решени да сринат града. Кай видя всичко като през светлинните ефекти на стробоскоп.

С опулени очи проследи параболата на една сцепена дъска, която се заби до леглото. Там, където се намираще свитата фигура на някакъв мъж.

Тъмнина. И светкавица.

Кай видя нещо да нахлува през вратата. Изглеждаше, сякаш поредната гръмотевица иска да срази света и за малко да успее. След това отново настана пълна тъмнина.

Кай отвори уста, за да извика. Друга светкавица освети стаята като ден и той сподави своя вик. Отново стана светло. Създанието, което беше нахлуло в стаята му, имаше остри и извити нокти, които, ако се отъркаха о паважа, щяха несъмнено да произведат впечатляващ звук. След светлината последва мрак и Кай отново не успя да извика.

Шум от счупени стъкла, студът щипеше лицето му. Кай беше объркан, парализиран.

Светлина.

Видя човешката фигура да се изправя и да размахва нещо в двете си ръце, което не разпозна веднага. Грохотът от три бързи изстрела му помогна да разбере. Бяха пистолети. Пламъкът, излязъл от дулата, добави нови детайли към създанията с нокти.

Носеха качулки. Имаха триъгълни уши. Остри зъби. Нокти. Кай не можеше да ги гледа. Бяха ужасни. Най-накрая момчето извика, но викът му се изгуби в новите експлозии.

Тъмнина.

Човешката фигура бързо се раздвижи. Не беше висока, по-ниска от баща му. Беше масивна и квадратна, но пъргава, облечена в черно. Кай беше сигурен, че носи тъмни очила. Детайл, който го изплаши още повече.

Тъмнина.

Изстрели. Четири, изключително бързи. Четири създания, превърнали се в купчина от крайници и счупени кости. Въздухът беше наситен с миризмата на барут.

Фигурата, въоръжена с пистолет, сипеше разгорещено заповеди. Кай виждаше устата му да се отваря и затваря. Виждаше дори пръските слюнка, но не успяваше да улови думите. Мозъкът му беше блокирал.

Още взривове, след които последваха още животински писъци. Още същества бягаха поразени от едно бързо редуване на мрак и светлина, мрак и светлина.

Подът беше зает с вода. Дрехите на Кай бяха напълно прогизнали. Трепереше от главата до петите, но не усещаше студа.

Тъмнина.

Странна тишина. Само запъхтяното дишане на непознатия, облечен в черно, и тихите стенания на Кай. И гневните гласове на създанията в очакване на смъртта.

Мъчителна пауза между две светкавици. На Кай му се стори, че трае хилядолетия. Гръм заглуши писъка на едно от създанията.

След тъмнината последва светлина. Мъжът беше хвърлил пистолета. Едно създание с качулка му се нахвърли, като го сграбчи за врата.

Тъмнина.

Светкавица: създанието беше повалило на земята мъжа с тъмните очила и ботуши на мотоциклетист. Вдигна високо нокти,

готово да го разкъса.

Тъмнина.

Накрая: създанието лежеше мъртво, главата му беше обърната неестествено. Мъжът се беше присвил на коляно. Отдолу под елека му се процеждаше нещо тъмно. Кръв, помисли си Кай. На светлината на проблясъците приличаше на катран.

Отново мрак.

Кай се подхлъзна на влажния под и парчета стъкла се забиха в ръцете и коленете му. И този път не почувства нищо.

Изправи се, прескочи човешката фигура, все още свита, и се спъна в туловището на едно от създанията. Отвращението му даде достатъчно сила да напълни дробовете си с леденостуден кислород. Не го прахоса, викайки.

Тъмно, непрекъснато беше тъмно. Изглежда, мракът бе успял да се нагоди отново към нощта. Кай продължи по памет. Беше роден в тази къща.

Зад гърба му мъжът, облечен в черно, се изправи, задъхващ се, и се опита да го сграбчи. Кай успя да му се изплъзне. С боси крака се втурна в коридора, но се подхлъзна и се удари лошо в стената първо с рамо, а после и с глава.

Тъмнина.

Светлина.

Изправи се отново. Видя го.

Съществото отговори на погледа му със съскане.

— Какво е това? — извика Кай. — Какво е това?

Получи и отговор, и заповед:

— Гнилочан. Наведи се, момче!

Заповедта беше придружена и от удар с ръка, който го тласна към земята.

Гнилочанът се беше извил надолу и дори така беше достатъчно висок, за да докосне тавана. Беше огромен. Като влечуго въртеше глава ту на едната, ту на другата страна. Нямаше очни кухини, но имаше разкривена уста.

Змиорка, помисли си Кай, пребледнял. Създанието наистина приличаше на огромна змиорка, която вонеше на изпражнения и гнилоч. Тялото на Гнилочана блестеше, сякаш беше направен от крила

на муха. „Гнилочан“, беше го нарекъл непознатият, облечен в черно. Беше дума, от която на човек му се гадеше.

Между Кай и Гнилочана застана мъжът, който беше издънил прозореца.

— Наведи се, казах!

Гласът беше дрезгав, суров, глас на закоравял пушач, тонът — категоричен, на човек, който не е свикнал да повтаря два пъти една и съща заповед. Мъжът разкрачи крака и стъпи здраво на земята. Затвори очи, без да се притеснява от дращането на ноктите на другите същества, които влизаха от счупения прозорец.

Гнилочанът се изправи, готов да скочи.

— Наведи се!

Въздухът буквално се запали.

Сияние с огнен цвят озари коридора и го превърна в непознато място. Внезапната и изключително силна светлина се обагри във виолетово, в лилавочервено и след това в яркорозово.

Кай целият настръхна. Усети как кръвта се отдръпва от главата му и му се завива свят. От чувството на празнота и бълбукането на нещо му се пригади.

Мъжът извика. Вик, изпълнен със страдание.

Гнилочанът изсъска. И това съскане беше пропито с болка.

С внезапен трясък сиянието лумна като пещ и загуби плътността си, хвърляйки ослепителни отблясъци, от които излизаха червени лъчи, отразяваха се в стените и се губеха в тъмнината. Там, където бяха попаднали, върху мазилката бяха останали следи от изгаряне.

Мъжът се задъхваше, омаломощен. Гнилочанът обаче го нямаше. На негово място имаше черна воняща грамада, която кипеше. Вонеше на лайна и на кръв. Вонеше на канал и на изгорена плът. Кай не успя да се сдържи, обърна се и повърна нещо смесено между слюнка и стомашни сокове.

— Да вървим!

Мъжът го сграбчи и без да се церемони, го метна на раменете си.

— Остави ме! — извика слабичкото момче.

— Млъквай!

Кай не се подчини. Зовеше родителите си, като крещеше и риташе.

Мъжът изруга, след това го хвърли на земята. Болката беше изгаряща.

Той се наведе над него и с раздиращ се глас, извика:

— Мъртви са! Мъртви! Престани да се движиш!

После зърна нещо с крайчеца на окото си и се озъби.

— Мамка му, никога не свършват.

Запрати камата към създаването, което тичаше към тях с протегнати напред нокти, метна отново Кай на рамо и потърси пистолета, бърз като стрела.

Камата направи една перфектна траектория. Ръцете на създаването сграбчиха метала едва когато той се заби в крехкото му гърло.

Но в този момент вече беше мъртво.

— Не е истина, не е истина... — повтаряше Кай.

Беше спрял да се движи.

Очите му бяха широко отворени. Изгубени в нищото.

— Вярвай, в каквото искаш.

Мъжът в черно намери отново пистолета си. Отне му няколко секунди, за да го зареди и да се увери, че патронът е в цевта, и след това въпреки болката в хълбока се качи на перваза.

Концентрира се и скочи. Скок на поне седем метра. При тези условия дори и професионален акробат би си счупил някоя кост. На него не му се случи. Приземи се недодялано на покрива на отсрещната сграда и затича.

Тежестта на Кай затрудняваше движенията му. На два пъти трябваше да се хване за нагорещените комини, за да не падне долу.

Светкавиците му помагаха да не загуби ориентация. Прогизнал от дъжда, скочи върху една капандура, изтича по корниз, широк не повече от трийсет сантиметра, използва една противопожарна стълба, за да стигне до тераса, покрита с ръжда, скочи върху още два покрива, мина по тях и се приземи на стена от оградата на огромното гробище. Там спря, за да си поеме дъх.

Градът беше потънал в мрак, но той виждаше отлично въпреки тъмните очила.

В далечината се виждаха светлините на колите на пожарникарите и на жандармерията. Не се тревожеше за тях. Изхрани се и избърса потта от челото си.

Опита се да намали болката в бедрото си, давайки си още няколко секунди, но една ръка заби нокти в глезена му. Мъжът започна да проклина. Ако не си беше обул кожените ботуши, щеше да се сдобие с дълбоки нарязи. За раните, нанесени от тези зверове, беше обичайно да се инфектират. Стреля в лицето на огромното създание.

Голямокалибреният куршум го превърна в прах.

Пламъкът от изстрела още не беше изгаснал, когато мъжът в черно чу музиката. Веднага я разпозна. Потта му се вледени. Очите му, скрити зад тъмните стъкла, се разшириха.

Стисна челюсти и без да се обръща, пое по пътя си.

Прескочи един бетонен стълб и бе принуден да стреля за втори път, като събори създанието, което му се беше изпречило.

Музиката зад гърба му се усилваше. Набиваше се в главата и объркваше мислите, като ги превръщаше просто в шум без никакво значение.

Това беше смесица от дрънчащи и стържещи звуци. Цвърчащи гиги^[1], които свиреха, като следваха партитурата на реквием. Дайрета и тарамбуки на една сразена войска.

Музиката имаше силата да събори преградата, която притъпяваше мислите на Кай. Момчето вдигна глава, като се опитваше да види какво издава тези звуци, обтягайки врата си нагоре. Мъжът усети движенията му и извика:

— Затвори очи! Не гледай!

Музиката ставаше все по-силна. Мъжът ускори крачка. Щяха да го настигнат.

Към звуците се добави и едно червеникаво сияние, което пулсираше, като следваше лудия ритъм на оркестъра. Кай отвори уста, учуден.

В нощта нямаше нищо друго, освен музиката и тази яркочервена светлина.

— Това е Калибан^[2], затвори очи, момче! — извика мъжът, като скочи от зиданата ограда малко преди да може да види създанието.

Падна и веднага се изправи. Не спря, за да разбере намеренията на преследвача.

Оставайки без дъх, притича между надгробните плочи, подхлъзвайки се по мократа трева и разпръсвайки чакъл изпод ботушите си. Беше на прага на изтощението. Дишането му

представляваше непрекъснато хриптене. Държеше се, докато не достигна противоположната страна на гробището. Сви се зад една надгробна плоча, покрита с мъх.

Музиката вече не се чуваше. Само грохотът на гръмотевиците и настоящият тропот на дъжда. Прогизнал, остави момчето на земята и прокара ръка през лицето си.

Кай се озова пред широко лице, белязано от бръчки и белези. Тъмните очила скриваха цвета на очите му, но не и носа на боксьор, счупен и зле наместен. Непознатият имаше малка уста, увиснала надолу, бузи, зачервени от задуха и спукани капиляри. Почти плешивата му глава блестеше, покрита с рядък мъх с неопределен цвят. Можеше да е около петдесетте. Зле понесени петдесет.

Остарял хулиган, ето на какво приличаше.

Мъжът обърна глава на другата страна с гримаса.

— Копелето извади тежката артилерия — изръмжа. — Трябва да се махнем оттук, не мога да се изправа пред Калибан. Не тук, не сега. И най-вече не сам.

Преди да бъде вдигнат на рамо като чувал с картофи, Кай имаше възможността да забележи една последна подробност у мъжа, облечен в черно.

Беше покрит с татуировки. Пентаграми с различна големина, оградени с кръгове. Рози, обвити около рога на дяволи с огромен език и стотици благославящи ръце. Калинки с точки като при тест на Роршах. Най-впечатляващите обаче се намираха на височината на югуларната вена.

Два черни кръста, които се извиваха като саламандри.

[1] Струнен музикален инструмент. — Б.пр. ↑

[2] Калибан е Шекспиров герой. Ужасяващото създание от „Бурята“ издава страховити музикални шумове. — Б.пр. ↑

Двамата братя влязоха в просторно помещение, покрито с паяжини, големи, колкото чаршафи, и черни хлебарки. Върху трамбования под бяха натрупани и купчини въглища, влажни и неизползваеми. Рояци червени очи ги заплашваха, стоейки боязливо на разстояние.

— Плъхове... — измърмори отвратен Сид.

С ритник запрати един особено агресивен във влажната стена. Без да обели дума, се отправи със сигурна крачка към дървената изгнила врата в срещуположната страна на мазето. Махна с досада от лицето си няколко паяжини и я отвори със силно дърпане.

Не беше съвсем тъмно, но опитът беше научил двамата крадци колко рядко може да се натъкнеш на едно наистина тъмно място. Винаги имаше някое зле монтирано крило на прозорец, някоя цепнатина на тавана или някоя клатушкаща се капандура, която да гарантира малко светлина. Трябваше само да са търпеливи и очите им да свикнат в новите условия. По-добре беше трудността да се разреши предварително. Ако трябваше да се лишат от фенера, щяха да се окажат слепи на едно непознато място.

Беше нужно известно време, което сякаш трая векове, но накрая Сид, доволен, се обърна към брат си и му намигна.

— Влизаме ли?

Въздухът във вътрешността на номер осемдесет и девет беше странно горещ, застоял, с дъх на нещо солено, сякаш се намираха в блато или в парник. Прекалената влажност беше разяла мазилката и беше подула дограмата. От всичко в сградата се виждаше, че мястото е изоставено.

Освен плъховете, паяците, големи като врабчета, и рояците хлебарки в къщата нямаше друг знак за живот.

Прахът, покрил почти всичко и измерим в сантиметри, образуваше лепкава тиня, по която беше опасно да се ходи.

Постоянно нащрек, двамата братя бяха принудени да се спират и при най-малкия шум. Всяко скърцане ги сковаваше за няколко минути. Много скоро заради напрежението и топлината и двамата бяха мокри от пот, сякаш си проправяха път в джунгла.

Подигравателното ехо променяше и правеше неразличими звуците, издадени от самите тях, и те звучаха непознати и заплашителни.

Постоянно се сепваха от шума на приближаващи се стъпки, заради мазилката, която се свличаше изведнъж, заради скърцанията, които приличаха на стенания.

Беше убийствено.

Колкото повече вървеше Малкият Сид, толкова повече не успяваше да разбере за какво може да служи тази сграда.

Нещо в номер осемдесет и девет на улица „Феликс“ беше сбъркано. Всяко нещо под небето имаше някаква цел. А това място?

Отвън му се беше сторила нормална жилищна или бизнес сграда, пригодена за офиси, с наблъскани кабинети един под друг.

След това се изкачиха от помещението с котела на приземния етаж и трябваше да променят мнението си.

Твърде претрупана, за да бъде обикновена кооперация. Хотел тогава. Хотел с много салони, столова за работни обеда и вечери на свещи.

За втори път трябваше да промени мнението си.

Някъде стените бяха изкривени, в някои стаи нямаше прозорци, а в други бяха зазидани, безсмислени арки се извиваха под страховитото вдлъбнатия таван.

Беше невъзможно да се разбере какво, по дяволите, са си мислили строителите на номер осемдесет и девет на улица „Феликс“.

В края на краищата, опитваше се да се успокои Сид, това не беше негова работа. Той трябваше само да продължи напред, да намери това проклето съкровище и да си плюе на петите.

Бързо.

Все по-често обаче едно тънко гласче му шепнеше най-неприятния от всички въпроси: „Не ти ли се струва, че тази мебел има ужасяващо познат вид? Виж този ъгъл, не мина ли вече оттук?“.

В съзнанието му номер осемдесет и девет лека-полека се превръщаше в една огромна паяжина, която вонеше на соленост и

променяше незабележимо формата си така, че двете нищо неподозиращи мушици да попаднат в примката.

Докато напредваха, светлината нарастваше.

С нея се върнаха и графитите.

Въпреки че по естеството си тези произведения много наподобяваха онези, на което Паулус беше спрял погледа си отвън, тук детайлите бяха много по-ясни и отблъскващи. Първата фреска му спря дъха. Втората му стисна пикочния мехур в неприятна хватка. При третата Паулус беше решил да се концентрира единствено върху носовете на обувките си.

Разумът му обаче не искаше и да чуе за подчинение. След всичко видно все още ли не беше усетил проклетият, че тези графити бяха не друго, а някакъв вид ребус за идиоти?

Докато следваше по петите брат си, Паулус не можеше да мисли за друго.

Какво беше подтикнало тези художници (защото без съмнение бяха повече от един: за да нарисува всички тези фрески, сам човек би се занимавал с години) да си съсипят зрението и здравето, без дори да получат компенсация чрез славата, беше невъзможно да се разбере. Ако се съдеше по следите и по праха, никой не беше прекрачвал прага от много време. Това означаваше, че тези рисунки са много стари. Към въпросите се трупаха нови въпроси. Графитите бяха вулгарни, зловещи и отблъскващи, разбира се, но не можеше да се отрече, че са интригуващи. Най-вече имаше някакъв смисъл в това безсрамие, някаква нишка, която би довела до разбулването на една мистерия.

Чувстваше го дълбоко в себе си.

— Сид? — извика накрая.

— Какво?

— Изгубихме се, нали?

— Не, какво казваш...

Паулус въздъхна и се спря.

— Въртим се в кръг. И ти го знаеш. Това място е... — Потърси някаква дума, за да придаде смисъл на грозящата заплаха, която чувстваше в гърдите си, но не намери подходящата. Задоволи се със: — ... сбъркано.

— Имаш право — измърмори Малкият Сид, замислен. — По дяволите всичко — добави след това, облекчен. — Да се махаме оттук.

Много скоро забелязаха, че беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

Стълбищата бяха последвани от още стълбища. Ниски тавани правеха помещенията тесни като подземни гаражи, огромни камини се виждаха от дъното на стаички, в които, ако седнат двама души, би било трудно дори и да се диша.

Коридори и пак коридори.

Паулус се задъхваше и пухтеше, като се опитваше да си поеме дъх, размахвайки огромната си ръка. Дишането на Сид не беше по-малко затруднено. Стълбищата бяха последвани от още стълбища. И още стълбища.

Сводовете изведнъж се превръщаха в коридори, а коридорите се преобразяваха в килери или ги отвеждаха до зали, натъпкани със сандъци с гниещо съдържание.

Сид вървеше със съсредоточено изражение. Беше си начертал мислена карта на номер осемдесет и девет и проклетие, като се помислеше добре, погледната отвисоко, сградата приличаше на спирала. На раковина. За щастие, не и на паяжина.

Каквото и да беше, раковина или спирала, имаше сбъркана форма (точно както Паулус беше казал, „сбъркана“ беше перфектната дума), чиито пропорции не можеха да се съдържат в естествения размер на сградата. Лабиринт с форма на раковина, прекалено голям за реалните размери на тази постройка. Никой математик с всичкия си не би се наел да смята площта ѝ. Сид трепереше. В неговия ум вече се бе формирала много ясна представа за неприятностите, в които се бяха забъркали. Една идея, която не му харесваше изобщо.

Нещо блесна силно.

— Там долу има някаква светлина.

— Мислиш, че е изход ли? — попита го Паулус.

— Може би.

Почти неосезаемата зеленикава луминесценция, която ги заобикаляше, ставаше постепенно по-силна, така че продължиха в посока на светлината.

— Смелост... — каза Сид, като обра потта от устните си и ускори крачка.

Подът на коридора се наклоняше ту наляво, ту надясно, като че ли се намираха на носа на кораб в разгара на буря. Вървяха. Колко?

Беше изгубил усещане за времето.

Когато достигнаха до мястото, където светлината беше най-силна, двамата братя се озоваха пред най-абсурдния и неочакван спектакъл, който някога бяха виждали през цялото си съществуване. „Съкровище“, беше казал Сид, като дълбоко в себе си мислеше, че прекалява малко.

Но съкровище имаше.

— Открихме го!

Купища злато и скъпоценности, бокали с най-необикновени форми и размери, сапфири, препълнени сандъци с диаманти и сребро, лапис лазули, пръстени, обсипани с тюркоази и опали, големи, колкото яйца на пъдпъдък, монети и банкноти от всякаква валута бяха натрупани безразборно в нещо като салон с гигантски пропорции. Между купчините злато, между шумящите банкноти и блестящите скъпоценности се носеше лека прашна мъгла с тревистозелен цвят. Влажността и топлината бяха плашещи.

— Открихме го!

Малкият Сид стоеше неподвижен с треперещи ръце и широко отворена уста. Очите му не успяваха да се откъснат от тази златиста планина. Това бе съкровището, за което беше чул да се говори в „Обсесо“, и беше много по-голямо, отколкото някога се бе осмелявал да желае. Понечи да се засмее. Един тънък, писклив и нервен смях, какъвто Паулус никога не го беше чувал да издава.

— Сид... — повика го.

— Успяхме...

„Злато — мислеше си Сид, — злато, злато, злато! Килограми, квинтали, тонове скъпо, невероятно злато!“ Не забеляза в първия момент, че брат му го разтърсва, и даже не забеляза обърканото изражение на квадратното му лице.

— Сид...

Луминесцентността започваше да намалява. Сенките се удължаваха.

Слабата мъгла постепенно придобиваше гъстотата на мляко.

— Изпразни си джобовете, Паулус, трябва да вземем колкото се може...

— Сид!

Гласът на брат му звучеше разтревожен. Почти изплашен. Сид разтреса глава, мигайки.

— Какво има? — избухна.

Беше ядосан, защото го бе измъкнал от това райско видение.

— Ти наистина ли искаш да вземем тия неща? — попита го Паулус, изумен.

— Тия *неща*? — Сид беше на ръба на лудостта.

Не разбираше неговото колебание.

Намираха се пред най-внушителното съкровище, което някога човешкото същество бе имало щастieto да съзерцава, съкровище, което щеше да накара Шлиман^[1] да пребледнее, на Чингис хан да му потекат лигите и всички римски императори, строени в редица, да коленичат, какво имаше да му се колебаеш?

— Не виждаш ли, че... — посочи златистите купчини и се вкамени.

Не бяха скъпоценности. Монетите, които бяха изпълнили сърцето му с алчност, както и релефните бокали, изумрудите и водопадите от рубини, бяха изчезнали или може би никога не беше ги имало. На тяхно място се простираше единствено печална пустош. Счупени будилници, разбити стари джобни транзистори, строшени огледала, олющени чинии, грозни пластмасови герданчета, ръждясали перални, книги със захабени корици, натрупани чорапи и скъсани дрехи, домакински уреди, превърнали се в отпадъци, смачкани обувки, албуми за снимки, бутилки и вехтории, чиято същност беше трудна за разгадаване.

Приличаше на магазина на откачен вехтошар или на незаконно сметище.

— Не... — измърмори Сид. — Не е възможно! — извика с колкото дъх му беше останал.

Нахвърли се срещу една пирамида от консервени кутии и я срита. Те се разпръснаха с ужасяващ трясък. При този шум очите му се насълзиха.

Сграбчи две палта, проядени от паразити, и ги размаха ядосано, изтръсквайки от тях единствено прах и мръсотия. Захвърли ги надалеч, викайки като обезумял.

— Къде са ми парите?

— Да се махаме оттук, Сид, това място не ми харесва — каза Паулус кротко.

— Ти, глупав идиот, ти си виновен. Изплаши златото ми — нахвърли му се Сид с пяна на устата и с кръвясали очи. — Накара го да избяга с твоите оплаквания!

Паулус на два пъти напразно отвори уста, преди да успее да прошепне:

— Успокой се, Сид, моля те... не прави така... не се ядосвай, аз...

Някой се изкикоти.

Сид се обърна бавно.

Мъчителната топлина беше отстъпила място на арктически студ. Дъхът им излизаше като пара от устата, потта се превръщаше в скреж. За миг всичко стана неподвижно, несигурно.

От мъглата изникна фигура, неясна в отблясъка на светлината. Беше ниска и набита. Паулус се сети за профила на тлъст пингвин. Вместо да сметне идеята за смешна, почувства как вътрешностите му се свиват болезнено.

След това Сид вдигна кокалестата си ръка и посочи с показалец към сянката.

— Ти ли беше... — каза с насълзени очи. — Ти ли накара златото ми да изчезне...

— В известен смисъл... — отговори сянката.

Това беше металически, неестествен глас. Звучеше враждебно въпреки медения, сладък, даже любезен и най-вече благоразумен тон. Глас, който караше човек да си запуши ушите и да се хвърли на земята.

Паулус реагира незабавно. Нямаше място за колебания. Трябваше да бягат.

Сграбчи брат си, готов да го зашемети, ако проявеше съпротива, вдигна го на рамо и се обърна. Вратата, от която бяха влезли, вече я нямаше. Беше изчезнала, сякаш никога не я е имало. На нейно място се бе появила гладка стена, на чиято повърхност сенките се изкривяваха зловещо. Стената, появила се от нищото, не беше гола. Беше апотеоз на работата на всички художници от улица „Феликс“. Паулус дишаше на пресекулки.

Изглеждаше, че армия от луди миниатюристи беше взела участие в реализирането на това неразбираемо произведение, като всеки един

бе използвал миглите на новородено вместо четки, всеки елемент беше като уникален дребен кориандър, върху който човек да спре погледа си и да изгуби разсъдъка си. Само така би било възможно да се създаде подобна фантазмагория от детайли.

Кораб.

Галеон.

Галеон, чийто корпус беше съставен от кости и скелети на създания с остри зъби, от касапски приспособления и профили на металически медузи. Той пореше звездния океан, раздиран от буря.

Делириумът на окото се състоеше в детайлите.

Във всяка вълна се виждаха стотици изкривени лица. Във всяка капка пяна, повдигната от кила на кораба, се виждаше гримасата на призрак. Във всяко завихряне и във всеки облак на нощното небе — ята от врани и прилепи.

Изправен на носа, с поглед, изпълнен с луда възбуда, някакъв мъж с извадена от ножницата сабя крещеше, предизвиквайки вълните на океана да го погълнат. В отблясъците на мълниите, които го осветяваха, се различаваше цялата демонична природа на една измъчена душа. Това беше моментът, в който маниакалността на умопобърканите художници беше достигнала до създаването на истински шедьовър, върхът на върховете, пред който Паулус се озова уплашен и лишен от всякакви сили.

Тънкият смях на непознатия отекна отново. Сянката сега беше по-близо и как беше успяла да се придвижи с такава бързина в този хаос от дреболии, без да ги събори с трясък, Паулус не можеше да си го обясни.

— Положихте всички тези усилия, за да стигнете дотук, и искате да си вървите? Струва ми се глупаво, освен че е недопустимо грубо.

Сянката стискаше нещо ярко и блестящо в ръка. Паулус усети как тялото на брат му изведнъж се успокоява.

— Прекрасно е — каза Сид, захласнат. — Гледай, братле.

Но Паулус не искаше да гледа. Искеше да избяга. Да избяга от номер осемдесет и девет на улица „Феликс“, да се напие и да забрави всичко това.

— Ние добре знаем, че е ненужно да се опитвате да избягате, нали, Сид? — попита сянката, сякаш четеше мислите му.

— Да, да — отговори Сид.

Отново това кудкудякащо кискане.

Паулус настръхна.

— Да се махаме, Сид...

Но брат му се беше изплъзнал от неговата хватка и вървеше бързо към сянката с протегнати ръце и с изписана усмивка върху мишевидното му лице.

Паулус понечи да го хване отново, но усети нещо да се усуква около врата му и извика. Вик на изненада, която се превърна в погнуса.

Последвалото мълчание беше това, което накара Сид да дойде на себе си. Шокиран се обърна и с ужас видя Паулус в хватката на нещо, което пълзеше върху него, сковавайки движенията му. Нещо, което никога не бе виждал.

Нещо, което го ужаси.

Червеи, дебели като лиани, пълзяха по тялото на Паулус, като се опитваха да го удушат. Наподобяваха белезникавите създания, които живеят на дъното на океана, слепи и отвратителни. На Сид му причерня пред очите.

Припадна.

Паулус се бореше, ужасен. Тези същества не искаха да го обездвижат, чувстваше го. Искаха да *влязат вътре* в него и това му даваше сили и достатъчно отчаяние, за да ги разкъса, но не беше достатъчно: бяха десетки и всеки път, когато убиваше едно от тях, други три бяха готови да заемат мястото му. Беше неравностойна битка.

Накрая един червей, дебел, колкото ръката на як мъж, успя да се увие около врата и лицето му, задушавайки го.

Паулус се опита да устои, да го махне от себе си, бореше се и ръмжеше, но много скоро липсата на въздух измори ръцете му и отслаби ударите му. Червеите се възползваха и подновиха атаката си.

Накрая, когато му се стори, че експлодира, когато вече десетки го обвиваха, един неволен спазъм го принуди да отвори широко уста в търсене на кислород. За Паулус това бе краят.

Свлече се на земята, гърчейки се.

[1] Става въпрос за германския археолог Хайнрих Шлиман. — Б.пр. ↑

8

При всяко тайно сбогуване имаше една открадната целувка. Всеки град си имаше своя скрит ъгъл. Всеки квартал — своето гробище. Дент дьо Нюи не правеше изключение.

Познаваше откраднатите целувки, неизказаните желания, забравените тайни и притежаваше гробище.

HELL IS EMPTY, AND ALL THE DEVILS ARE
HERE.^[1]

Момчето беше успяло да прочете гравирания надпис на върха на архитрава, който крепеше помещенията на гробницата, но без да разбере значението. След това непознатият отвори широко вратата от масивно дърво и Кай бе облъхнат от миризмата на мухъл и прах.

Въздухът беше застоял. Всичко беше в полусянка, но мъжът се движеше пъргаво, като леко се задъхваше.

Тази гробница повече приличаше на къща, но едва ли някой би си помислил, че човек може да обитава подобно място. Но Гас знаеше наизуст всеки ъгъл, всеки детайл.

С увереност стигна до ъгъла срещу входа. Остави Кай върху един чувал и запали десетина свещи. Не обикновени, забеляза момчето, а големи църковни свещи, откраднати от гробовете отгоре.

Лека-полека пламъците нарастваха и нови детайли излизаха наяве.

Урни във форма на дракони бяха разположени симетрично върху рафтовете от черен мрамор. Горгони и сирени украсяваха стените, движейки се според отблясъците от свещите. Ако това беше гробница, а катафалката в центъра ѝ потвърждаваше това подозрение, със сигурност не беше християнска. Не се виждаха кръстове наоколо, освен един, сцепен, захвърлен в ъгъла. Езически или християнски, какъвто и да беше, си оставаше гроб и студът щипеше.

Кай трепереше, като притискаше ръцете си към тялото. Устните му бяха посинели.

Мъжът му подаде едно одеяло.

— Вземи.

Кай си загърна раменете.

— След малко ще се чувстваме по-добре — измърмори мъжът в черно, след като запали една стара печка. — Когато стане по-топло, ще трябва да отворя вратата. Не искаме да пукнем заради тъпите изпарения, нали? Но за малко ще се радваме на топлинка.

— Тези създания... Тези с ноктите... — каза Кай.

— Кагулар^[2].

— Какво са? — поиска да узнае.

Мъжът се направи, че не е чул. От една ниша извади тежък пътнически сандък. Започна да рови в него, като мятеше на земята дрехи и хладни оръжия, които блестяха злоещо. Сърцето на Кай трепна.

— Кой си ти? — попита в един миг.

Мъжът стисна юмруци и се обърна с червено лице. За момент момчето помисли, че непознатият ще му се нахвърли. След това ядосаното изражение изчезна, но чувството за заплахата остана.

— Казвам се Гас. Ван Зант, като тоя от Ленард Скинард^[3]. Сега се обърни — нареди.

Кай не го направи.

Гас изруга. Отново ядът.

— Глух ли си? Обърни се към стената. Трябва да си сменя превръзките, няма да е хубава гледка.

Мъжът в черно си свали коженото яке, поставяйки го върху главата на един мраморен сатир. Блузата, която оставяше непокрити изрисуваните му ръце, беше напоена с кръв. Кай се подчини и се обърна.

Чу звук от нещо, което се късаше. Мъжът изрева от болка.

— Боли ли? — не можа да се сдържи да не попита момчето. Стори му се, че чува глас, подобен на смях.

— Дали боли? Достатъчно. Но не се безпокой. Тук някъде ми е лекарството.

Шумът, който не можеше да се сбърка — от отварянето на бутилка.

— Празна, мамка му.

Гас я запокити към стената с разочарован вид.

При звука на счупеното стъкло Кай понечи да се обърне повече от инстинкт, отколкото от страх.

— Неподвижен, казах — изръмжа Гас.

Кай се сгуши в одеялото.

В тишината щракна запалка. Острата миризма на тютюн достигна веднага до ноздрите му. Усети се най-накрая и топлината от горящите въглища в малката печка.

Една буболечка, може би дървеница, избяга от него. При тази гледка сърцето му се сви. Беше само една буболечка, но изведнъж Кай се почувства глупаво сам. Помисли за лицето на майка си и за усмихнатото лице на баща си. Спря сълзите, но не успя да скрие треперенето в гласа си.

Все още обърнат към стената, попита:

— Аз... затворник ли съм?

— Затворник ли? — Гас ровеше в сандъка.

Звън от удар на стомана в стомана. Там вътре имаше истински арсенал, съдейки по шума.

— Отвлече ли ме?

Миг мълчание. Въздухът сякаш се сгъстяваше. Ставаше по-студен. Пламъците потрепваха.

— Слушай ме добре, момче... — каза Гас, едва сдържайки гнева си. — Аз съм на твоя страна. Жив си, защото ти спасих живота и за малко не платих с главата си за това. Така че престани да говориш глупости. А сега можеш и да се обърнеш, свърших.

Кай се подчини. Гас се беше превързал и преоблякъл, но от материята на току-що облечената риза вече започваше да се процежда кръв. Раната все още беше отворена.

— Нямам нищо с твой размер, но може би нещо ще свърши работа, поне за тази нощ. Утре сутринта ще потърсим дрехи, които ще ти стоят добре.

— Утре сутринта? — попита Кай предпазливо.

— Да.

— Това значи ли, че ще трябва да седя тук и утре? Родителите ми...

Гас го прекъсна. Хвърли на земята цигарата.

— Чарли и Ема — измърмори, като стискаше юмруци.

— Майка ми и... — Кай не можа да спре сълзите.

— Стига си циврил.

— Те са... са...

— Казах стига.

— Мъртви? Не са мъртви, нали?

Гас не отговори.

На това безразлично мълчание Кай реагира с гняв. Стана, захвърли настрани одеялото и се нахвърли срещу него.

— Ти ги уби! Ти ги уби! — викаше, като го обсипваше с юмруци.
— Уби ги! Уби!

Ударът дойде от нищото.

— Казах ти да мълчиш.

Кай беше на земята, бузата му беше пламнала.

Гледаше упорито лицето на непознатия.

— Уби ги — обвини го за последен път.

Изражение, изпълнено с болка, изкриви чертите на хулигана в черно. Болката се превърна в яд. Гас сграбчи момчето за гърлото и го вдигна над земята. След това Кай усети как леденото притискане на острието убоде кожата на гърдите му, малко под лявото зърно. Над сърцето.

— То бие — каза Гас.

Дишането на Кай се превърна в хлипане.

— Сърцето ти бие — изръмжа мъжът с толкова нисък глас, че беше почти неразбираем. — И знаеш ли защо бие? Защото Чарли и Ема се жертваха за теб. Този кучи син трябва да е направил нещо, за да свалят охраната, иначе нямаше да сме тук. Беше ловък. Прекалено. Отвратително умел.

Оттам, където беше острието, потече кръв.

Една малка капчица изцапа пижамата на Кай.

— Едва не ме уби. Едва. Но аз съм жив. И ти си жив. Чарли и Ема бяха мои приятели. Знаеш ли какво значи това? Не, не можеш да знаеш — отговори си Гас, като махна камата. — Ти си само един сополанко. Не знаеш нищо за нищо. Стига си плакал. Това не помага.

— Не... плача — излъга Кай.

Мъжът се усмихна, показвайки кучешките си зъби като на мастиф. Това беше усмивка, която го накара да почувства отново

стоманата върху кожата си. Пусна Кай и той се хвана за гърлото, като дишаше с отворена уста.

— Чарли и Ема се обичаха. И двамата бяха най-силните Сарафи, които съм виждал. А съм виждал много такива, повярвай ми. — Кай не разбираше значението на тези думи, но това, което Гас Ван Зант добави веднага след това, го вцепени. — И те обичаха. Не знам причината, но искрено те обичаха. Освен ако не е някаква измама, това няма как да се разбере. Но нещо със сигурност мога да ти потвърдя, момче. Чарли и Ема никога не са имали деца.

— Аз...

— Сега млъквай.

Беше приключил. Кай задържа погледа си сведен, ръцете отпуснати до бедрата. Мократа му коса беше полепнала по челото му.

Слушаше отслабващия шум на бурята и си повтаряше последните думи на Гас. Повтаряше ги толкова дълго, че почти, се превърнаха в нещо реално, пораждайки усещане за горчилка в устата му.

Вкусът не му хареса. Имаше вкус на лъжа. Така мъката се превърна в яд. Ядът — в ярост. Стисна очи и се приготви да атакува.

— Ти... Ти... лъжеш.

— Мъртви са. Не си струва да се говори. Не тук. Не сега. Млъквай.

Но Кай беше истински разярен. Необходимо беше нещо друго, за да се успокои.

— Тези зверове трябваше да убият теб, а не родителите ми.

Тези думи удариха Гас като бич.

— Вече бяха мъртви — прошепна. — Когато пристигнах, вече бяха мъртви. Всичко беше организирано — добави и в гласа му пролича цялото му страдание.

— От кого? Кой го е организирал?

Гас захлопна сандъка.

— Не е важно. И за това ще говорим по-нататък. Утре сутринта. Сега трябва да почиваме. Изморен съм.

Кай направи заплашително крачка напред. Гас свали тъмните очила. Очите му бяха малки, сини и кръвясали.

— Искаш да ме удариш ли, момче?

— Онова, което нарече... — Кай потърси точната дума. Не се затрудни да я намери. — Гнилочан. Как го уби? Видях силна светлина и после...

— Обмен.

Кай направи гневен жест.

— Отговори ми! Поне веднъж, отговори на въпросите ми! Не ми харесват гатанките, аз... — Образът на сребърната монета бегло изскочи пред очите му и ядът му нарасна още повече — Аз ненавиждам главоблъсканиците!

— Казва се Обмен. Наистина. Но не те засяга.

— Магия ли е?

Гас се изкикоти саркастично. Сложи си тъмните очила отново.

— Мисли, каквото си искаш, момче. И когато се срещнеш с магьосника Мерлин, позд...

Кай избухна побеснял.

Гас улови без усилие юмрука на момчето, прекалено объркано и слабо, и го завъртя около самия него. Кай извика от изненада.

Гас изви ръката му зад гърба, карайки рамото му да изпука шумно. Този път викът на Кай беше от болка.

С едно разтърсване Гас го хвърли на земята.

— Искаш да се биеш с мен ли?

Кай го изруга.

Гас не обърна внимание.

— Или искаш да те оставя на кагуларите? Имат доста остри нокти тия зверове.

Кай риташе, обзет от гняв. Викаше. Заради болката, но и от безсилие.

Гас не отпусна хватката.

— Или предпочиташ Гнилочана? Създанието, което уби Ема ли?

— Копеле — избълва Кай, напълно побеснял.

— Знаеш ли какво ще ти направят гнилочаните? Кажи, знаеш ли?

Стисна го още по-силно. Болката го прониза от рамото до лакътя, докато ръката му изтръпна. Кай затвори очи, но не спря да рита и да се мята.

— Гнилочанът те целува. Целувка, момче. Но не обикновена целувка.

Навън отново затрещяха гръмотевици. Въпреки че отзвукът от тяхната ярост пронизваше рохкавата земя на гробището и се усещаше по пода на гробницата като глухи и мощни вибрации, не беше нищо в сравнение с това, което бушуваше в сърцето на момчето.

— Отровата му преминава през раната и влиза в кръвта. Внезапно. Без да остави шанс за спасение.

— Остави ме!

Но урокът още не беше свършил.

— Разяжда костите, мускулите. Но не и нервите. Знаеш ли какво значи това? Значи, че докато целувката разяжда плътта ти като киселина, нервите ти са още живи, функциониращи. И пищят, момче, пищят от...

— Гас! — извика го един дълбок глас. — Остави го.

— ... болка.

Гас го пусна.

Кай си даде сметка, че има отчаяна нужда от въздух.

— Как дойде дотук?

— Проблемът е как те са дошли дотук. Не усещаш ли миризмата?

Гас веднага долови смрадта на бензин.

— Искат да ни хванат в капан като мишки.

За миг беше вече на крака.

— Оръжията, Буливиф...

— Казваха, че си мъртъв.

— Повярва ли им?

— Не, дори и за миг.

Гас се засмя за кратко.

Новодошлият беше много висок, около метър и деветдесет. Главата му докосваше паяжините, които покриваха тавана на криптата. Носеше дълго яркочервено палто с черни орнаменти, разкопчано, отдолу се показваха нещо като кожено елече, скъсано и раздърпано, и масивна, силна мускулатура. Тъмната му коса, падаща свободно върху раменете, беше дълга и гъста. Лицето с високо и широко чело изразяваше смесица от вълнение и безпокойство. „Внушителен“ беше подходящата дума, която да го опише.

Кай го погледна с възхищение, но и изплашен. Когато този тип му обърна внимание, момчето забеляза, че черното на очите му беше

толкова дълбоко, сякаш се сливаше със зеницата.

— Как е ръката?

Кай не знаеше какво да отговори.

Мъжът се обърна към Гас.

— Той ли е?

— Ема и Чарли са мъртви.

— Можеше да ме извикаш.

Гас зареди огромен пистолет и го сложи на колана си.

— Така или иначе, щяха да умрат. Беше капан. — Изпробва дали една брадвичка е закрепена добре и след това я пусна за земята. — Съжалявам, че трябва да се разделя с всичко това.

— Идват. Чувствам ги. Фобичи.

Гас изруга.

— Фобичи, мамка му.

— Какво ще правим с момчето? Мислиш ли, че ще ни създава проблеми?

— Аз ще се погрижа.

Кай вдигна глава, изплашен.

Гас сложи ръка на рамото му и го погледна директно в очите. Когато заговори, го направи с неочаквана нежност.

— Чарли и Ема са мъртви, за да те защитят. Ще получиш отговорите, които търсиш, но засега ми се довери. Нямаме време, фобичите са нещо ужасно. Завий се добре с одеялото и не мърдай. Затвори очи и остави на нас да се оправим.

Хвърли един поглед към Буливиф, който се съгласи:

— Ще те пазим, Кай.

Той се подчини.

След като се зави в прояденото от молци одеяло, Гас го вдигна и го метна на рамо. Насочи пистолета пред себе си.

— Отваряй шибаната врата, Буливиф.

Кай беше свидетел само на една малка част от битката, случила се тази нощ в гробището на Дент дьо Ньюи.

Събра краткотрайни моменти и отделни образи от двубоя. Началото, но не и краят. Изведнъж разумът му спря да му служи. Напрежението му достигна връхната си точка. Битката беше смесица от натрошени кости и кръв, която бликаше от вече мъртвите тела. На два пъти Кай чу ноктите да дращят на няколко сантиметра от

собственото му тяло, но Гас и Буливиѳ удържаха на думата си и го защитиха.

Това беше стихия от отвратителни създания, които надаваха зверски викове, но бяха поваляни от оловото на пистолета на Гас. Изстрели. Крясъци. Кръв. Червена, но също и черна, като тумор. Но Кай не припадна.

Пръв излезе от гробницата Буливиѳ, като стискаше две ками с огромни остриета. Кай го бе чул да ръмжи като див звяр и след това го бе видял да се хвърля в боя, сякаш с желание.

Беше откъсвал крайници и раздирал кореми, без да прояви каквато и да е милост. Изцяло покрит с кръвта на враговете си, Буливиѳ беше хвърлил в паника редиците на създанията с ноктите, тези, които Гас бе нарекъл „кагулар“. Бе посякъл десетки със сребърните си остриета и те бяха ужасени от очевидното надмощие на противника.

Настъпи момент на спокойствие.

С лукава усмивка Буливиѳ бе вдигнал глава към небето, покрито с облаци, и се бе изсмял така, че Кай усети звука от смеха му да вибрира в дълбините.

Инстинктът в него, в корема му и в краката му, разпозна в този смях нещо ужасяващо и мрачно.

Нещо древно и плашещо.

Когато смехът на Буливиѳ премина в дълго и безкрайно виене, когато се показва такъв, какъвто беше, Кай не издържа.

Промърмори нещо и припадна.

При гледката на яростния Буливиѳ сетивата на момчето му изневериха, попречвайки му да присъства на края на битката.

Предадоха се, повтаряйки жаловито, че нищо от това, което се случваше, не беше реално. Гас не беше реален, кагуларите и гнилочаните не бяха реални.

Не бяха, защото историята за лошия вълк беше само приказка.

[1] „Адът е празен. Всички дяволи са тук.“

Пр. Валери Петров; цитат от „Бурята“ на Шекспир. — Б.пр. ↑

[2] Saghoulard е игра на думи. Идва от думата ghoul (английски термин, назоваващ създания от фолклора, които ядат трупове) и френската дума sagoulard, която означава „с качулка“. През 30-те

години във Франция е съществувала фашистка терористическа група със същото име. — Б.пр. ↑

[3] Lynyrd Skynyrd е американска рок група, основана през 1964 г. Тя достига най-голяма популярност в периода до 1977 г., когато няколко от нейните членове, сред които и авторът на ловенето песни Рони Ван Зант, загиват при самолетна катастрофа. — Б.пр. ↑

9

Сид имаше неприятен вкус в устата си и ужасното подозрение, че не беше въображаем. Вкусът на собствената му плът.

Беше отблъскваща мисъл. Опита се да се движи и откри, че е вързан.

Ръцете му бяха неясен спомен, синкави абсцеси, завързани зад гърба му, които пулсираха и му причиняваха ужасни спазми. Всъщност целият свят беше обвит с мрак от страдание и объркване.

Уплашен, започна да събира по малко смелост да отвори очи.

Когато прогледна, след дълги опити да улови и най-малкия шум в тишината, която го заобикаляше, установи, че е завързан от неопитни ръце.

„Най-накрая една добра новина“, помисли си. Не много голяма цепнатина му позволяваше да улови няколко образа от случващото се около него. Неподвижност и дреболии.

Когато се опита да си спомни какво му се беше случило и защо се беше озовал вързан и затворен, болезнена конвулсия в слепоочията за малко не го накара да извика.

Една част от него не искаше да изживее отново случилото се в подземията на сградата на улица „Феликс“, но болката му припомняше.

Сид се опита да игнорира тази част от разсъдка си: това беше малодушната му страна. И глупавата. Да си спомни момента, в който светът се беше сгромолясал в маразмата от страдание и слепота, щеше да му помогне да разбере.

Да разбере, това беше единственият смислен начин да се измъкне от тази трудна ситуация възможно най-скоро. Така се приготви за най-лошото и се съсредоточи.

Болката го връхлетя мигновено, сякаш си бе пъхнал главата в пещ. Сид се опита да устои. Спомни си как златото се превърна в боклук и как една кръгла сянка със смешна шапка като цилиндър му показваше нещо. Опита се да се фокусира по-добре върху предмета,

който блестеше, и почти успя да го направи, но болката в главата му стана толкова силна, че Сид се изплаши мозъкът му да не експлодира. Беше принуден да спре, за да си поеме дъх.

Беше лудост, помисли си, не смяташе, че е такъв страхливец. Не му оставаше друго, освен да тръгне отдалеч. Да се опита да измами самия себе си. Неговият специалитет бяха преди всичко измамните.

Концентрира се още и се опита да прегледа деня от момента, в който бе срещнал Паулус под фонтана на жабата. Спомни си за графитите на номер осемдесет и девет, за ръчно изработения инструмент, за зловещите шумове, за топлината, за дългото слизане, за усещането, че се върти в една безкрайна спирала, за съкровището... и най-накрая всичко останало.

Спомни си атаката на белите червеи и викът на Паулус. Спомни си тъмнината, която го поглъщаше, и разбра, че е припаднал. Спомни си, че някой му удряше плесници, че прокле хиляди пъти, че риташе и се бореше. Спомни си за кагуларите, които го връзваха и се подхилваха. Спомни си неестествено вкочаненото безжизнено тяло на брат си Паулус.

Паулус.

Нещо вътре в него се разбунтува при този образ. Беше същата тази част, която се беше опитвал да изтрие от паметта си. Беше физически бунт на киселини и сокове, които напъваха да излязат. Сид се опита да не повърне и да не започне да вика с колкото дъх имаше в дробовете. Успя с усилие.

Паулус е мъртъв, помисли си.

Убит от отвратителните създания, извикани от онзи, изкушаващия, чието лице той и сега не успяваше да фокусира. Знаеше само, че го е страх от него. Пак му се искаше да извика, но положи усилие да не го прави. Ако започнеше, повече нямаше да може да спре.

Паулус.

Мъртъв.

Не, брат му не можеше да е мъртъв. Ако беше, щеше да го усети, беше сигурен в това. Щеше да го усети със сърцето и със стомаха си. Паулус трябваше да е там с него, някъде. Ранен, може би, но не мъртъв.

Не беше сега моментът да плаче и да вика. Трябваше да съобразява. И това беше нещото, което можеше най-добре. Но за да го

направи, не трябваше да се движи, не трябваше да вика, не трябваше да се оставя на паниката. Тя беше враг. Нямахте да му помогне да се измъкне от тази ситуация.

И така, беше пленник. Пленник на кого? Пленник на онзи примамващия с шапката цилиндър, но дори и само споменът за неясния образ имаше силата да го тероризира без причина.

По-добре ще е да се концентрира върху друго.

Малкият Сид се възползва от процепа в превръзката на очите си, за да се огледа наоколо. Съдейки по купчините боклуци, все още се намираше на улица „Феликс“. Имаше две фигури, които се движеха, но за да ги разгледа, трябваше да обърне глава. Сид реши предпазливо да не го прави. По-добре беше да изчака да мине болката в главата му.

Бавно завъртя ръце, за да провери здравината на възлите, но дрънкането на вериги наблизко го накара да замръзне.

Един неприятен глас извика. Други гласове, все така неприятни и не по-малко ужасни, отговориха в хор. Като концерт на изгладнели хиени.

Сид, сигурен, че вече е чувал този характерен звук, знаеше със сигурност кога звярът може да издава подобен вой, но не успяваше да си спомни нито къде го е чувал, нито на кой вид животно принадлежи. „Мисли, каза си, мисли.“

И изведнъж ги видя.

Големите очи, които зловещо блестяха. Дългите лиги, които се стичаха от уста с остри зъби, размазвайки се по дрехите от груба кожа. Същества с прекалено широка уста като на някои видове риба, с празен поглед. Очите имаха жълтеникав цвят като на болен от цироза, разположени малко над сплескания нос в центъра на ромбоидна глава.

Сид усети как пикочният му мехур се отпуска.

Разумът му непримиримо го измъчваше с образа на тези създания, които някои наричаха кагулар, други — Черните качулки.

Имаха дълги и криви пръсти (прекалено дълги, най-вече ако се сравняваха с изключително мършавите ръце, покрити с люспи и кичури черни пера, яки като плевели), които свършваха в остри нокти, тесен гръден кош, от който излизаха кльоцави крака. Напомняха за змия както с цвета на кожата, така и с постоянното облизване на издутите си устни. Сид мразеше змиите повече и от плъховете.

Главите на кагуларите бяха покрити с качулки, на които имаше разрези отстрани и оттам стърчаха триъгълните им уши. Прилепнали туники сподавяха смрадта на мърша от тялото им, а може би дори обичаха миризмата на тези туники, които воняха така, сякаш беше допусната непоправима грешка при щавенето им.

Сид започна да трепери. Тези създания не познаваха нито милост, нито угризение. Те изпитваха удоволствие от това да вкарват ръждясали метални парчета в собствената си плът, често направо в мускула. Пирони, винтове, счупени остриета и пръстени от вериги, накичени като украшения. Цялата кожа на кагуларите беше естетически покрита с белези.

По природа не бяха уседнали, предпочитаха опасностите на номадския живот пред относителната сигурност на някое убежище. Рушаха и плякосваха, не бяха създадени да градят и да пазят. Ненавиждаха слънцето и обществото, ловуваха нощем и не познаваха друго, освен самотата. Те живееха в мрак и изолация, където се чувстваха удобно и замисляха нови злодеяния.

Ако се движеха на групи, беше поради глад или отчаяние, ако изпълняваха заповеди, го правеха, защото бяха подчинени със сила. Когато това се случваше, тоест когато някой господар успяваше да постави под своя зависимост тези отвратителни създания, тогава те даряваха на ръката, която ги държеше на каишка, всяка капка от собствената си енергия, всяка fibra на жалкия си интелект. Би могло да се каже, че кагуларите, веднъж станали роби, изпитваха към надзирателя си чувство, близко до това, което дневните създания наричаха привързаност или дори обич.

Нищо не беше по-объркано и Сид го знаеше добре. Носеха се много слухове за кагуларите и нито един, който да не ги описва като жестоки и брутални.

Те притежаваха много елементарен език, граматика, изтъкана от насилие, проста като удар с чук по лицето и още толкова неразбираема. Но нито една от жестоките думи на този грачещ език можеше да се доближи до думата привързаност или до неин синоним.

Защото всичко в тях беше жестоко.

Гласовете около него ставаха все по-многобройни. На един призив отговаряше втори, после трети... Трябваше да са стотици.

Когато ужасният концерт достигна кулминацията си, когато малкият Сид щеше да се закълне, че усеща кръвта да блика от ушите му, кагуларите млъкнаха изведнъж.

В последвалото мълчание чу стъпките на нещо, което се движеше между боклуците и металните отпадъци. Тежки и провлачени стъпки, придружени от жаловито скимтене като на кученце, сънуващо кошмари.

Сдържайки дъха си, Сид се опита да разбере кой страда. От малкото, което можеше да види, с ужас установи, че стаята във вътрешността на улица „Феликс“ номер осемдесет и девет със своята злокобна зеленикава светлина и мирис на морска вода и изгнили водорасли беше претъпкана с кагулари.

Сид пребледня.

Никога не се бе чувало за кагулари, които да са заедно, без да си изваждат очите един на друг. Никога не би помислил, че ще присъства на разгръщането на една истинска армия. Не само че бяха стотици, ако се съдеше по дишането им и от малкото, което успяваше да види, но бяха и дисциплинирани и мълчаливи. Погледите на всички бяха вперени в една посока, която той не успяваше да проследи.

Бавно, изключително бавно, милиметър по милиметър, обърна глава надясно, като се опитваше да не го забележат. Вратът му, изтръпнал от неподвижното стоене след зашеметяването, отговаряше с усилие на командите и това му причиняваше едва поносима болка. Стисна зъби и устоя, без да диша. Щеше да изгуби живота си.

И този на Паулус.

Не трябваше да го забравя. Ако Паулус беше там, ако беше ранен (или мъртъв), се дължеше на глупавата му алчност. Беше паднал в капана. Един толкова очевиден замисъл, че му ставаше обидно.

Присъстващите говореха достатъчно високо, за да може той да ги чуе. Странници, загърнали се, за да не бъдат разпознати. Върху откраднатите вещи без надзор...

Докато извиваше глава към това, което бе привлякло вниманието на кагуларите, с изпотен гръб от усилие и страх, Сид се помоли и се обърна към всички светци, дяволи и демони, за които се сети, без да ги разграничава. Даже цяла прокълната вечност беше за предпочитане пред само една секунда на угризение, че е довел брат си до смърт. Паулус беше единственият човек, който го бе обичал.

Най-накрая видя.

Един кагулар, особено отблъскващ, без качулка, с тяло, деформирано от белези и инфибулация, стоеше върху дървен сандък, превърнат в импровизирана сцена, с наведена глава, поклащайки се леко от единия на другия крак. До него, върху сандъка, втори огромен кагулар с черна лига, точеща се от челюстта му, с щръкнали зъби, стискаше една ръждясала верига. Краят на веригата беше увит около гърлото на първия кагулар.

Черните качулки, които присъстваха на този позорен стълб, се раздвижиха. Извърнаха глави, потъркаха ръце, затътриха крака.

Остриетата и пироните, вкарани в телата им, хвърляха зловещи отблясъци, докато сменяха позицията си спрямо призрачната светлина в подземията на улица „Феликс“.

Стоящите най-близо до окования заудряха с крака и много скоро всички последваха техния пример. Сградата се разтрепери.

— Ман... Ман... Ман...

Ръмжаха.

— Ман... Ман... Ман...

Викаха все по-високо.

— Ман... Ман... Ман...

Виеха, крещяха, молеха.

— Ман... Ман... Ман...

Зов, който не можеше да бъде определен, истински хор, а може би не беше зов.

Беше пропит с прекалено много болка и все пак в него имаше обич, надежда. Наслада. Стенания от оргазъм и стенания от агония, слети в едно. Нещо толкова отвратително и зверско, че на Малкия Сид му настръхваше косата.

— МААААНН!

Крещяха.

Светлината стана по-силна. Като експлозия. След това се появи Продавача.

Дребната фигура, кръгла като пингвин, с цилиндрична шапка и с клюнест нос, почти незабележима, която всяваше страх въпреки ослепителната усмивка, с кисела и измамна физиономия, беше там, пред бесилката, с ръце зад гърба, появила се от нищото.

От присъствието му краката омекваха, въпреки че изглеждаше смешен и напълно безобиден. Беше облечен в червено и бяло и както червеното, така и бялото идваха в повече. Червеното беше кървавочервено, а бялото беше непоносимо бяло. А очите... Това беше най-лошото нещо.

Очи като антични монети. Големи, идеално кръгли. И без зеница. Без ирис. Плоски. Хлътнали в орбитите. Без друга светлина, освен тази, която приличаше на еднообразната, гладка и неизбежна двуизмерност на огледалото. Не беше човек, помисли си Сид. Не можеше да бъде.

— Скъпи мои... — започна с глас, който Сид, и до сто години да доживееше, никога нямаше да забрави. — Скъпи мои, това е един много, много тъжен за нас ден. И въпреки че — продължи, все така усмихвайки се — дори и тъгата и огорчението са богатства с голяма стойност, въпреки че мъката и нещастията имат значение, много, много по-важно от това, което вие, създания, някога ще можете да разберете... — все този тон, все този глас, — ... въпреки това оставете ме да кажа, че съм дълбоко разочарован.

Придаваше на интонацията си тъга, която можеше да просълзи. Но лицето му не изразяваше никаква емоция.

Усмивката му остана непроменена, неподвижна. Нечовешка. Това беше истинското лице на Продавача, това, което Кай само беше зърнал.

— Всеки свят и всяко създание имат своята монета, това е правилото, на което се базира цялата Вселена — продължи след няколко секунди мълчание, през които Сид, уплашен, успя да констатира колко лесно този измамен човек успяваше да задържи вниманието на отвратителните зверове. — Всяка монета има своята цена и всяка цена, позволете ми да го кажа, аз я познавам. Познавам цената на всяка една наизуст. Помислете за това...

Посочи създанието на ешафода, хлипайки. Хер Шпигелман имаше изключително малки ръце, бели като порцелан и с безкрайно дълги и криви пръсти. Всичките, с изключение на почти невидимия палец — с еднаква дължина.

— Помислете за честта за мен да възложат на един от вашите събрата онова, което е най-желано...

Тълпата от кагулари изръмжа възторжена.

— Нещо, за което вие, мои верни, скъпи, безкрайно обичани приятели авантюристи, бихте убили.

Ръмженето се превърна във вик.

— Безпощадно.

Викът премина в крясък.

— Без дори и сянка от тази смехория, която някои наричат милост!

Крясъкът премина в тътен.

Един жест и тътенът се сведе до пърхането на криле на пеперуда.

— Едно име — прошепна хер Шпигелман. — Това е нещото, което вие най-много желаете. Да притежавате име, което да ви издигне. Което да ви направи избраници пред очите на Господаря.

Тълпата от Черни качулки започна да се разлюлява възторжено.

— Едно име! — извика хер Шпигелман, обръщайки се към кагулара на позорния стълб, който единствен оставаше неподвижен пред неговото красноречие. — Какво може да е по-обичано, полезно, нежно, скъпо, величествено, рядко, великолепно, важно, ценно, хубаво от едно име?

Погали наведената му глава.

Тълпата мълчеше. Наслаждаваше се на момента.

— Име се печели с усилие. С пот. Унищожавайки и убивайки. Но най-вече подчинявайки се.

— Ман... Ман... Ман... Ман...

Тълпата подхвана отново монотонното си пеене.

Човечето изчака известно време, като се наслаждаваше на този звук, който обаче караше корема на Сид да се свива от страх.

След това с бавен жест ги накара да млъкнат.

— Господарят винаги знае какво може и какво не може да иска. Кагуларите го знаят добре, те са част от споразумението — обясни на тълпата от безмозъчни създания, сякаш се намираше на изслушване пред научен комитет. — Господарят уважава споразуменията. Господарят никога не греша, в природата на Господаря е да не греша.

Пауза.

— Тогава защо...

Думите му отекваха прекалено дълго в стаята, за да е само въпрос на ехо.

— ... защо неговите желания не бяха изпълнени точно от онзи, който...

Понижи гласа си и така го промени в звук от флейта. Беше мил.

— ... онзи, който получи най-ценния дар? Белис! — извика. Като чу, че е позован, нещастният кагулар вдигна глава.

— Белис...

Ръцете галеха гнусната му глава. Пръстите напипаха кичур от отвратителните пера. Последва ужасяващ шум. Кървавият кичур бе показан на тълпата.

— Белис, защо?

Паниката изостряше и най-малките детайли. Сид не можеше да не зърне това, което изведнъж се бе появило на дланта на тези ръце с дълги и бели пръсти.

Три карти за игра. На всяка карта имаше изображение — на една жена и на двама мъже. Единият от мъжете имаше татуирани на врата два кръста.

Върху лицето на жената и на другия мъж беше начертан голям Х.

— Това е едно момче — прошепна усмихнатото човече. — Една нежна душичка. Скъп, нали, Белис?

— Скъп... — зарида създанието. — Скъп.

— Три мишени. Три прости мишени.

Пауза.

— Три цели за премахване.

Паузата продължи.

— Грешката на Белис, скъпи мои: суетността. Белис си реши нещо. И това, което реши, за съжаление, не беше това, което Господарят беше наредил. Това е лошо. Направо е обидно.

Шепот на одобрение от зрителите на първите места.

— Белис реши да се откаже. Провали мисията и не се върна като труп като скъпите си другари. Белис избяга от врага. Обида към храбростта на другарите си. Обида към Господаря.

Ропот сред кагуларите.

— Какво е наказанието за този, който обижда Господаря? Какво е наказанието за този, който като Белис не е изпълнил заповедите? За този, който е избягал? За този, който се е... провалил?

Изплю тази дума, сякаш беше отрова.

— Каква е цената, която трябва да плати? Животът си? — Гласът на Продавача се превърна в шепот. — Аз мисля, че не е достатъчно.

Тишина.

Обърна се към треперещото създание, което, предчувствайки съдбата, която го очакваше, се мятеше и плюеше слюз, молейки се безумно със сподавени звуци.

— Белис вече няма име. Белис не съществува — отсъди Продавача. — Искам той да бъде сам сред всички, без име. И искам... — Прошепна след пауза: — Лицето му да е неразпознаваемо. Оставете го жив, но без лице и без име...

Гласът на хер Шпигелман изведнъж гръмна. Експлодира с такава сила, че Сид стисна очи, ужасен.

— *Изяжте му лицето.*

— Сид...

— Не... — зариде той.

Превръзката му бе махната. Монетите без ирис и без зеница го гледаха втренчено.

— Сид. Добре. — Усмихна се. — Помниш ли името ми?

— Не.

— Не? — Другият изглеждаше със сигурност загрижен. — Не помниш ли хубавите ни моменти, прекарани заедно? Наистина ли не помниш името ми?

— Аз... — измърмори Сид, а луноподобното лице се приближаваше все повече и повече към него, докато успя да различи собствения си образ в тези ужасни огледала.

— Аз...

— Може би не си достатъчно стимулиран. Може би е трябвало да ти вдъхна смелост...

Протегна ръка. Тя се превърна в пеперуда, пеперудата — в гълъбица. Сид потръпна. От пеперуда — в полип, от полип — в лепкаво безформено създание.

Сид не искаше тези пръсти да го докосват.

— Хер Шпигелман! — извика, когато оставаха няколко милиметра от отвратителния допир. — Хер Шпигелман, Продавача. Да, помня го, помня го. Помня всичко! Не ме докосвай, не ме докосвай, не...

— Няма да го направя. Ако не ме принудиш.

Небрежно се отдръпна, точно навреме, за да му покаже онова, което кагуларите правеха на Белис.

— Но ние сме хора с добри намерения, нали? Ние уважаваме споразуменията, не сме низши създания като тези. За хората с добри намерения не е необходимо много окуражаване.

— Да. Не е необходимо. Окей. Да — задъха се Сид.

Хер Шпигелман изръкопляска.

— Добре. А брат ти Паулус, него помниш ли го?

Сид изстена.

— Мъртъв ли е? — попита.

— Зависи — отговори неясно Шпигелман. — Нека да обсъдим нещата: колко струва животът на брат ти?

Сид усещаше как сълзите обливат лицето му. Горчиви и тягостни сълзи. Преглътна два пъти, преди да каже:

— Не... не разбирам...

Мъжът с цилиндъра направи една крачка към него.

— *Do ut des.*^[1] Да обсъдим нещата, да се пазарим — обясни, цвъртейки. — Обичаш ли да се пазариш, Сид? — попита го. — О, аз обожавам да се пазаря! — възкликна, без да чака отговор. — Славя се с това и имам философия за живота, ако искаш да узнаеш.

Протегна ръка и показа една монета, която бавно се въртеше на върха на показалеца му. Блестеше като звезда.

— И така, повтарям. Въпросът е прост, Сид. Концентрирай се, ако обичаш. — Направи дълга пауза, толкова просташка, колкото и престорена, пое си дълбоко въздух и попита, почти пеейки: — Колко струва животът на брат ти, Сид?

На Сид не му се наложи да мисли.

— Всичко — отговори на един дъх.

Хер Шпигелман се усмихна.

— Верен отговор, Сид. Правилото е просто. Изпълни и не мисли! Подчини се и ще имаш брат си жив и здрав.

Очите на Шпигелман се разшириха. Потъмняха от проникваща иглена мрежа и Сид потръпна. Беше предаден от нови сълзи, които се сляха с вече пролетите.

— Сълзи! — прошепна хер Шпигелман на един дъх. — Така ценни, така скъпи, така стойностни. Сълзи, подходящи за скрепяването на един договор. Сълзи, да. Сълзи!

И този последен рев бе заглушен от грохота на стотиците кагулари, които ликуваха.

[1] Аз ти давам толкова, колкото и ти на мен. (лат.) — Б.пр. ↑

Дент дьо Нюи не беше много далеч от Монмартър: улица „Де Дам“ се виеше, докато не премине в булевард „Хроник“, променяйки безкрайно бохемския си облик спрямо перчещите се витрини, будките със зловещ вид, минимаркетите, държани от китайски емигранти, приканващите сладкарници, винаги шумните кафенета и неизбежните магазини за джунджурийки и кинкалери; Изчезваше, погълнат от Дент дьо Нюи. „Долу, в Дент дьо Нюи“, както биха казали хората от квартала.

Едно противоречиво и пълно с чудеса място.

Булевард „Хроник“ беше дълга улица, заобиколена от жилищни блокове, обитавани от работници без много бръмбари в главите си, хора, които водеха живота си според установените телевизионни програми. Мъже и жени, които ставаха рано и навеждаха глава, вдигайки я отново единствено в шест вечерта. Обикновени хора, които често се убеждаваха, че живеят отвъд Монмартър или в покрайнините на Маре.

Булевард „Хроник“ беше нещо като малка магистрала, загнездила се в града. От създаването си беше натоварена и шумна улица. През петдесетте години бе погребала под асфалт и цимент едно населено място от малки вилчки от осемнайсети век, заобиколени с листокапна борика.

Булевард „Хроник“ разделяше почти перпендикулярно Дент дьо Нюи, като пресичаше към края на траекторията си, в посока североизток, прословутата улица „Гуиньон“, кратък участък с почти изчезнала под отпадъците настилка, който след кръстовището с улица „Клив Баркер“ продължаваше в улица „Феликс“. Там, където фреските поразяваха интелекта.

Улица „Гуиньон“ се радваше на някаква слава, защото се говореше, че там Бодлер консумирал фаталното съвкупление, заразявайки се със сифилис, клюка, която като много други, дори и да

нямаше никакво основание, служеше, за да привлича посетители, лишени от добър вкус, луди начинаещи поети.

На една ръка разстояние, между улица „Гуиньон“ и „Улицата на Озел“^[1], имаше малко повече от седемстотин метра, в които се намираха, обхванати в мрежа, булеварди и улици, преливащи водосточни канали и входи без общински номер.

Улицата на Озел, номер тринайсет, изникваше изведнъж пред минувача, като го отвличаше от тъжни спомени или от приятни размишления. Не можеше да не се забележи. Една малка постройка на четири етажа, стара, но не и разпадаща се.

Оригиналните стени датираха от епохата на Наполеон III, но оттогава беше реконструирана много пъти. Беше странен меланж^[2] от стилове, нещо от Либерти в изпираните детайли и капчица модернизъм във външната дограма. Заоблени балкони с черно желязо, тесни и високи прозорци и в същото време алуминиеви улуци и внушителни капандури, декорирани като розетките в църквите. Под наклонените покриви навсякъде имаше гнезда. Отгоре се чуваше граченето на гарваните.

В сутерена някой готвеше.

Миризмата беше опияняваща.

Ранна зимна утрин на едно непознато място, топло, но не и уютно. Кай измърмори нещо насън и отвори очи. Миришеше приятно на кафе. Тялото му нямаше сили. Мирисът го върна към действителността. Онова, което го събуди напълно, беше безпокойството.

От едно прозорче над него се процеждаше синкава светлина, сива и студена. Осветяваше широка стая със скоро боядисани в бяло стени. Не истински апартамент, по-скоро сутерен, изчистен и пригоден за живеене. Въздухът беше застоял, но не беше запрашен.

Бяха го настанили на малко походно легло, стоплен от куп меки одеяла. Можеше да е седем сутринта, както и дванайсет на обяд.

Завивките ухаеха на прано. Като вдишваше аромата им, Кай изпитваше нова и по-жестока носталгична болка.

Двамата мъже седяха и говореха на висок глас около една маса. Изглеждаха изморени. Буливиџ беше свалил яркочервеното палто, но не и елека. Гас отпиваше дълбоки глътки от бутилка бира, набиваща се на очи превръзка беше увита около ръката му.

От двамата той изглеждаше по-спокоен. Буливиѳ подчертаваше думите си, като размахваше юмруци във въздуха и се зъбеше.

Кай потръпна.

В паметта му оживя онова, в което тези ръце и тези зъби се бяха превърнали и какво бяха направили. Свали поглед от Буливиѳ.

Двамата мъже не бяха първите, които забелязаха събуждането му. В стаята имаше и една жена.

Кай никога не беше виждал подобна красота, дори по модните списания или в холивудските филми. Не беше сладникава като някои актриси, способни да прикриват дефектите си и да позират, нито изкуствено очарователна като манекенките, прославени от майсторите на фотографията. Тази жена беше хубава по начина, по който може да бъде хубава отиващата си есен или зората, изпълнена със спокойствие.

Тя излъчваше ведрина и спокойствие, но също и коварна унесеност, горчива като сълзи. Беше млада. Косата ѳ беше руса, много дълга. Очите ѳ, помисли си Кай, бяха най-синьото нещо, което беше виждал някога.

Но и най-тъжното.

— Приготвих ти нещо за ядене. Обичаш ли палачинки със сладко?

Гласът ѳ бе като шумоленето на житна нива.

— Коя си ти? — не можа да се сдържи да не попита момчето.

Жената се усмихна.

Кай се почувства глупаво горд от тази усмивка.

— Казвам се Рошел — отговори.

— Добре дошъл отново при нас — посрещна го Буливиѳ.

Гас мълчеше, като се обърна с гръб.

— Аз...

— Припадна. Повече от разбираемо е — отсече Буливиѳ.

— Къде сме?

— У нас. Улицата на Озел, номер тринайсет — беше отговорът.

Кай поклати глава.

— Никога не съм я чувал.

Рошел му поднесе храната и чаша топло мляко.

— Бих се изумила от обратното — отговори, като седна на походното легло. — В Дент дьо Ньюи сме. Чувал си някога да се говори за това място?

Името не беше ново за него, но вместо да отговори, Кай само поклати глава, задъхан. След това се нахвърли на палачинката.

Рошел се засмя, а Кай почувства как пламва.

— Както и да е, не много далече от Монмартър.

След закуската Рошел му връчи сгънати дрехи и чифт маратонки. След това му показа банята и Кай ѝ благодари.

Рошел се сбогува с всички с усмивка, запазвайки обаче цялата си топлина за Буливиф. Двамата се обичаха. Беше очевидно. Толкова силно чувство не можеше да остане незабелязано. И може би и безнаказано, защото в погледите, които двамата си бяха разменили, Кай предусети мрачната сянка на трагедията.

Останал в банята, смутен, сякаш си беше напъхал носа в нещо интимно и лично, Кай изплакна лицето си със студена вода и се опита да измие зъбите си с пръсти. Накрая с жест на отвращение се освободи от изцапаната с кръв и кал пижама. Дрехите, които Рошел му бе донесла, бяха почти негов размер, но суитчърът му беше голям, висеше от раменете и покриваше почти целите му ръце. Кай нави ръкавите до лактите. Маратонките, за щастие, бяха негов размер. Наведе се да ги завърже и дочу, че Гас и Буливиф говореха на висок глас.

Караха се.

— Казвам ти, че трябва да отидеш.

Гласът на Гас беше по-дрезгав от обикновено.

— Може някой друг да отиде...

— Кой?

— Можем да се обадим тогава.

— Телефонът не е добра идея. Трябва да отидеш лично ти.

— Суец е доверен човек, познава скривалището ми. Може да дойде тук. Би го направил с удоволствие.

— Разбира се, но някой може да го види. Прекалено опасно е. Биха могли да дойдат.

— Къщата ми е сигурна — запротестира Буливиф, ядосан.

— Никое място не е сигурно. И ти го знаеш, нали?

Отговор не последва.

Кай сдържаше дъха си. Сърцето му биеше като барабан.

— Не мога да разбера как са успели да те намерят.

— И аз се питам това. Мога да те уверя, че...

— Очевидно е, познавам те. Не е възможно да са те проследили.

Сподавеният смях на Гас.

— От седмици се крия там долу. Излизам само през нощта и само когато е необходимо. Веднъж вече ме определи като пълен параноик. Мислиш ли, че нещо се е променило?

— Това, което не разбирам, е — гласът на Булививф понижи тона си, ставайки по-агресивен — защо не ме повика.

— Бях почти мъртъв.

— Още една причина, заради която да го направиш. Вече не знаехме как да действаме.

— Бях близо. Но не съм мъртъв.

— Аз и Рошел щяхме да успеем да ти помогнем.

— Вече няма значение.

Булививф удари с ръка по масата.

— Обаче има. Чарли и Ема са мъртви. Ти едва не умря. Той ли е? Сигурни ли сме, че е той?

— Сигурен съм. Той ми направи това.

— Трябва да ми разкажеш какво се е случило. Къде, как, кога. Всички детайли.

— Не сега. Това, което трябва да направиш, е да отидеш при Суец. Говори с него. Питай го. Кражбите може би са важна следа, трябва да узнаем повече за тях. Сега.

— А момчето?

— Аз ще се занимавам с него, ще му бъда бавачка. Не изглеждам толкова зле.

— Имаш нужда да поспиш. Ранен си.

— Ще спя, когато тази история приключи.

— Може никога да не свърши — отговори мрачно Булививф.

— Толкова по-зле. Значи, ще свикна.

— Момчето задава въпроси. Трябва да говорим с него. Да обясним.

Смехът на Гас накара Кай да прошепне: „Да му разкажеш какво, Булививф? Какво?“.

Мълчание.

— Не знам.

— Нямаме време. Не би разбрал.

Още една пауза.

Отново Гас:

— Трябва да открием какво се случва. Върви при Суец!

Рошел отскочи до сутерена към обяд. Остави на масата сандвичи, кенче кока-кола за момчето и няколко бири за мъжа. Още не бе затворила вратата зад гърба си и Кай вече скърбеше за нея.

Освен кафето цялата сутрин Гас не бе докоснал друго, освен бирата, виното и коняка. Постепенно изпразни от хладилника всичкия алкохол и изпуши много цигари. Въздухът в стаята беше пропит с цигарен дим. От време на време мърмореше на себе си, като ругаеше и удряше по масата. Изглеждаше като фанатик, който се кара с призраци. Кай чу поне два пъти името на родителите си.

Ема и Чарли.

Тези имена възвърнаха спомена за нощта. Болезнени спомени, които караха сърцето му да кърви, а страхът, несигурността и съмненията да се върнат. Той наруши мълчанието, като се опита да разпита Гас. Получи единствено неразбираемо ръмжене. Когато се опита да бъде настоятелен, последваха други ругатни.

Отказа се.

Часовете минаваха в мълчание. Гас, седнал на масата, пиеше бира и пушеше, Кай, излегнал се на походното легло, размишляваше. Нощта не му беше оставила само страх и въпроси, но и синини и наранявания.

Въпреки че закуската на Рошел беше намалила болката, раните му — макар и повърхностни — не му позволяваха да заспи, както се бе надявал. Беше изтощен от размишления.

Всяко движение му причиняваше остра болка ту по раменете, ту по гърба или по краката. Беше невъзможно да не се движи. Всяка една рана не понасяше натиска на тялото му за повече от пет минути. Така не му оставаше друго, освен да мисли.

Както езикът човърка дупка в зъба или нокътят — коричката върху кожата (така беше написал един голям поет), така и разумът му се връщаше все на същия момент.

Разбира се, това беше най-болезнено. Бурята. Счупеният прозорец. Гнилочанът с розови очи и взривът, който го беше помел. Кагуларът и гробницата. Мислеше за Булививф; за родителите си; за това, което се бе случило в училище. Мислеше за Пиер и за Виктор и за техните шеги. Мислеше за нормалния живот, който му бе отнет.

Безвъзвратно. Мислите му не подминаха и хер Шпигелман. Препускаха лудо.

Все по-мрачни. От мрака се роди гневът. И от гнева — решението.

Накрая, когато чу звучното хъркане на Гас, решението премина в действие.

[1] Rue d’Auseil е мястото, където се развива действието на разказа на Х. Лъвкрафт „Музиката на Ерих Цан“ (The Music of Erich Zann) от 1921 година. Градът, където се развива действието, не се споменава в целия разказ, но изследователи на творчеството на Лъвкрафт твърдят, че това е Париж. — Б.пр. ↑

[2] Смес от различни по форма еднородни предмети. — Б.пр. ↑

11

Слабичкото момче, облечено с дрехи, с няколко размера поголеми, не привличаше погледите на минувачите. И ако се случеше, беше само бегъл поглед, защото валеше и трябваше да се внимава за дупките и локвите.

Във въздуха се носеше неприятно усещане. Нещо, което подтикваше към бързина и предпазливост. Вървеше бързо и право напред в този първи зимен ден.

Кай стигна до сградата, в която беше роден и израснал, номер едно на улица „Де Дам“, и се спря озадачен. Беше гледал достатъчно полицейски филми, за да разбере, че нещо не беше както трябва.

В главата си бе предвидил всичко.

След като бе избягал от улицата на Озел и стигнал до улица „Де Дам“, трябваше да намери патрул. Истински полицаи. Не очакваше Джак Бюер^[1] или комисар Флорент^[2]. Стигаше му някой със значка и униформа.

В този момент единственото, което трябваше да направи, беше да се представи, и всичко щеше да свърши. Работата щеше да мине в по-способни ръце от неговите и той щеше да си върне живота. Полицията щеше да изясни нещата.

Тази мисъл, заедно със страха, че Гас се беше събудил и вече беше по петите му, го накара да се разбърза. Колкото повече се отдалечаваше от Дент дьо Нюи, толкова повече се убеждаваше, че всичко, което Гас и неговите приятели биха му казали, ще бъде лъжа. Родителите му не бяха мъртви. И дори не съществуваше квартал с такова странно име.

Гнилочани и кагулари ли? Все измислици.

Но пред сградата нямаше никого. Нито полицаи, нито коли със светещи буркани. Само един гълъб, който гукаше в далечината.

Кай не изгуби надежда. Помаха на старицата в портиерната, изчака тя да го познае, да остави списанието, което разлистваше, и да

отключи ключалката, за да влезе през външната врата. Отмести косата от челото си, задъхан.

— Кай Страус — разпозна го старицата.

Казваше се Максим. По-широка, отколкото висока, и винаги имаше под ръка бонбон. Обличаше се с дрехи на цветя и хобито ѝ бе да се оплаква от времето.

Масивният ѝ вид го успокои.

— Кай Страус — изграчи старицата, съгласявайки се.

Изглеждаше изтощена, може би болна.

— Добре ли сте, госпожо Максим? — попита той смутен.

— Кай. Страус. Кай — повтаряше старицата.

— Искате ли да... повикам някого?

Тя го погледна с безжизнени и празни очи.

— Кай. Страус. Кай.

Нямаше искрица живот в тези очи.

— Моите... родители. Госпожо Максим, полицията...?

Старицата вонеше. На пот най-вече. Но и на изпращания.

— Кай. Страус. Кай. Страус. — Тя се клатушкаше на табуретката, произнасяйки дрезгаво името му. — Кай Страус. Кай Страус.

Смрадта беше непоносима. Портиерката, изглежда, не можеше да прави друго, освен да повтаря името му. Беше безполезно да продължава да я разпитва, по-добре беше да отиде да види лично. Кай заизкачва стълбите и се задъха.

На стълбищните площадки не срещна никого. Сградата изглеждаше необитаема. Никакъв звук. Дори и стъпките му бяха безшумни. Чувството за нереалност стана по-силно и от това в нощта на гробището.

— Престани — упрекна се, като забърза.

Вратата на дома му беше притворена. Стори му се, че отвътре чува гласове. Въздухът беше леден и вонеше на мърша. Като госпожа Максим, но хиляди пъти по-силно. Никой не го посрещна.

Кай остана неподвижен на прага. До носа му веднага достигна миризмата на изгорения Гнилочан. Чуваше как вятърът свисти. Прозорците не бяха поправени. Нямаше знаци, които да говорят за полицейско разследване. Никакви кални стъпки по килима, никакви жълти ленти, които да преграждат стаите, никакви отпечатъци или

следи от прах за снемане на отпечатагци от пръстите. Нито дори фасове или нещо друго. Къщата беше точно така, както я бе оставил.

Точно така.

Имаше парчета дърво и мазилка и двете останали от взрива. Кай захлипа.

— Мамо? — извика. — Татко?

В дъното на коридора Гнилочанът излъчваше жарка светлина.

— Аз съм — каза на висок глас, за да намали страха си.

Никой не отговори, единствено сърцето му заби по-силно. Тялото му крещеше да се махне оттам. Но Кай се насили да продължи. Трябваше да види.

Мина покрай стаята си, покрай банята, покрай малкия кабинет, в който майка му обичаше да тропосва кукли от вълна и който баща му използваше, за да приключва счетоводните работи. На стената имаше снимка на семейство Страус в комплект. И тримата усмихнати. Беше стара снимка, на усмихнатия Кай му липсваха двата предни зъба.

Като стигна на няколко метра от спалнята на родителите си, се закова на място.

— Мамо?

Още една крачка. За малко не се подхлъзна, подът беше покрит с парчета стъкла и трески. Кай дори не забеляза.

Имаше крак на земята. Прасец с нежна извивка, обут в чорап. Момчето не можеше да откъсне очи.

Кай направи още половин крачка, гледайки втренчено. Коляното беше открито. Имаше две изпъкващи сини вени. Кай ги подмина с поглед. Парче син халат покриваше бедрото до средата.

— Мамо?

Лицето на Ема се беше превърнало в болезнена маска. Почти беше сдъвкано, там, където устата на съществото от криле на мухи я беше докоснало.

Запуши си ушите, но гласът на Гас, появил се изведнъж в главата му, започна да говори: „Гнилочанът те целува. Целувка, момче. Но не обикновена целувка“.

Краищата на тези рани бяха огънати, отпуснати като току-що извадени от морето водорасли. Покрай тях имаше пяна. Кай не можеше да откъсне очи.

Отново гласът на Гас. „Отровата му преминава през раната и влиза в циркулиращата кръв. Веднага. Без да остави изход.“ Кай беше престанал да диша.

Колкото повече гледаше, толкова по-малко успяваше да контролира въображението си. Намираше се в порочен кръг, от който не можеше да се измъкне. Пред очите му се появиха сцени от смъртта на майка му. Жената се бе опитала да реагира. Беше се борила. По ръцете ѝ белезите от тези целувки бяха многобройни.

„Разяжда костите, мускулите. Но не и нервите. Знаеш ли какво означава това? Означава, че докато целувката разяжда плътта ти като киселина, нервите ти са още активни, функциониращи. И пищят, момче. Пищят... от болка.“

Кай изрева като ранено животно.

„Пищят от болка.“

— Не е истина...

Беше ли измама това тяло, което вонеше на изпечено месо, на канал и на ужас? Беше ли измама трупът на майка му? Бяха ли измама тези белези по нейната плът? Беше ли измама миризмата на смърт, която се усещаше в тази къща?

— Стига! — извика Кай. — *Стига!*

Но имаше и безброй други детайли, които привличаха вниманието му и го тласкаха към бездната на лудостта и болката. Презрамката на сутиена ѝ се беше смъкнала, откривайки рамото ѝ в една почти провокативна поза, която майка му никога не би си позволила в негово присъствие. Пръстите ѝ бяха разпръснати върху паркета, а белезите от ноктите личаха по него, ясни следи, издълбани със силата на отчаянието. Коя болка можеше да подтикне човешкото същество да забие ноктите си в дървото? Кое страдание можеше да те направи толкова безчувствен, че да игнорираш болката от счупените до корена нокти?

Отричаше ли? Искаше да продължи да отрича? Всичко беше ясно. Реално. Искаше ли още? Не се ли беше наситил на подробности? Стигаше му да отмести поглед малко встрани. Да тръгне по дирята на кръвта, литри кръв, чак до...

Кай поклати глава яростно.

— Не. — Сложи ръка на устата си. — Не.

Погледът му стигна до леглото. Видя и другата кръв и я проследи като хрътка. Кръвта добави и нови детайли, които не можеха да убегнат на Кай. Един мъж беше проснат на дюшека и момчето за миг сякаш не го позна. Беше мъртъв, с раздрани ръце.

— Не.

Кай се свлече на земята.

— Не.

Всичката тази кръв, която го заобикаляше, говореше за непоправимото и Кай почувства, че умира. Докосна плътта на майка си. Беше студена, така необратимо студена, че го накара да съжали, че е го е направил. Баща му и майка му бяха мъртви.

— Не.

Бяха мъртви. Убити.

Погубени.

Преди светът да се преобърне и някое ново безумие да нахлуе в живота му, на Кай му мина през ум само една мисъл — конкретна, студена и остра като стоманено острие. „Останал съм сам.“

След това светът се преобърна.

[1] Герой от американския сериал „24“. — Б.пр. ↑

[2] Герой от френския криминален сериал „Une femme d’honneur“. — Б.пр. ↑

12

Бяха двама и някога навярно са били човешки същества. Сега и те бяха част от мъченията. Заедно с Гнилочана и кагуларите. Заедно с Калибана, когото не беше виждал и за което Кай беше благодарен.

Може би наистина са били човешки същества, защото бяха запазили горе-долу непроменените пропорции. Две ръце, два крака, един торс и една глава. Синкави белези набраздяваха крайниците им.

Вече не бяха такива.

Бяха дори повече от голи, като се има предвид, че под одраната им кожа анатомията им се показваше ужасяващо. Нямаха изражение. Нямаха лице. И никакви очи, само две кухини. Вътре имаше нещо, което приличаше на опашката на паун. Това бяха тези, които Буливиф и Гас бяха нарекли фобичи.

— Кай Страус — възкликна един от двамата фобичи.

Дори не му оставиха време да хвърли последен поглед на трупове на родителите си. Сграбчиха го, като забодоха нокти в плътта му, и го повдигнаха. Повлякоха го между стъклата и разпръснатите по коридора трупове на кагуларите. Изтръгнаха това, което беше останало от входната врата, и излязоха на празната и тиха стълбищна площадка.

Кай напразно се опита да рита. Двамата фобичи му попречиха. Превъзходството на техните сили беше така очевидно, че опитите му за бягство изглеждаха жалки. Но вече излезли от апартамента, дамата фобичи се поколебаха. На Кай му се стори, че чува жуженето на превъзбудените им мисли, които се оплитаха. След това се спряха.

Нещо ги плашеше. Кай чувстваше как телата им треперят.

От тишината изплува ритмичен шум.

Туп. Туп. Туп.

Някой бавно изкачваше стълбите, като вървеше към тях.

Туп. Туп. Туп.

Дърво върху камък. Някой с бастун.

Единият от фобичите каза:

— Пилгринд.

Другият повтори същата сурова дума.

— Пилгринд.

Отпуснаха хватката си и Кай се строполи на земята.

Когато мършавото момче вдигна глава, видя непознатия с бастуна пред себе си. Двамата фобичи се хвърлиха на земята.

Молеха за милост на колене.

Имаше множество свидетели, готови да се закълнат, че няма нищо по-добро от това Братият да е наоколо.

Очевидно много от тях превъзнасяха репутацията му. Хора, които никой човек със здрав разум не би удостоил с внимание: всъщност ставаше въпрос за алкохолици, поети, лентяи и скитници.

Едно малцинство измежду тези странни персонажи толкова ярко излагаше фактите, че да не се появи никакво съмнение у скептика, колкото и налудничави да изглеждаха тези разкази.

Говореше се, че когато Братият обикаля по улиците на предградията и няма желание да бъде видян или да му се досажда, успява със самото си присъствие да гаси уличните лампи и светещите реклами; някои дори разправяха със сигурност, че когато Братият не иска да бъде разпознат, използва силата си, за да накара сенките да го скрият под покривалото си, правейки го невидим.

От всички легенди, които се носеха за него, тези бяха най-малко парадоксални. Но се премълчаваха онези, които го представяха като главен участник в жестоки изтезания и кървави убийства. И които всъщност преобладаваха.

Невинаги историите, които му се приписваха, бяха кървави и мрачни; тогава за него не би се говорело с възхищение.

Ако Братият беше нещо като демон, излязъл от Ада, фигурата му щеше да бъде като всяко нощно плашило. Щеше да бъде един незначителен и непривлекателен лош човек.

Имаше и други истории, които го правеха да изглежда в очите на слабите като талисман срещу кошмари, като защита от мрака.

Измежду онези, чийто разум беше потънал в мътните води на лудостта, името му се използваше като мантра, като молитва срещу най-отблъскващите мании. Появата му беше жадувана и умилостивявана с прости и гротескни жертвоприношения. Паяци се

пренасяха в жертва, пролети сълзи по луната в безкрайни безсънни нощи, глад и лишения от всякакъв тип, понесени в негова чест.

Затова, когато Братият се появи изведнъж с огнен поглед и с палто, от което се стичаше вода, не беше странно, че се чуват в далечината виковете на лудите, примесени с мяукането на котките в едно зловещо и дълго изброяване.

Котки и луди назоваваха едно по едно многото му имена. Братият всъщност беше само едно от тези. Пилгринд беше най-познатото.

„Спасение“ означаваше понякога то.

Кай мигаше на парцали.

ТУП.

Вече беше виждал този огромен като мечка мъж. Познаваше и възлестите ръце, стиснали дъбовия бастун, зеления шлифер, обсипан с хиляди капки вода. Петнистата и мръсна брада — сплетена в нещо с неопределен цвят, приближаваща се до червено, ако не беше така мазна — му беше толкова позната. Познаваше тази изкривена и обезобразена от вятъра усмивка.

Една ехидна лисича гримаса се появи на лицето на Братия. Развалени зъби, но идеално остри, блестяха в полусянката на стълбищната площадка. Дежа вю. Отново това чувство: вече го познаваше. Дежа вю. Вече го бе виждал.

С неспокойното чувство се примесваха влажната миризма и студът. Бегло усещане, кратко, като спомен. Изчезна. Кай погледна Пилгринд, Братия. Не беше толкова изплашен, колкото двамата коленичили фобичи.

Едното око на Пилгринд беше кривогледо, белязано от един дълбок, зле защит белег, докато другото беше леденосиньо, изключително светло, втрещено в двамата фобичи, пронизвайки ги от горе до долу. Удари с бастуна.

ТУП.

От удара къщата се разтрепери от основите. Стените се огънаха, изкривявайки се назад, за да се разтресат след това като желе в търсене на първоначалното си положение. Корнизите подскачаха, стъклата се напукваха, а после се пръсваха на парчета и това беше единственият шум, който нарушаваше мълчанието в сградата на улица „Де Дам“.

Двамата фобичи се сгромолясаха на земята. Главите им бяха откъснати изведнъж, като отсечени. Празните като пещери очни орбити сега бяха пълни с ларви, вече ги нямаше цветовете на пауна.

Пилгринд се усмихна ехидно.

— А ти би трябвало да си Кай, нали?

— Кай Страус.

— Казвам се Пилгринд. Имаме много да говорим ти и аз. Или все още не вярваш?

— Не разбирам...

— Искаш отговори ли? За това съм тук. Но първо трябва да повярваш. Видя ли достатъчно? Аз мисля, че да. Избягал си от „Улицата на Озел“, за да търсиш отговори. Защо мислиш, че Гас те е оставил да избягаш? Трябва да повярваш, ако искаш отговори. — Кай отвори уста, но Пилгринд не му остави време да отвърне. — Следвай ме, миризмата на тия двамата ме отвращава.

Брадатият сложи ръката си на рамото му, като го водеше към салона, откъдето нямаше да вижда трупове на Чарли и Ема, нито съществуването, което Гас бе нарекъл Гнилочан.

Когато седнаха един срещу друг в двата края на дивана, Кай изпита неочаквано чувство. Като на изоставен, фигурата му, колкото и обезпокоително да изглеждаше, по някакъв начин го успокояваше.

Пилгринд седна и пружините изскърцаха силно.

Кай прошепна, дошъл на себе си.

— Познаваш ли Гас?

— Да, може да се каже, че работим заедно от много време. Много.

— Каза, че...

— Да, нарочно те накара да избягаш. — Развеселена усмивка се появи на лицето на Брадатия. — Или мислиш, че наистина си толкова способен, че можеш да измамиш някого като Гас Ван Зант?

Кай пламна.

— Аз не...

— Не трябва да се срамуваш, Кай. Изплашен си. Сам си. Родителите ти са мъртви. Нормално е да е трудно да се повярва в... — Пилгринд замислен почеса брадата си — в някои неща.

— Като... Обмена?

— Искаш да знаеш за Обмена? — Пилгринд беше изключително сериозен.

Кай се съгласи.

— За Обмена и за Дент дьо Ньюи. Рошел каза, че...

Брадацият вдигна ръка, като го прекъсна.

— Всяко нещо с времето си. Не можем да говорим за квартала, ако преди това не говорим за Обмена. И не можем да говорим за Обмена, ако преди това не говорим за Сарафите и обратното.

— Да.

Пилгринд извади нещо от единия си джоб, една малка торбичка от тъмен плат. Отвори я и извади ухаещ тютюн. Започна да го навива в парче вестник.

— Обменът не е магия. Може да изглежда като такава, но не е. Тя не съществува. Съществува илюзията, тази на фокусниците и на писателите, но магията не съществува. Съществува Обменът на Тук и Сега. Обменът е способността на Сарафите да манипулират законите на физиката, които господстват в този свят. Колкото е по-силен и надарен, толкова повече притежава възможността да практикува силни и изтънчени Обмени. — Торбичката изчезна в един от хилядите джобове на шлифера му. — Да манипулираш законите на физиката, е огромна сила, това разбираш ли го?

— Да.

И наистина го разбираше. Сети се за сиянието, което беше разкъсало Гнилочана, и се съгласи още по-убеден. Искаше Пилгринд да продължи. Разумът му беше гладен за обяснения и отговори.

— Но Обменът си има цена. Тук е разликата, която разделя Обмена от Тук и Сега от магията и от легендата. Обменът си има цена.

— Каква?

— Най-високата — потвърди Пилгринд, мрачен. — Най-скъпото нещо, което човек притежава.

— Жи... — измърмори Кай — животът?

Пилгринд се усмихна.

— Ако беше така, нямаше да съществуват Сарафи, а без Сарафи — изпука пръсти — никакъв Обмен.

Драсна восъчна клечка кибрит и си запали цигара.

Серният дим се издигна до тавана и се разсея.

— Какво може да е по-ценно от живота? — попита момчето.

С неясен жест Пилгринд посочи с ръка към вратата на апартамента, там, където труповете на двамата фобичи се разлагаха с впечатляваща бързина.

— Фобичите са мъртви. И все пак се движат. И убиват. Животът е подценяван.

— Мъртви ли? Сега да, ти ги уби, но преди това бяха живи. Хванаха ме и...

— Фобичите са ключът, за да се разберат Обменът — обясни Пилгринд — и неговата цена. Най-вече неговата цена. Млад си, Кай. Може би прекалено млад, за да разбереш всичко това, което ти се случва. — Всмукна дълбоко от цигарата. — И което ще се случи в бъдеще. Аз ще отговоря вместо теб. Най-скъпото нещо, което човек притежава, нещото, което е по-ценно от кръвта и от душата, е паметта.

Кай сбръчка вежди.

— Паметта ли?

— Паметта — повтори Братият, стиснал цигарата между кривите си зъби. — Сарафът само притежава силата да манипулира самата същност на физическата реалност, ако го пожелае, но в замяна трябва да пожертва спомените си. Колкото по-важни са спомените, толкова повече Обменът ще е по-силен и ефикасен. Но веднъж използвани, тези спомени ще изчезнат завинаги.

Остави на Кай време, за да осмисли информацията.

Вдиша. Издиша.

— Повече няма да ги има — продължи. — Ако един Сараф иска да запали цигара, като използва Обмена, може просто да използва спомена за това, което е ял на закуска, или за клюките, които си е разменил с касиерката в супермаркета. Незначителни, маловажни спомени. Спомени, които обикновено бързо забравяме. Но ако пожелае да разруши тази сграда или някоя планина, тогава би трябвало да използва много повече от тях. И не които и да са спомени, а скъпи спомени. Като този за първата любов или за първата целувка. И след това няма да може вече да практикува Обмена. Разбираш ли?

Кай започваше да добива представа.

— Или — прошепна, като потрепери — споменът за лицето на собствената си майка?

— Точно.

— Но би могъл да използва и само лоши спомени — възкликна изведнъж момчето. — Не би било зле да се освободиш от... лошите спомени, нали?

Пилгринд му подаде цигарата. Посочи жарта в края ѝ.

— Искаш ли да я докоснеш?

— Не.

— Защо не искаш?

— Защото ще се изгоря.

— И откъде знаеш?

— Защото...

Изведнъж идеята да изчисти паметта си започваше да му се струва зловеща, почти коварна.

— Защото съм научил какво е да се изгориш. Значи, и лошите спомени са важни.

— Може би повече и от хубавите. За какво мислиш, Кай?

Момчето го погледна в очите.

Не излъга.

— Че Обменът е ужасен.

Пилгринд се съгласи, сериозен.

— Много Сарафи предпочитат никога да не упражняват способността си. Но много други, твърде амбициозни и твърде глупави, не мислят така. Успяваш ли да следиш мисълта ми.

Остави Кай да се досети. Оставаше му малко. Не беше глупак.

— Фобичите?

— Фобичите са били човешки същества. Точно като твоите родители, Сарафи. Сарафи, които са изтрили всички спомени, всеки момент от живота си толкова, че да бъдат забравени дори от смъртта. Така умират, но не го знаят и тогава биват пленени от още по-коварните от самите тях Сарафи, но не и толкова глупави и биват използвани като роби. Жестоки са като смъртта и не познават болката. Те са противни създания, от които е по-добре да се бяга.

— Гас уби двама от тях вчера през нощта.

— Действа прибързано. Ранен е.

Кай поклати глава. Една сълза се стече по бузата му.

— Той каза, че родителите ми са били Сарафи. Каза го и ти сега. Наистина ли са били?

— Бяха.

— А аз? — попита Кай, като си гледаше ръцете. — И аз ли съм Сараф?

— Няма как да знаем. Има начини, за да се открие, тестове. Но засега е по-добре да стоиш настрана от Обмена на Тук и Сега. Би могло да е опасно.

Кай въздъхна. Тази забрана изобщо не му тежеше. Мислеше за фобичите.

Умът му формулира нов въпрос.

— Защо Обменът на Тук и Сега?

— Съществува Обмен на Тук и Сега и Обмен на Там и Тогава. Още по-мрачен и още по-таен. Само най-неразумните Сарафи го практикуват. Обикновено подли и лоши хора. Обменът на Тук и Сега може да се упражнява само от Сарафите, другият се прилага върху предметите. Наричаме тези предмети Ръчно направени.

Кай подскочи.

— Вече си чувал тази дума?

— Може би. Не помня добре.

„Картаферина“. Разбира се, книжарницата.

— Ще си спомниш. Ръчно направеният предмет е разменен. Може да бъде всеки предмет: кама, часовник, кукла на пружина. Всяко нещо. Той обикновено е замислен по поръчка. Винаги за зли намерения.

Рязко махна с ръка във въздуха. Малко пепел падна на килима.

— Представи си, че си убиец — продължи Пилгринд. — Представи си, че искаш да убиеш някого, но и че искаш да не бъдеш хванат. Ако си достатъчно смел и познаваш някой Сараф, можеш да му поръчаш Ръчно направен предмет. Представи си, че искаш да убиеш някоя жена. Един Ръчен предмет във формата на червило би могъл да ти свърши работа. Сарафът би могъл да използва Обмена на Там и Тогава, за да промени една обикновена козметика в перфектното оръдие. Един Сараф може да бъде проследен по такъв Ръчен предмет за убийство, но няма Сарафи в затвора. — Пилгринд изгаси фаса между пръстите си и го прибра в джоба. — Има и друга разлика, освен това. Много важна. Обменът на Там и Тогава работи чрез кръвта. Не използва спомените, използва кръвта. И създава зависимост.

— Зависимост?

— Той е дрога. Който използва Ръчно направен предмет, трудно ще спре след първия опит. Ще отслабне, ще бъде на прага на смъртта. Но Обменът от Там и Тогава е коварен и не убива. Прави човека слаб, но не го убива.

Пилгринд си почеса рошавата брада.

— Използваш Ръчен предмет и той ти изпива кръвта. Използваш го пак, защото изгодите са огромни, и той пие още и още. Когато се превърнеш в безволево създание, повалено на легло, слабо и мръсно, и вече не можеш без тези предмети, тогава си под негово влияние. — Замълча. — И започва да изпива отчаянието ти. Докато...

— Докато какво? — повтори момчето в очакване.

Пилгринд му хвърли поглед, пълен с подтекст.

— Докато не решиш да го измамиш. Но е нужно време, за да се вземе подобно решение.

— Дент дьо Ньюи — каза Кай. — Говори ми за него.

— Това е кварталът, в който са намерили подслон Сарафите в този град.

— Не е отбелязан на никоя карта. Никога не съм чувал да се говори за него, въпреки че съм роден и съм живял тук, през няколко сгради. Как е възможно?

Настроението на Пилгринд се помрачи. Погледът му изглеждаше, сякаш поглъща малкото светлина в стаята.

— Точно ти, Кай, си последният човек на света, който трябва да поставя някои въпроси. Става дума за един много стар Обмен. Никой не знае колко точно. Един постоянен Обмен, който трябва да се плати... — Поклати глава. — Невъзможно е да се разбере колко са умрели на практика. Но това бяха тъмни времена. Много тъмни.

— Все пак Дент дьо Ньюи не е невидим.

— Точно така. И не всички, които живеят там, са Сарафи. Има и нормални хора, чиновници, работници, чистачи. В действителност те представляват по-голямата част. Това е гениалността на този, който е измислил Дент дьо Ньюи. И все пак не е перфектен.

„И все пак не е“, помисли си Кай.

— Видях... създанията. Не само фобичите, видях и кагуларите. Видях и един... — Дори само при спомена за образа на Гнилочана го побиха тръпки. Опита се да не се разплаче. — Гнилочан. Той уби...

— Знам.

— И те ли идват от квартала? Какво... какво са? Имат ли нещо общо с Обмена като фобичите?

— Не. Кагуларите живеят навсякъде. Навсякъде са. Като плъховете, като мухите, като хлебарките. — Гласът на Пилгринд беше станал твърд. — Ние Сарафите наричаме кагуларите Черни качулки. Те са отвратителни зверове. Отчаяни същества, които не го осъзнават и затова са жестоки. Като хората, в края на краищата. Може би това е, което ни кара да изпитваме отвращение от тях. Алчност, апетит. Само това познават. И насилието. Насилието и жестокостта. Гнилочаните обаче... — Пилгринд размахва ръце в търсене на точните думи — са оръжия. Не са създания. Не се срещат на свобода, освен ако не са избягали от контрола на Сарафа, който ги е призовал. Направени са от гнили неща. Крила на мухи и втвърден хляб. Гранясало и вкиснало мляко. И памет, разбира се. Те са плодът на един много тъмен и труден Обмен. Оръжия, призовани с една-единствена цел: да убиват.

— С целувка.

— С целувка, точно така.

— Боли ли? — поиска да узнае Кай.

Пилгринд не го излъга.

— Да, много. Но се е свършило — каза, като докосна нежно измъченото лице на момчето. — Свършило се е. Болката е минала, повярвай ми. Всичко минава, аз знам това добре.

Кай избърса очите си.

— Видях и един... един върколак.

Пилгринд се смя дълго, като удряше с ръце по масивните си хълбоци. Целият диван скърцаше, като следваше неговата развеселеност. — Запознал си се с Буливиф, предполагам.

— С него, да.

— Не се наричат върколаци. Това е като с думата „магия“. Сбъркан, грешен израз. Наричат се ликантропи. Вълци с човешка форма, хибриди. Останали са малко такива. Хващат ги и ги убиват онези, които знаят за съществуването им, не много, за щастие. Предпочитат да живеят настрана. Буливиф е един от тях. Воин. Истински воин. — Имаше нещо повече от възхищение в гласа на Брадатия. — Видя ли на какво е способен?

— Да — отговори Кай рязко.

— Добре. Тогава го уважавай. Предполагам, че си се запознал и с Рошел.

— Рошел, да. — Момчето се изчерви.

— Какво мислиш за нея?

Кай не мисли дълго.

— Тя е най-хубавата жена, която някога съм виждал.

— Само хубава ли?

— Не, и тъжна. Много тъжна.

— Тя е Сироко. Обзалагам се, че изобщо не те е докоснала, нали?

Кай си помисли за всичките пъти, когато жената се бе приближила до него. — Не, никога.

— Защото не може. Това е в природата на Сирокото. Не могат да докосват живи същества, само неодушевени предмети.

Кай сложи ръцете на главата си. Имаше чувството, че ще избухне.

Оставаше да се зададе един-единствен въпрос.

— Родителите ми...

— Чарли и Ема.

— Познаваше ли ги?

— Да. Не бяхме близки. Аз не съм социален тип. Но ги познавах.

Бяха талантливи Сарафи.

Кай стисна юмруци, лицето му се намръщи.

— Кой ги уби?

— Има много имена. Хер Шпигелман е едно от тях. Но не е хубаво да говорим за него извън квартала.

— Хер Шпигелман!

Кай се опули стъписан.

Хер Шпигелман. Продавача.

Опипа джобовете си. Монетата я нямаше.

— Искам да знам.

Пилгринд стана така страшен, както трябва да е бил за фобичите.

В очите му имаше огън.

— Не тук.

Кай не отмести поглед.

— Те истинските ми родители ли бяха?

— Кой е истинският родител? Този, който има кръвна връзка, или този, който споделя с детето си цялата Вселена?

Кай не отговори. Този отговор беше повече от ясен.
Осиновен. Сирак.

Помисли за лицето на Ема. После за това на Чарли. За успокояващата миризма на афтършейв, който усещаше сутрин в банята, и за нежността на устните на майка си, когато го тресеше от високата температура. Помисли за Ема, която му четеше приказки, докато заспи. Помисли за прекараните вечери, седнал между тях да гледа филм и да хруска тиквени семки. Помисли за майка си, която го изпращаше до училище. За часовете, които двамата бяха прекарвали в бдене над него в клиниките, когато изглеждаше, че пневмонията ще го убие. Часове на агония, знаеше го. Бяха му показали любовта си безброй пъти и по безброй начини.

Не, Ема и Чарли бяха неговите родители. Истинските му родители.

Докосна плахо джоба си. Монетата я нямаше. Помисли за луноподобното лице на хер Шпигелман. За сладникавия му глас. Затвори очи. Щеше да го убие, помисли си. Със собствените си ръце. Щеше да го направи. С цената на живота си.

Пилгринд мърмореше нещо със затворени очи.

— Какво? Какво трябва да направя сега? — попита Кай.

— Видя. Докосна. За малко не беше ранен. Кажи ми истината, Кай, сега вярваш ли?

Вярваше.

— Да.

Пилгринд изглеждаше удовлетворен.

— Трябва да се върнем в Дент дьо Нюи. Има още много за обсъждане. Трябва да се подготвят битки, да се споделя информация. Но първо, ако искаш, има едно последно нещо, което мога да направя за теб. Но само ако го искаш. И само ако си достатъчно силен.

— Какво?

Брадацият стана, изправяйки се в целия си ръст.

Кай се почувства много малък.

— Мога да ти помогна да чуеш последните мисли на майка си.

— Последните... мисли?

— Мъртва е отскоро. Мога да го направя. Да ти помогна да говориш с последните ѝ спомени. Това е труден Обмен, но аз знам как да го практикувам. Само ако ти искаш обаче. И само ако си достатъчно

силен. Може да са мисли без смисъл. Умряла е, убита е от Гнилочан, запомни го. Много е страдала.

Кай решително стана.

Дори да бяха само стенания в агония, щеше да ги чуе и да ги запечата в паметта си, ясни като Десетте божии заповеди. Щеше да ги слуша и слуша отново, за да си напомня това, което трябваше да направи.

Да убие хер Шпигелман.

Продавача.

— Искам го.

13

Една муха със зелени отблясъци, отвратително дебела, беше кацнала на разчекнатото във формата на буквата „Т“ тяло на Чарли. На Кай му се стори, че тя мига.

Споделяха тайна, това говореше този лукав поглед. Тайната на живота и смъртта. Зле за теб, казваше мухата, добре за мен.

Със сърце в петите, Кай продължаваше да си повтаря, че е силен. Силен! Ако наистина искаше да отмъсти за смъртта на родителите си, трябваше да се научи да бъде силен.

Премина покрай трупа на майка си, без да има смелостта да го погледне. Не се забави и при мъртвото тяло на Чарли. Размаха ръка и изгони насекомото. Мухата се завъртя в кръг и се върна на мястото си.

Въздухът беше потискащ. Не само заради миризмата на кръв и искриците от тъмната пепел от Гнилочана. А сякаш стените все още отразяваха насилието. Стаята крещеше.

Това също беше тайна, която обединяваше мухата и момчето. Злото отекуваше. Завинаги. Осмиваше живите по жесток и изтънчен начин. И където беше злото, където смъртта беше отнесла своя дял, там щяха да са и мухите. Да мигат и да разкриват тайните на умрелите.

Научила тайната, най-накрая доволна, мухата отлетя, жужейки успокоена. Имаше още какво да научи.

Кай хвърли въпросителен поглед към Пилгринд. Той кимна. Сграбчи бастуна с двете си ръце и подпря челото си на него, концентрира се.

В началото момчето не видя нищо. Въздухът беше студен. Навън отново беше започнала силна буря, но това сега означаваше далече, много далече.

Умопобъркващото жужене на мухата беше по-силно от тътените на гръмотевиците.

Първият признак беше запотяването на прозорците. Въздухът се кондензира толкова грациозно по тях, че ги затъмни напълно. Дребни

капчици рисуваха арабески и драскулки. От завъртулки и чертички рисунките се превърнаха в образи.

Триъгълни лица, чиито черти представляваха по-скоро разрези, набързо уподобени, сякаш необходимостта да се появят беше по-силна от нуждата за правдоподобност. Други имаха всички детайли: носове, сърдити устни, развяваща се коса. Или пък бяха все още с неправилна форма, но със сълзи. Почти всички плачеха.

След това Кай почувства полъх зад себе си. Полъхът довя и един глас.

Кай.

Обърна се рязко. Пилгринд бе потънал в себе си, в Обмена. Прахът танцуваше. Прашец и стърготини се търсеха, докосваха се, сливаха се, след това се разделяха, започвайки цикъла отново, и така до безкрайност.

Устните му се покриха с пепел. Сякаш бе докосване с крила на нощна пеперуда. Махна я, стенойки от отвращение и търкайки устните си до зачервяване. Зад него нямаше никой.

Отново чу гласа. Жаловит. Безкрайно студен.

Кай.

Светлината намаляваше. Зрението не го лъжеше. Не беше следствие от кондензирането на влагата по прозорците. На Кай му настръхна косата. Във въздуха имаше електричество. Дъхът излизаше като пара.

Нещо го докосна по тила.

Кай.

Обърна се, но отново не видя нищо. Гардеробът. Стените. Пилгринд в ъгъла, съсредоточен. Трупът на майка му. Лежеше с чудовищна жестокост на пода. Не успя да откъсне поглед.

Следите от целувките. Кръвта, вече кафява. Все по-тъмна с плавното намаляване на светлината. Ставаше все по-мрачно. Майка му беше кървила цяла нощ, помисли си.

— Кай.

Този път не беше илюзия. Този път гласът беше истински.

Скърцащ. Металически. Слаб, сякаш идваше от безкрайно далеч.

— Мамо? — прошепна.

Видя я с периферното си зрение, беше едно бегло отражение. Изчезна веднага щом се обърна.

— Мамо? — попита.

Нищо.

— Мамо, не ми се сърди. Аз... аз не знаех.

Въздухът започна да пращи. Малки сини искри проблясваха в тъмното.

— Мамо, моля те... Мамо!

Ледено докосване.

Зад врата му.

— Мамо?

— Кай.

Кай не сдържа сълзите си.

— Мамо...

— Не се обръщай.

— Искам да те видя. За последен път.

— Мъртва ли съм?

Този въпрос го остави без думи.

— Мъртва ли съм, Кай?

Въпросът беше крайно настоятелен.

— Мъртва ли съм?

— Да.

Стенание. Или може би само подигравателното жужене на мухата.

— Защо съм мъртва?

— Не знам. Беше...

— Знам кой беше.

Отчаянието от тези думи накара Кай да помръдне, но веднага беше спрял от ледения допир.

— Не го прави.

Искаше да я прегърне за последен път.

Искаше да плаче, потъвайки в мириса ѝ. Не в мириса на смъртта, а в мириса на майка си. Истинският ѝ мирис.

— Обичам те, Кай.

— И аз, мамо.

— Аз не съм наистина тук, разбираш ли това?

— Да. — След това поклати глава. — Не.

Студено докосване по врата.

— Мамо...

— Да?

— Не си ми ядосана?

Пръстите ѝ го галеха по врата.

Студени, за разлика от топлината на неговото тяло.

— Не съм ядосана.

— Страх ме е.

— Не трябва. Аз те обичам, малък мой.

Пръстите ѝ започнаха да гаят по-бавно топлата му кожа.

Отново усети студенината им.

— Ще отмъстя за теб. Ще отмъстя за татко...

— Не го казвай, Кай. Изобщо не го казвай. Баща ти беше силен мъж. Силен.

— Да...

Мразът се смеси с кръвта, отиваше в мозъка, караше лицето да изтръпне и слизаше в сърцето.

— Той беше човек, който знаеше какво трябва да се направи, разбираш ли това?

Кай се изкашля.

— Причиняваш ми... болка...

Въздухът натежа. Температурата падна. Кай чу как Пилгринд мърмори нещо, огорчен, може би дори уплашен. Самият Кай със сигурност беше.

— Причинявам ти болка ли? — попита гласът. — За кого се мислиш, че да ѝ даваш уроци за болката?

— Мамо... — изстена Кай.

Внезапно връхлетя безумна ярост.

Леден вятър му се нахвърли, пронизвайки го от край до край. В краката му трупът започна да се гърчи като при епилептичен шок. Нещо вледеняващо изпълваше с гняв тази нещастна обвивка от плът.

Ръцете и краката на Ема се мятаха като тези на паяк, изкривени и разчленени. Мускулите се свиваха в ужасни спазми, изкривявайки това разчекнатото тяло във все по-неестествени форми.

Лицето на Ема, нежното лице на майка му, беше станало неразпознаваемо от гримасата на омраза и страдание. Сякаш да погълне целия свят.

— Причинявам ти болка ли? — извика трупът зад него. — Мъртва съм и още боли, мъртва и боли. И боли! Боли! И не спира —

викаше трупът на майка му, забелила очи и сграбчвайки го за врата. — Никога няма да спре! Не спира и няма да спре!

Извика, след това нещо падна на пода.

ТУП!

Трупът млъкна.

— Сега стига, Ема — заповяда Пилгринд. — Болката свърши. Не ти е била причинена от Кай. Той няма вина.

Трупът реагира на думите на Пилгринд, съскайки като пепелянка. От устата ѝ бликна кръв, дребни капчици кармин, които опръскаха лицето на Кай.

— Какво правиш, старче? — извика трупът на жената, махайки във въздуха по посока на Брадатия. — Какво искаш да направиш? Какво правиш?

— Прости ми, прости ми... — стенеше Кай.

Трупът се усмихна ехидно.

— Махай се, старче! — изрева мъртвата с достатъчно сила, че устата ѝ да се разцепи. — Знаем какво правиш, знаем! Престани да ровиш в главата ми. Проклет измамник! Не искаш ли твоят наивник да...

Пилгринд удари още веднъж с бастуна по пода.

ТУП.

Ръцете на трупа трепнаха и се отпуснаха безпомощно.

Кай беше объркан.

— Сега стига. Има и по-лошо от смъртта, Ема.

— Какво знаеш ти? — шептеше тя с очевидно затруднение.

Трупът на жената се изви към застаналия като жрец Пилгринд, който изглеждаше състарил се със стотина години. Лилаво-червени и сини пламъци обвиваха тялото му.

— Познавам болката и смъртта повече от теб — каза Пилгринд. — Познавам милостта. И това, което хората вършат — добави и така смекчи тона си. — Кай е тук. С теб. За последен път. Искаш да си спомня само синините и страха ли? Искаш да му оставиш един толкова болезнен спомен? Това ли искаш за сина си, Ема?

Трупът беше разтърсен от безкрайна серия от тласъци.

— Престани — умоляваше с измъчен глас. — Престани!

— Ема, моля те. Кай е тук. Искаш ли да говориш с него за последен път?

Чертите на Ема преминаха в истински нещастна гримаса. От кожата ѝ се отдели кехлибарена течност, приличаща повече на вино, отколкото на кръв. След това се отпусна. Ако не бяха восъчните очи, угаснали в този момент, на Кай щеше да му се стори жива. Във въздуха се носеше аромат, който момчето познаваше и обичаше: миризмата на кожата на майка му.

И най-накрая.

— Кай.

Това беше нейният глас. Гласът на майка му. Не този на трупа.

— Мамо? — промърмори.

— Извинявай! Извинявай! Не исках да те нараня.

— Не трябва да се извиняваш.

— Всичко е много объркано тук. Обичаме те. Аз и Чарли. Обичаме те. Не го забравяй!

— Няма.

Горещи сълзи по лицето му. Сграбчи импулсивно ръката на Ема и я постави на сърцето си.

Беше студена.

— Пилгринд ще ти помогне. И Гас също. Те са приятели.

— Да.

— Ще ме пуснеш ли да си вървя?

— Не — плачеше момчето. — Остани с мен.

— Трябва да вървя.

Тя докосна нежно лицето му, бършейки сълзите. Прошепна думи, които Кай знаеше наизуст. Тайни думи, които винаги са имали силата да успокояват мъките и да гонят кошмарите му.

— Мамо.

След това, докато Кай се опияняваше от тази нежност, която изпълваше сърцето му (защото това беше последната ласка, получена от майка му), се появи отново, тържествуваща, жестокостта.

Лицето на Ема се изкриви в ехидната усмивка на трупа, който беше крещял. Ласката се превърна в ухапване. Трупът го сграбчи за косата, жесток като демон. Демонът повърна черна кръв, като се кикотеше.

Кай извика.

— Мамо, не!

Пилгринд изрева някаква клетва и върху лицето на демона се изписа злобна радост.

— Питай Братия за Вентролога — извика с орлов писък. — Той...

ТУП.

И нищо друго.

Бастунът се успокои. Трупът отново стана такъв, какъвто беше, и всичко свърши. Въздухът се изпълни с нормални шумове. Бурята. Преминаващите коли. Учестеното дишане на Кай, хрипливото на Пилгринд.

— Мамо?

— Свърши се, Кай.

Момчето вдигна очи към ръката, която Пилгринд му протягаше.

— Какво се е случило?

— Предупредих те. Не говори с майка си. Говори с последните й спомени. Говори с нейната мъка, но и с нейната любов. Почувства ли го?

— Да. — С неохота осъзна, че Братият му подава ръка. — Какво означава това, което каза? Кой е Вентрологът?

Пилгринд стана сериозен.

— Каза, че ще бъдеш силен, Кай. Покажи ми го.

— Как?

— Опитай се да разбереш кого искаш да послушаш. Болката или любовта?

Кай се примири със ситуацията.

— Да се връщаме в Дент дьо Нюи, искаш ли?

Булививф успя да си каже две приказки със Суец едва по-късно на обяд, когато навалицата от безделници и скитници напусна „Обсесо“ в търсене на щастие, на по-добри карти или на по-евтини напитки.

Наричаха го Суец, но причината за това обръщение беше забравена.

Казваха, че е издръжлив и беше вярно. Никой не го беше побеждавал. За това в „Обсесо“ никой не си и мечтаеше да повиши глас или да се скара. Щеше да стане лошо. „Обсесо“ беше шумно място, което привличаше клиента, състояща се от най-лошата паплач на квартала, но самото присъствие на собственика стигаше, за да уплаши и най-големите престъпници.

Зад бара Суец беше закачил дървен щит без украшение. Там, където се очакваше да стои главата на глиган, рогата на елен или украсена сабя, се бяха появили поне дузина дълбоки разреза. Във всяка имаше счупена глава, пръснати черепи, досадни типове с глава, счепена на две. Пукнатините бяха отвори за Суец, в действителност. Използваха се като напомняне за най-свадливите.

Това ли наистина беше причината за този прякор, се бе питал Булививф, като четеше и гледаше там, където малко можеха да четат и да гледат? Не можеше да има нещо общо с тези две зелени очи с прекрасна женственост, татуирани на пръстите на бармана? Не можеше да има нещо общо с горчивата извивка на устата му? Суец: разбити черепи и счепени глави, разбира се. Но не можеше ли да има и друго значение? Значение, което, ако бъде разкрито, ще го направи по-малко заплашителен?

Счупените глави и юмруците, които смазват костите като ковашки чукове, имаха пълното право да претендират за името си, но като си помислиш добре, като си помислиш наистина добре, това ли беше раната, която повече от всяка друга би могла да превърне който и да е човек, дори един голям и дебел мъж като собственика на

„Обсесо“, в измъчена агонизираща душа, разделена на две болезнени половини?

Това разбра Буливиф, като го гледаше в очите: Суец беше като него.

След това Суец започна да разказва.

Гас беше видял правилно: бяха слепи и глупави и тяхната слепота беше най-добрият съюзник, на който хер Шпигелман можеше да се надява.

Тъмни неща се случваха през нощта в Дент дьо Ньюи от много, много време. Странни кражби. Все през нощта. Почти винаги без свидетели.

Кражби, които никой нямаше да забрави, от една страна, заради вековната враждебна слава на жителите на квартала, от друга — защото стойността на откраднатите неща беше толкова незначителна, че предизвикваше усмивка или изненада.

Незначителни вещи, дреболии. Забравена дребни неща. Затова малцина бяха забелязали и се бяха престорили, че нищо не се е случило.

Какво значение можеше да имат различните чорапи, тъп нож или будилник, на който стрелките са престанали да показват минутите и часовете?

Точно никакво.

Но както Суец сподели на ликантропа, онова, което озадачаваше жителите на квартала, бяха ръцете, които извършваха кражбите — имаха нокти, ръцете на кагулар.

Кагуларите в ролята на престъпници бяха нещо учудващо дори и за малцинството от Сарафи, които, макар и странни, сами си изкарваха хляба.

Сарафите обичаха слуховете и още повече загадъчните слухове. Преди всичко обичаха да си съставят хипотези. Суец беше чул всички и ги представи на Буливиф. Хипотези, които вървяха от гротескното към забавното, от отблъскващото към смешното. Но ставаше въпрос за клюки, беше заключил барманът, нищо друго, освен брътвежи. Ликантропът се съгласи. Суец му поднесе втора бира.

След това изложи възможността кагуларите да са управлявани от някого.

Една малка войска от Черни качулки, ръководена от някой могъщ Сараф (о, да, толкова могъщ, че да предотврати избиването на кагуларите едни други), която има едничката цел да измъква дреболии, а понякога и истински боклуци. Името на този, който притежаваше такава мощ, не беше произнесено заради страха от слухтящи уши. Но мисълта за него се стрелна като електричество от ликантропа до грамадния човек с лъскав череп.

Буливиф, разбира се, знаеше името на този някой. Суец можеше само да предполага, но тъй като беше най-добрият барман в квартала, а може би и в целия град, продължи, без да разпитва. Истинският въпрос бе: каква беше причината?

И на Суец бяха измъкнали нещо. Без слуховете и без наглите кагулари на прозореца му, беше казал на ликантропа, никога нямаше да се досети.

Беше му открадната една стара халба с логото на Гинес, сувенир от пътуване до Ирландия. Една обикновена бирена халба. Стъкло с най-ниско качество. Предмет за изхвърляне без съжаление: само една тъпа халба.

Сега тази липса го притесняваше.

След срещата на Буливиф му хрумна една идея, посвоему тъжна: всеки момент си имаше своето чудо.

Някои измежду особените чудеса на нощта бяха жестоки, с остри зъби и отрова на върха на опашката, повечето бяха странни, други просто тъжни.

Когато ликантропът, след като благодари на Суец за информацията, излезе от „Обсесо“, парижкият въздух беше леден, влажен заради ужасния сипец се дъжд.

Отправи се към улицата на Озел, мислейки за кражбите. Мислеше и за зелените очи, татуирани на пръстите на Суец. Мислеше, че всеки момент си има своето чудо и че всеки изгрев — своето пробуждане. Мислеше за Гас и за гнева му. Мислеше за Пилгринд, който беше забравил каква е разликата между истината и измамата.

Мислеше за Кай.

Мислеше за Рошел и сърцето му се изпълни с тъга.

Беше късно вечерта, когато Пилгринд и Кай пристигнаха в сутерена на улицата на Озел. И двамата бяха мокри до кости. Гас ги чакаше с намръщено лице.

Били закъснели, обясни Пилгринд, докато Кай се измъкваше безшумно в банята, където Рошел му беше приготвила чисти и сухи дрехи, защото искаше да покаже на момчето малко от топографията на квартала.

Беше истински само отчасти.

Със сигурност Брадатият беше разказал десетина анекдота за всеки изминат метър от улиците: на всеки извървян булевард — убит човек или една разцъфнала любов, на всеки прозорец — семейство със зловещо минало или някой Сараф със странни желания (Кай си помисли, че Пилгринд има история, която да разкаже за всяко паве в квартала, и беше прав), но момчето невинаги бе внимавало достатъчно. Беше използвал тази разходка под дъжда, за да се пречисти от смъртта в сградата на улица „Де Дам“. Разбра го, когато дъждът в очите му замъгли погледа му. Разбра, че се пречистваше.

Беше благодарен на Брадатия за прекараните часове под бурята. Не че болката му беше намаляла, това бе невъзможно. Щяха да са необходими години, а може би и след десетилетия на болка от загубата на майка си и баща си (и на нормалния си живот) щеше да се чувства като смазан от тежестта на бремето, но водата и историите на Пилгринд бяха изчистили от ума му миризмата на смърт и дори дъхът ѝ вече не беше толкова осезаем, но бе по-коварен от насилието. Изчезна, изми се.

Вода, истории. И сълзи.

Но само малко, и то скришом.

Фактът, че никой измежду минувачите не се интересуваше, че го вижда, не го безпокоеше. Добре го беше казал Пилгринд. Измежду всички беше най-малко подходящо той да казва какво е било и какво би могло да бъде.

Обмен, така ли? Магия. Въпреки обясненията и двата израза бяха еднакви, фактът, че трябваше да изтрие късове от паметта си, за да може да извади заека от цилиндъра, не беше нищо друго, освен един трик, скрит зад илюзията, двойното дъно на куфара. Щеше да е нужно време на момчето, което сега седеше на масата, ръфайки сандвич и слушайки унесен разказа на Гас, да промени мнението си.

Сега беше ред на Гас да разказва.

В началото не вземал под внимание клюките. Но щяло да му се наложи, защото знаел, че зад слуховете (най-вече зад определени слухове) се криели бедствията. Причина за рухването на планината е пукнатината в скалата. Но този шепот не бил нещо повече от повея, идващ от авансцената, иззад кулисите, а той се чувствал изморен да бъде част от този спектакъл.

Безкрайно изморен.

Разказа, че се разпространявали предпазливо и заради това ги бил подценил. Някаква песен, композирана в Лисабон и чута от радиото в колата на някой метъл на почивка, едно невръчено писмо и изоставено на масата за пинг-понг, нещо, написано с флумастер на гроба на неизвестен поет. Гас бил глух за тези слухове. Така гласовете, които ги разпространявали, се обединили в хор.

Искали да бъдат чути.

Пощальонът, който звънял на звънеца твърде настоятелно, ятото врабчета и козодои, които чуруликали монотонно под прозорците на своите винаги различни скривалища, препалено настоятелният поглед на бизнесмена, седнал в бистрото. Всичко помагало на Гас да разбере. Намигването на момичето с неприличния поглед събуждало неприятни спомени, водата, която се стичала по предното стъкло на някоя луксозна кола, му напомняла, че зад фасадата винаги се крие нещо неочаквано, а това, което поставяло под съмнение всичко сигурно, било дрънкането на някой сакат музикант покрай Сена.

Знаците се трупали един върху друг и когато Гас решил да им обърне внимание, били станали изключително много. Но времето ги било направило трудни за улавяне. Като подводния корал — станали твърди и невъзприемчиви за очите.

Гас можел да се възхищава на нюансите им и да уловя все по-силния им повик, но вложил месеци, за да се приближи до тях, без да рискува да разруши всичко.

Гласовете били крехко съкровище.

Две разменени приказки с някакъв пакистанец, за когото се говорело, че притежава силата да хипнотизира лястовиците, някоя промърморена дума зад паравана на изповедалнята със свещеник, лъхашц на ерес, халба бира и едно уиски с банда рокери, детска песничка, довяна от вятъра, писмо на каторжник, който прекарва времето си в поглъщане на бръснарски ножчета.

Шепоти.

Нещо се случвало.

Тогава Гас се вгълбил още повече в корала, внимавайки да не счупи някое разклонение, да не подцени нещо, дори и най-дребните риби. Били тежки, трудни месеци, през които всяко вдишване можело да означава смърт и всяка дума можело да е лъжа.

Но продължил.

В една пощенска кутия на Ил Сен-Луи^[1] бил намерил парола, за да може да размени по две приказки със саксофониста в задната част на Caveau de la Huchette^[2], мястото, където по време на Революцията били измъчвани благородници и не само (между които и загадъчният проектант на жабата). Саксофонистът му бил изсвирил едно странно парче, така че да се хареса на Изабел, *I'etoile*^[3].

Изабел, развратницата на операта и красивата балерина, била ентузиазирана от този подарък, поласкана от дръзкия почитател. И въпреки че за този дар Гас още понасяше критики, това, което прозрачната му бе подсказала, му беше от голяма помощ. *L'etoile* принадлежала към един кръг на посветени, хора отегчени и от висока класа, но които имали заслугата да субсидират нещастните и изключително талантиви творци. От един от тях, гравьор върху кост, Гас се уверил, че да, нещо се случва. И не само.

Той с разтревожен поглед посочил пътя, по който се стигало до ядрото на корала, до сърцето му. Едно място, което било светилище.

Минавайки по крайните и малко оживени улици, използвайки ограничените си приятелства и получавайки много услуги, Гас стигнал до това светилище точно навреме, за да събере последните парчета от пъзела, и за малко да бъде убит.

Бункер 18 бил построен на петстотин метра от линията на прибоа, малко под скалата, и въпреки килограмите тротил, пуснати от бомбардировачите, все още бил почти цял. От амбразуриите си

неизвестни войници на Вермахта били променили цвета на пясъка, сипейки олово върху други, също неизвестни войници, дошли отвъд океана.

Едно свещено място и поради това опасно.

Омаха бийч, Нормандия.

Сега там живеел един отшелник, бил казал гравьорът. Неспокоен дух, според някои. Ако го раздразнел, нямало да получи отговор.

Гас стигнал до Бункер 18 през една нощ с пълнолуние. Не срещнал никакъв дух, само един човек, кожа и кости. Разделили си хляба и когато отшелникът разказал как видял един човек да се изправя на крака, толкова голям, че не изглеждал истински, тогава Гас разбрал, че се задават тъмни времена.

Шпигелман не бил мъртъв.

— Той ли те нарани? Отшелникът? Полудял ли беше?

Гас поклати глава.

— Може и да е бил луд, но този нещастник беше невинен. Прекарал е живота си в събиране на следи като мен. Като нас — поправи се. — И бункерът беше натъпкан с изрезки от вестници и тетрадки. Истинско съкровище. Понякога се питам дали в тях не би могло да има нещо полезно. Нещо смъртоносно за тоя кучи син.

Нямаше нужда да обяснява за кого става дума.

— Всичко свърши, нали? — попита Пилгринд, който следеше разказа унесено и с ръце, скръстени на гърдите. Все още не бе съблякъл зеления шлифер.

— Изгоря. Можех да го спася. Само ако не бях толкова изморен...

— Няма смисъл да го мислиш повече — каза Буливиф.

Водката и изминатите километри през тези дни направили Гас уязвим и слаб.

Нямало да се досети за клопката, но от килограмите хартия започнали да се издигат пламъци, толкова високи, че за него всичко изглеждало като самия край.

Как е успял да излезе от бункера, без да изгори жив, не можеше да обясни. Но си спомняше топлината. И виковете на отшелника, в плен на клопката.

След като се измъкнал от пламъците, Гас се озовал пред наемните убийци, изпратени от Шпигелман. Фобичите го хванали

веднага щом излязъл от бункера. Не му оставили никакъв шанс. Нахвърлили му се стремително и внезапно. Тихо, защото били там, за да сеят мрак, а мракът изисква уважение. Но Гас бил по-силен.

Не толкова, че да успее да спаси отшелника, но достатъчно, за да убие двете чудовища с очи като пауни. Досетил се за хер Шпигелман в този момент. Знаел, че нова война щяла да започне скоро. Това му дало сила да срази убийците на Продавача: знаел, че няма да може да се остави на почивката на смъртта.

Така убил фобичите и изгревът го заварил ранен и хлипащ на плажа, където от десетилетия воняло на слава и кръв. Бил се скрил между рифовете, полудявайки от болка и жажда. Хранел се с тромави гларуси и с това, което приливът му носел. Умрели риби най-вече. Довлякъл се до малко селце, като се криел в изоставени селски къщи и се хранел с плодове и насекоми. В селото намерил една добре оборудвана амбулатория и с помощта на обезболяващите бягството му станало по-лесно.

Хер Шпигелман бил този, който пуснал слуховете, че Гас е мъртъв. Като звънял по домофоните, прошепвал го в ушите на музикантите, обяснявал на градските хроникьори, викал на стадиона, подсказвал го на уличните поети.

Дори и неговите приятели в ужасните дни, които последвали след изчезването му, били склонни да повярват на този слух. Но Гас не бил мъртъв. Дълго бил на границата между живота и смъртта, но накрая оцелял. Това била неговата съдба: да оцелява въпреки всичко. Винаги. Може би не „съдба“, поправи се, като гледаше втренчено Пилгринд, докато завършваше разказа си. Може би щеше да е по-точно да се каже „проклятие“.

— Трябваше да се обадиш. Да поискаш помощ — извика му Буливиф за кой ли път.

— Не можех. Не само защото бях ранен и прекарвах дните надрусан с болкоуспокояващи, но и защото щеше да е глупаво.

— Глупаво ли?

— Да, глупаво. Въпреки...

— Майка ми и баща ми — промърмори Кай, прекъсвайки диалога.

Почти бяха забравили за неговото присъствие. Пилгринд сложи ръка на рамото му.

— Да — възкликна ядосано Гас. — Въпреки това. Вече бях разбрал, че нещо се случва. Беше по-добре, че Шпигелман ме мислеше за тежко ранен, за да продължа напред. По-добре, че ме смяташе за мъртъв. Имаше гласове, които трябваше да бъдат чути, и информация, която да се получи. Това направих. И чух за кражбите. И за кагуларите. За фобичите...

— Ти си го знаел? — попита Буливиџ Пилгринд.

— Да. Гас има право. Трябваше да се направи план. Да се събере информация.

— С цената на живота на Чарли и Ема ли?

— Знаеха какво ги очаква. Шпигелман е действал умело. Между кражбите и появяванията на фобичите никой не си е и помислял, че истинската цел са били те.

Кай опули очи.

— Те? Аз мислех...

— Мислеше си, че иска да убие теб? — попита Гас.

— Да.

— Не. Не сега, поне не сега. Първо искаше да убие мен. После Чарли и Ема. Кой знае до кого щеше да се добере след това?

— Но ако не е искал да ме убие, защо...?

— Не е искал да те убие, момче. Искал е да те отвлече. Тишина.

— Защо?

Гас стана, мърдайки шумно стола.

— Бира — поръча.

Пилгринд отговори.

— Това е нещо друго, което трябва да открием.

Кай не отговори, но забеляза, че Гас веднага се опита да смени темата.

— Говорил ли си със Суец?

Буливиџ взе кенчето, което му подаваше, избърса устата си с длан и отговори:

— Да. Свършил е отлична работа. Доколкото казва той, били са поне около седемдесет кражби.

Гас подсвирна.

— Все същата работа ли?

Пилгринд беше напрегнат.

— Все същата работа. Евтини дреболии.

— Което ни кара да мислим...

Буливи́ф се съгласи разпалено.

— Да, че хората не са се досетили за нищо. Значи, броят на кражбите се е удвоил. Може би утроил.

— Утроил, сигурен ли си?

— Суец е убеден — подчерта ликантропът. — И ако Суец не е, не виждам защо ние трябва да сме.

— Имаш право. Всички кагулари ли?

Буливи́ф протегна ръка.

— Не можем да сме сто процента сигурни, но...

Гас изпука пръстите си.

— Той е, няма съмнение.

— Истинският въпрос е защо?

И Гас, и Буливи́ф погледнаха Пилгринд.

— Всичките ли бяха Сарафи?

— Така изглежда.

— Може би има някаква връзка между тях.

Гас поклати глава.

— Невъзможно. Не са били четири или пет, а седемдесет или направо сто, може би? И аз не го вярвам. И ти не го вярваш.

— Не — беше отговорът на Брататия. — И аз не го вярвам.

Буливи́ф стана изведнъж.

— Дяволски побъркващо е да не успяваш да разбереш какво минава през главата на това копеле.

— Той така прави: като матрьошките — една в друга.

— Това е... — Буливи́ф се успокои веднага щом в стаята влезе Рошел.

— Късно е — каза тя. — Кай има нужда да поспи. Ще продължим този разговор друг път или утре.

Момчето се готвеше да възрази, но щом се опита да отвори уста, от нея излезе прозявка. Погледна часовника: беше три часът през нощта. Въпреки ужаса на улица „Де Дам“, му се спеше. Гас и Буливи́ф си тръгнаха без поздрав. Пилгринд му кимна, Рошел му се усмихна.

Кай сънува.

Сънува Розата.

[1] Естествен остров на р. Сена в центъра на Париж. — Б.пр. ↑

- [2] Джазклуб в Латинския квартал в Париж. — Б.пр. ↑
- [3] Звездата (фр.). — Б.пр. ↑

16

Светът беше изчезнал.

Светът беше изчезнал и той се носеше по нежните вълни на нищото. Нищо нямаше значение в тази тъмна шир. Нищо не можеше да има значение, дори и тъмнината, която го обгръщаше. Защото всичко беше изчезнало.

Беше едно великолепно и освобождаващо чувство. Вече не чувстваше товара на умората или по-тежкия товар на мъката. Не чувстваше дори тялото си, беше се освободил от него. Нямаше го вече смазващото усещане за тежест в корема или изтръпването на ставите, причинено от силата на гравитацията.

Вече дори нямаше нужда да диша в тази сладка магма и не го правеше. Просто беше забравил всичко — думите, граматиката и целия свят. Това постоянно вдишване и издишване беше толкова незначително, колкото и глупаво, сега го разбираше. Дишането беше само ритъм. Такт, за който чувстваше, че спокойно може и без него, защото имаше един друг ритъм, с който да се слее, едно слабо биене, идващо от центъра на нищото. Шуплестото трептене на това място му хареса.

Последва го. За колко време? Логиката на съня не позволява подобен въпрос. Когато я видя, имаше само мрак, нищото и блестящите тресавища.

Вибрацията, която бе почувствал повече със съзнанието, отколкото с ушите си, идваше от нея.

Беше една роза.

Не, помисли си Кай, като преоткри удоволствието от думите (но се почувства изведнъж по-тежък и тромав, когато бликнаха вътре в него и от него), не беше роза.

Отдалеч дори не приличаше на градинска роза, нито на редките екземпляри, изложени в ботаническите градини или отглеждани грижливо от колекционерите.

Беше роза, но беше и маргарита. Беше тинтява и иглика. Беше жасмин и мак. Беше всички цветя на света и други, все още само въображаеми. Или пък беше роза. Беше Розата. Розата имаше име.

Името ѝ беше: Розата на Алгол.

Откъде го знаеше, дори и не се питаше. Въпросите щяха да дойдат по-късно. А с Розата се появиха и нови детайли на това, което го заобикаляше. Появи се светлина, появи се мрак. С детайлите се върнаха теглото и гравитацията. Върнаха се размерите в пространството.

Кай не се интересуваше, беше потънал в размишления.

Розата на Алгол беше голяма горе-долу колкото мушката с малки назъбени по края листа и стъбло, което се разклоняваше на върха. И двете клонки свършваха в малки кълбенца, големи колкото къпини, приличащи на пъпки. Едната от двете, залепената на основното стъбло, беше малко по-голяма от другата. Розата беше погребана в една урна, поставена върху блестяща мраморна поставка.

Златото, с което бе украсена урната, изглеждаше бледо, ако се сравняваше с блясъка на Розата. Нищо не можеше да е по-хубаво от нея.

Кай въздъхна.

Двата плода на Розата (или бяха семена? или пъпки? или цветя?) започнаха да се движат. По-голямото кълбо, това в центъра, обикаляше около себе си в перфектно въртеливо движение. Малкото, това по-високо, се завихряше бързо, като използваше по-голямото като център на тежестта.

След това, когато първите звуци стигнаха до ушите на Кай, двата плода избухнаха в пламъци. Възпламениха се, като грейнаха в мрака с цветове, които варираха от яркочервено до бяло. Топлината проясни шумовете. Детайли се добавяха към детайли. От дребните неща изникнаха големите. И лицето. Веднага го разпозна, не можеше да е друго.

Кай извика.

Продавача беше там, на земята. До самия него. Луноподобното му лице беше опръскано с кръв, ледените му очи бяха втречени в Розата и протягаше ръце.

Отвратителни мехури излизаха от устата и от носа му, беше смъртно ранен и едва се мъкнеше. Не беше забелязал присъствието на

Кай. Пристъпваше тежко.

Безформеното му тяло изглеждаше накълцано от неопитна ръка. Кай нямаше смелостта да погледне раните, които бяха нанесени на Продавача: влачещите се черва и костите, изложени на показ, представляваха непоносима картина. Цялата тази болка, цялата тази кръв и това упорито тътрене го накараха да изпита неочаквано силно състрадание.

То се превърна в милост и Кай се разплака, изплашен от чувството, което будеше в него гледката на мъжа, когото се бе заклел да убие. Продавача се бе превърнал в безформена влачеща се маса, все още жив. Имаше нещо затрогващо в тази решителност.

— Моя — казваше. — Моя.

Тътреше се.

— Моя — казваше. — Моя.

Пъхтеше.

— Толкова малко — казваше. — Толкова малко.

Лазеше.

— Още — казваше. — Още.

И отново се провлачваше.

Кръвта му кипеше и лицето му се изкривяваше от болката, но Продавача не се предаваше. Страданието трябва да беше чудовищно, но не можеше да се направи нищо срещу неумолимата сила на желанието.

Искаше Розата и Розата усещаше неговия стремеж, като пламваше отново и отново все по-силно.

Нещо се движеше в центъра ѝ. В кристалния вихър, който беше нейният връх. Трептенето се усилваше, превръщайки се в побъркващ тътен като от перките на хеликоптер. Кай го усещаше в мозъка на костите си.

Когато пръстите на Продавача бяха на няколко сантиметра от Розата, се разнесе неистов вик, който не беше нито на Кай, нито на хер Шпигелман. Беше на едно отвратително създание, плътта му беше оголена, шипове стърчаха и се носеше воня на тиня. Създанието се изправи срещу Продавача, като го отхвърли надалеч.

Двамата се сблъскаха с такава сила, вкопчили се един в друг като любовници, че на Кай му се повдигна. Зъби разкъсваха сухожилия и

нокти раздираха плът и нерви. На нанесените удари веднага се отвърщаше в един безкраен кръговрат от стенания и рев.

Лееше се много кръв, но никой не надделяваше над другия.

Изведнъж калното създание с шипове ликуващо изръмжа: зъбите му бяха намерили гърлото на Продавача. Хер Шпигелман повърна тънка, черна като катран струя и се опита да се откъсне от него, като заби палците си в очите му и натисна с толкова сила, колкото му бе останала.

Калното създание с шипове устоя. Захапа по-силно гърлото му, докато главата на хер Шпигелман не се килна назад, откъсната от врата. Когато тялото на Продавача докосна земята, се превърна в прах. Главата обаче, все още непокътната, се изтъркала на няколко сантиметра от Кай.

Усмиваше се.

— Видя ли? Видя ли?

Кай извика.

Хрипящият камък избухна. Парчета изхвърчаха нагоре.

— Видя ли? Видя ли?

Имаше нещо тържествуващо в гласа от отсечената глава.

— Видя ли? Видя ли? — крещеше хер Шпигелман, изгубвайки съзнание.

— Не! — извика Кай.

Събуди се с този вик.

Крецейки, съзнанието му успя да надвие ужасния шум, идващ от Розата, който се състоеше от два едновременни звука. Единият беше вик, а другият — тътен. Крясъците му заглушиха шума от избухналия пламък, който последва. Страшното начало на апокалиптичния огън.

Разбира се, като се събуди, сребърната монета се бе върнала.

Трудно бе да се каже как и защо, но всички жители на Дент дьо Нюи бяха чули да се говори за „Изгубените дни“. Това не беше известно място за срещи като фонтана на жабата. С тази нищожна табелка — едно обикновено слънце, направено от дърво, изглеждаше, че не иска да бъде забелязано. Ако се посещаваше, беше, защото мъртви и миражи рано или късно се събираха под почернелите му от пушека греди. Разкази са смъртта, истории за чудо. Клюки, клевети.

Понякога и изповеди. „Изгубените дни“ беше място на тайните.

Който влизаше в него, го правеше, за да опита изтънчения вкус на самотата, удоволствие, почти изчезнало в епохата на изкуствените светлини. Това обяснява защо рано или късно, без причина, когато мислите нападаха съзнанието, когато чувствата ставаха жестоки и жаждата за спокойствие — настоятелна, жителите на улицата на Озел и на Дент дьо Нюи се озоваваха тук, ако не лично, то поне в нечий разказ. Това беше място на призраци.

Въпреки че беше следобед, първият призрак за деня беше слънцето, скрито зад облаците и капките дъжд, които продължаваха да обстрелват Париж.

Следобед беше моментът, в който стъклените прозорци на „Изгубените дни“ се съживяваха от цветове и илюзии. Разказваха една стара история, използвайки светлини и сенки като глаголи и съществителни, разстояние и време — като пунктуация.

Всички посетители — момчето с почервеняло лице, типът със запретнати ръкави, жената с изтощен вид, която отпиваше от джина, с изписана гримаса върху белязаното от времето ѝ лице — всички се опитваха да отгатнат каква притча се крие върху витрините, където застиналите фигури се смесваха със собствените спомени, блясъкът на стъклото — с неразгадания личен живот.

Някой влезе, като носеше след себе си миризмата на дъжд. Седна и се сля с обстановката като хамелеон. Малкият Сид беше истински майстор в това да става невидим. Без да бъде забелязан, приближи

стола си до съседната маса, където момчето ядеше омлет с гъби, поглъщайки убийствени количества червено вино. Рошел мълчаливо се доближи до него и Сид не можеше да не забележи колко беше хубава. Измърморвайки, си поръча една бира и я зачака с развълнувано сърце.

Рошел, Сирокото. За първи път виждаше една от тях. Запита се дали всички са такива.

— Познаваме ли се?

Сид протегна ръка, като се усмихваше.

— Все още не. Казвам се Сид. Малкият Сид, ако ти харесва.

Смутено, момчето отговори бързо:

— Амброз.

— Лошо време, нали? Задникът ми замръзна.

— Да.

— От тия двамата ми се гади, а на теб? — каза Сид, като посочи централните фигури от витрините.

— Не. Изобщо.

Сид въздъхна, като завъртя очи.

— Още един непоправим романтик. Аз ги намирам за отвратителни. Хората идват тук само за да ги гледат. Това място щеше да е затворено без всичките тези превземки — обясни. — И виното е отвратително, да си го кажем. Мога ли да ти предложа нещо по-силно?

— Имам си достатъчно — отговори момчето, намръщено. След това, почти размисляйки, го предупреди: — А сега ме остави на мира. Изчезвай.

— Аз ли?

— Точно! — възкликна момчето войнствено. — Изчезвай от тази маса! Не искам компания. Махай се! На колко езика трябва да ти го кажа?

— Какъв лош характер, приятелю.

— Не съм ти приятел — апострофира го.

— Разбира се, че не, с този лош характер. Жалко, мислех, че витрините те интересуват. — Сид изцъка с език. — Наистина жалко, знам една, която...

Амброз го прекъсна сухо.

— Има ги всичките цветове. Остави.

— Да, знам го добре. Обзалагам се, че никой никога не е говорил с Дженсън. Никой, с изключение на мен. Никой не знае истинската

история за прозорците. Освен подписалият се долу, разбира се.

— Кой по дяволите ще е този Дженсън?

Сид посочи малкия оранжев квадрат в единия край на една от витрините.

— Виждаш ли там?

— Не.

— Тогава трябва да ми се довериш. Там е неговият подпис. Дженсън беше холандецът, който направи това чудо. Защото е чудо, нали?

Момчето се съгласи, усмихвайки се неочаквано. Може би беше сбъркал в съденето на този тип с лице на плъх, каза си великодушно.

Идеята да узнае някой нов анекдот за витрините го човъркаше до такава степен, че се опита да не обръща внимание на нахалното държание на непознатия. В края на краищата, щеше да се наложи да понесе компанията му само за времето, нужно, за да чуе историята.

— Да, чудо... — отговори и любопитството му бе такова, че чак очите му блестяха. След това, без да се бои да покаже интереса си, Амброз добави: — Наистина ли си познавал този, който е направил прозорците?

— Когато бях малък, единайсет-дванайсетгодишен, работех като сервитьор на едно ужасно място като това. А Дженсън вече беше пияница. Приличаше на старец, въпреки че нямаше още четирийсет. Имаш представа за такива типове, нали? Симпатичен, освен когато надигаше чашката, ако ме разбираш.

Момчето се усмихна.

— Разбира се.

— Въобще не искам да ти губя времето, но... — и тук Малкият Сид направи една заучена пауза, намокряйки устните си с бирата. — Бях му симпатичен. Аз чистех нужниците и подовете, семейството ми беше истинска катастрофа и няхах нищо против да работя извънредно, за да изкарам малко пари. Вкъщи атмосферата не беше приятна и винаги гледах да се измъкна. Струваше ми се, че с един куршум съм ударил два заека, както се казва.

— Не си ли бил прекалено малък?

Сид се усмихна с вида на човек, който знаеше всичко.

— Беше добро извинение, за да ми плаща по-малко.

— Разкажи ми за Дженсън... — притисна го момчето.

Малкият Сид беше там за това.

Така започна.

— Някога влюбвал ли си се, Амброз? — възкликна. — Искам да кажа, истинска любов, не краткотрайна страст, която в днешно време бива взета за любов. Казвам любов, както бих могъл да кажа пожар, разрушение на всички умствени способности, както би могъл да го каже някой поет или пилот на бомбардировач, който се готви да пусне ядрено оръжие. Казвам любов по начина на препатилите мъдреци с железни гърбове, не по начина на певците с пластмасови сърца. Любов. Дълбока и болезнена, рана в сърцето, както имаше навика да казва един мой приятел самоубиец. Любов като изгубване, любов като лабиринт, в който повече не можеш да се намериш, любов, в която всеки поглед, всяка милувка, всяка дума придобива значение, което обяснява вселената. Любов, която не прощава.

Момчето, онемяло, го гледаше, забравило за всичко, освен за разказа му.

— Тези витрини говорят точно за това. Говорят за любов. Любов, която старият Дженсън казваше, че е виждал само веднъж и бегло. Срещнал я в една кръчма като тази в Дент дьо Нюи, но никога не ми каза коя, нито името на тази, която му я е разкрила. Спомена само, че ставало въпрос за една жена, която не се оставяла дори да бъде докосната. Една жена толкова красива, колкото и тъжна. Една Сироко. Знаеш ли тази дума?

— Не.

— Няма значение. И аз не я знам. Това е история, нали? Не е истината, която сега да търсим.

Момчето се съгласи убедено.

Сид отпи от бирата. След това продължи:

— „От какво се ражда любовта?“, питаше ме Дженсън, без да мисли, че се обръща към едно момче на единайсет години, което едва може да напише собственото си име. Моят отговор нямаше значение: когато старият започнеше да разказва, единственото нещо, което можеше да се направи, беше да си мълчиш и да слушаш. Дженсън бе роден в Харлем и произлизаше от семейство на стъклари, семейство, старо като света, ако искаш, вярвай. Аз вярвах и още вярвам, видя неговия шедьовър, нали? Прилича ли ти на творба на някой самохвалко?

— Да, този холандец е бил гений.

— Но беше обеднял заради пиенето. Всички пари, които беше спечелил, ги бе пропилил и бе намерил подслон в квартала като всички нас, предполагам. Прекарваше дните в размишления за това, което бе изгубил, и ако не внимаваш, съществуваше рискът да те набие даже само заради един не какъвто трябва поглед. Но когато разказваше за витрините, за тези витрини, се променяше. Човек го виждаше по времето на най-добрите му дни. Хубав, високомерен, един уважаван и почитан творец. Казах ли ти, че това е била последната му работа? След това нищо не му се е струвало по-значимо.

Вдигна рамене.

— Странностите на създателите.

Върна се на историята.

— Говорехме за любовта. Никой, мисля, не знае кога, наистина кога започва любовта. Забелязал ли си, че книгите са пълни с поразявания от гръм и възпламенени погледи? Това е трик, според мен, хубав образ, за да се обяснят неща, които са необясними. Като слънчевата светлина, как си я обясняваш? Използваш математиката и астрофизиката, но това са само думи и числа, които нищо не обясняват, казвам ти аз. Любовта, казваше старият Дженсън, е фикс идея и като всички фикс идеи няма начало, само последствия. Добре знаем какви. Тези витрини разказват за една Сироко. Жива от векове.

Момчето измърмори.

— Не прави такава физиономия, Амброз, това е история, нали? Искаш ли да я чуеш, или искаш да си тръгна?

— Остани, остани...

И други посетители се бяха приближили, привлечени от историята на Малкия Сид.

Доволен, заговори по-силно, за да не изгуби аудиторията му и една сричка.

— Сирокото са зловредни създания. Родени на бял свят от любовта, те я отбягват. Ако любовта е пламък, тогава Сироко са сенки, движени от този пламък. Когато някоя любов бива прокълната, жарта ѝ се разпръсва и от тази жар се раждат сенки, които често преминават в трагедия; по-рядко се раждат Сироко. Сироко, казваше Дженсън, са сенки на никога ненаписана поезия за една несподелена или направо забранена любов. Сенки, твърдеше Дженсън, а кой е докосвал някога

сянка? Аз не, нито ти и нито дори всезнайковците от университета. Но Дженсън беше. Беше я срещнал в това ужасно място без име.

Въздъхна.

— Една разплакана Сироко.

Сид потърка рядката си брада.

— Трябва да разбереш, приятелю мой, че да видиш разплакана Сироко, е по-рядко от затъмнение или от чудо. Защото Сироко като сенки на нещо неосезаемо не могат да изпитват чувства, различни от безразличието и може би слаба злоба. Но тази Сироко, казваше Дженсън, плачела. Знаеш ли как ме накара да разбера колко са ценни тези сълзи? Казваше, че с дребни пари всеки може да отиде в Лувара и да се наслаждава на Джокондата, но малцина, наистина малцина са можели да се наслаждават на това, как тази картина оживява. Ето защо беше разплакана Сироко. Случайността, мисля аз, беше накарала най-опитният майстор на Европа и това създание да се срещнат, но Дженсън твърдеше обратното. Вярваш ли в съдбата, Амброз?

— Никога не съм се замислял за това.

— Аз не вярвам, но Дженсън беше фаталист. Казваше, че съдбата е причина да срещне тази Сироко. Съдбата, която искала да изпита умението му. И той бе приел предизвикателството. И как иначе? Беше творец, най-добрият, може би гений. Не, аз мисля, че нямаше да може да се откаже. От начина, по който говореше, разбирах колко е било болезнено да създаде тези витрини. И каква гордост е изпитвал от тях. Но това беше последното му творение и той го знаеше. Така казваше. Чувстваше се мъртъв. Мъртъв, преди да навърши трийсет години. Ужасно, нали?

— Витрините за какво разказват?

— Сироко не могат да бъдат докосвани. Не обичат да ги докосват. Защото докосването на Сироко означава споделяне. Значението на споделянето е много по-страшно, отколкото може да се намери в някой речник. Дженсън е бил един от нещастниците, който е споделил душата си с тази разплакана Сироко, за няколко секунди, но го е направил. Защо разплакана, Амброз? Вярвам, че за това можеш и сам да се досетиш, не мислиш ли?

Изненадано, момчето не знаеше какво да каже. Изтощената жена отговори вместо него.

— Горкичката. Била е влюбена.

— Да.

Настъпи мълчание.

— В кого?

Малкият Сид не отговори, само показа. Момчето, типът със запретнатите ръкави и жената с изтощеното лице проследиха пръста му до центъра на шедьовъра на холандеца, там, където една ефирна жена прегръщаше един вълк.

— Във вълк?

Сид кимна. Готвеше се да добави нещо, но появата на Рошел развали магията.

— Вън отгук — нареди. — Махай се!

Момчето, изплашено, се дръпна назад, като бутна стола. Женицата с разрошената коса и с дъх, който миришеше на джин, се изправи объркана и се скри в тоалетната.

Типът със запретнатите ръкави остави няколко монети и една банкнота на масата и се изниза през вратата.

Сид и Рошел се изправиха един срещу друг.

— Не си добре дошъл тук. Вън!

— Сега не се обиждай — отговори той, като се усмихваше. — Искях само да се позабавлявам малко. Искях да разкажа една история на приятел. Не си мислиш, че...

— Казах вън!

Рошел вдъхваше страх. Синьото на очите ѝ се бе превърнало в буря.

Сид не се подчини.

Страхът беше лукс, който щеше да си позволи само след като прегърнеше отново брат си. Тогава щеше да трепери и да вика и щеше да има какви ли не кошмари, всяка нощ. Но до този момент, докато не видеше отново Паулус жив и здрав, нямаше да изпита нищо.

Никакъв страх и никакви угризения.

Като се усмихваше арогантно, прокара пръст през редките си мустаци, които стърчаха под носа му, след това напълно спокойно извади от единия си джоб влажна угарка и я запали.

Издиша всичкия въздух от белите си дробове и направи две перфектни кръгчета. Засмя се, щастлив, на този детински номер.

— Слушай, Жулиета, мога ли да говоря направо?

— Махай се. И не се връщай никога повече, освен ако не искаш неприятности. И знаеш за какво говоря.

Жената в прегръдките на вълка.

Вълкът с отворена уста. Уста, пълна със зъби.

— Окей, стигат ми две минути. Работата е следната. Аз съм точният мъж на точното място. Ако имаш нужда от нещо, ела при мен и аз ще го намеря. Имам един дар, нещо като... нюх. — Засмя се, но погледът му беше отчаян. — Ти добре знаеш, че в този квартал се случват странни неща, живеят специални хора. Една странна... смесица, бих казал. С твоята работа кой знае колко от тези неща си видяла и аз на нищо не трябва да те уча, разбира се. Моята професия е да разрешавам проблеми от... да кажем, търговско естество. В киното има така наречените реквизитори, нали? Ето, аз съм реквизиторът на Дент дьо Нюи.

— Не ме интересува.

Малкият Сид помисли за момент.

— Имам нужда от Буливиф.

Рошел се изуми.

— Откъде знаеш това име?

— Не е в това проблемът. Знаем го и толкова. Чух да се говори, че задава куп въпроси за кражбите. Малко особени кражби. Казват, че разпитвал, и виж сега, на мен ми бе отнето нещо ценно. И си казах, защо да не обединим силите си?

Любопитство и подозрение водеха безмилостна битка върху хубавото лице на Сирокото.

„Хвърли стръвта и чакай — каза си Сид, като се опитваше да разбере коя от двете сили щеше да излезе победител от този сблъсък. — Не бъди прибързан.“

— Какво имаш предвид под „ценно“?

Сид умело скри ликуването си.

— Ами, поради липсата на истински закон, ясен закон, занимавам се с Обмена на Там и Тогава. Не че аз го използвам, знаеш ли? — уточни. — Обаче трябва да се преживява. Продажба, да кажем. Не съм Сараф, разбираш ли? Търся Ръчно направени предмети и ги продавам на тези, които имат интерес. Обаче търсейки и търсейки още, аз невинаги намирам това, което съм възнамерявал да намеря, разбираш ли? Натъквам се на нещо любопитно. Така се озовавам в

къща, пълна със странни Ръчни предмети, които никой не е искал. Живея на номер петнайсет на улица „Гуиньон“, знаеш ли, там, където старият Чарли си е навлякъл сифилиса. Моят дом е истинска съкровищница, ако се интересуваш от тези работи... И така, да се върнем на нас...

— Многого думи винаги крият една лъжа. Времето ти изтече — отсече Рошел със скръстени ръце.

— Но не съм свършил! — възрази Сид.

— Аз се боя, че да.

Една малка чертичка се появи между веждите на Рошел и Сид започна да се чувства странно. Потърка си тила, объркан. Сирокото не преставаше да го гледа и Малкият Сид започна да усеща неприятен натиск върху сърцето си. Чувстваше се изпълнен с меланхолия, почти тъжен.

— Каж ми още един...

Изведнъж му стана трудно да говори. Някаква студенина идваше от Сирокото и се промъкваше в него, като го караше да се чувства неловко. Опита да се контролира. Хер Шпигелман го бе предупредил: „Не съди по външния вид. Сирокото са опасни. Имат огромна сила“. Сид щеше да разбере на свой гръб колко.

Много скоро неловкостта се превърна в нещо повече от досада. Стана непоносима.

— Една минута, искам само една минута. Дори не толкова. Слушай... Тези дрънканици бяха само за да ти кажа, че в известен смисъл съм много богат човек. В известен смисъл, да. Някой... Изобщо... Подхвърлено ми е нещо с голяма стойност. Нещо безценно. И... — Сид отвори широко очи. — Не е...

Изведнъж му се стори, че вижда Паулус, скрит в сянката. Гледаше го настоятелно, смъртно блед. Малкият Сид познаваше това изражение. Брат му го обвиняваше. Не бяха нужни думи, беше достатъчно да види гримасата на разочарование и горчивина върху лицето му.

Очите на Сид се напълниха със сълзи. Значи, това беше силата на Сирокото, помисли си, да използват лошите спомени като оръжие. Опита се да отмести поглед, да мисли за хер Шпигелман, за неговите заплахи.

Но Паулус го гледаше обвинително и на Сид толкова му се искаше да се хвърли в краката му и да моли за прошка. Това, което стоеше пред него, беше не друго, а призрак с презрително изражение, илюзия, но в същото време не успяваше да спре да хълца.

Със свръхчовешка сила, която изуми дори Рошел, Сид заговори отново.

— Плацентата на Левантинеца — каза на един дъх.

Леденият натиск върху сърцето му намаля.

— Плацентата?

Изумление се изписа върху лицето на Рошел.

— Откраднаха ми я, кажи го на твоя възлюбен.

Рошел помръкна. Тонът на Сид беше станал зъл, по-агресивен, сега, когато фигурата на Паулус беше избледняла и не беше толкова болезнена.

— Може би можем да се разберем, той сигурно знае къде е. Това нещо си е мое и си го искам обратно.

Малкият Сид стана и се отправи към вратата, олюлявайки се. Накъдето и да се обърнеше, виждаше Паулус ту да го моли, ту да го заплашва. Дори и да го обижда, проклинайки нещастията, че се е родил до глупак като него.

— Кажи на вълка, кажи му за Плацентата. Кажи му, че са били проклетите... — не довърши Сид, докато Паулус крещеше, пълзейки до него — кагулари.

Паулус молеше, обвит от червеите, молеше го да го освободи. Болката беше непоносима.

— За кагуларите. Кажи му на вълка, аз...

Сид се отказа. Нещо в него се пречупи и със сълзи изхвърча от заведението. Остави Рошел в компанията на изтощената жена и на вълка. Остави я сама заедно с хиляди мрачни предзнаменования.

Гас беше оставил момчето само в жилището на Булививф по съвет на Пилгринд. Кай, беше казал Брадатият, има нужда да осмисли техните приказки и уединението е съществено условие, за да се помириш със собствените си демони. Гас щеше да покаже разбиране, ако не изпитваше съжаление.

Той презрително го беше пратил по дяволите, но бе послушал съвета му. Благодарение на помощта на Пилгринд раната му изглеждаше, че зараства, и това го караше да вярва повече в бъдещето и да жадува за малко чист въздух. Така че имаше възможност да изпълни набързо няколко поръчки от първостепенна важност.

След като бе изгубил цялото си снаряжение по време на нападението в гробището, си припомни имена и адреси и купи някои неща. Без оръжия се чувстваше неориентиран, още по-параноичен и предпазлив от обикновено.

С неприязън се бе досетил, че много от старите му познати (всъщност бяха такива от по-малко от шест месеца) се бяха скрили. Един бе избягал, за да търси убежище в някои далечни места, друг бе мъртъв или пък просто му бяха треснали вратата в лицето без много обяснения.

Във въздуха висеше вонята на Продавача.

В действителност много малко бяха наясно с неговото съществуване. По-голямата част от Сарафите не знаеха името му, дори не го бяха чували. Но присъствието му в квартала беше осезаемо, очевидно като някаква неприятна миризма или болест. Някой му бе разказал за непредвидими самоубийства, друг — за странни сънища, които не се забравяха, а напротив, загнездваха се в ума със зловецко присъствие, което уморяваше, успиваше и плашеше.

Всички бяха чули за смъртта му и дори и да не го бяха произнесли на глас, бяха благодарни. Гас беше използвал ефекта на изненадата, за да изцеди източниците както трябва, но беше останал разочарован.

Просто Сарафите, по-чувствителни към бедите, които сполитаха квартала, си бяха отишли без предупреждение, без да се сбогуват.

Така, малко огорчен, след камите, пистолетите и мунициите Гас реши да купи и друг вид оръжие, защото невинаги войните се водеха със стомана и олово. Понякога се използваша кръв, кожа и мастило.

Пилгринд казваше, че никога не е виждал татуировка да спира куршум или да покори демонично присъствие. Така правели непредпазливите. Гас го оставяше да говори и продължаваше отново и отново да поема мастило.

Вървеше бързо, като си подсвиркваше, с две големи чанти през рамо, натъпкани с оръжия.

Беше се надявал, че Грюнвалд не е между тези, които бяха избягали от квартала, и с облекчение разбра, че татуистката беше на същото място, в студиото, направено на тавана на един сутерен на булевард „Хроник“.

Влезе, без да поздрави, свали блузата си, излегна се на леглото и си запали цигара. Грюнвалд му татуира един малък двуглав гущер на височината на третия прешлен, като му обясни, че ще го предпазва от духовете, които се хранят от огъня, и че такива лоши духове се навъртали наоколо.

Грюнвалд не се смяташе за обикновен татуист, въпреки че дори и за да върже двата края, не ѝ беше неприятно да рисува глупости според модата по ръцете на напompани младежи и рокери, току-що излезли от затвора. Грюнвалд се смяташе за истински художник. Оплакваше се, че нейните произведения са за кратко време и от тях щяла да остане само прахта.

Гас не знаеше дали тази жена с махагонова коса и дълбоки очи беше поне малко от това, което казваше, но със сигурност, ако човек се оставеше да следва вдъхновението ѝ, щеше да види, че плодовете на фантазията ѝ притежаваха мощен чар.

Поразяваха.

Грюнвалд беше задоволително надарен Сараф, но попаднала в неподходяща компания. Беше търгувала с Обмена на Там и Тогава и беше излязла извън експериментите на това, което обичайно бе наричано Облогът на призоваването. Мислела се за достатъчно умела, за да измами определени сили и да се отърве благополучно. Сили,

които някои дори не назоваваха на глас от страх да не привлекат нежелано внимание.

Надменна и наивна в същото време, беше се опитала да призове един Ерген и това се бе обърнало срещу нея. За да го спре и да остане жива и здрава, тя беше изтрила цялата си памет.

Затова бе взела името на умрял художник: беше забравила своето.

Белегът, който обезобразяваше хубавото ѝ славянско лице, не ѝ позволяваше обаче да забрави грешката, която бе допуснала. Затова в студиото, което служеше и за скромно жилище, нямаше огледала.

Разбира се, Грюнвалд знаеше съвсем малко или почти нищо за Гас. Наричаше го „лондонски екземпляр от седемдесет и седма“ заради неговия неясен външен вид на пънкар и го смяташе за повече от приятел. Споделяше му чувствата и страховете си, но нямаше идея с какво се занимава, за да преживява, освен че прекарваше дните си, ангажиран с крайно опасни и неясни дейности. Толкова неясни, че човек да не иска да си пъха носа в тях.

За нея времето, когато си играеше с огъня, бе отминало. Веднъж вече се бе опарила.

С това мълчаливо споразумение тяхното приятелство съществуваше от години. Аз не питам, ти не отговаряш. За това беше необичайно, когато дойде моментът на сбогуване, тя да хване ръката му и да прошепне:

— В какво си се забъркал, Гас?

— Лоши работи.

— Мога да го усетя — каза тя, пребледняла. След това сложи ръцете на Гас на сърцето си. — Тук. — Докосна челото си. — И тук.

Последва дълго мълчание.

— Разбираш ли?

Гас се съгласи, но не каза нищо.

— Татуировките ми не са достатъчно силни, Гас.

— Не може да знаеш.

— Никой не знае. Но внимавай.

— Винаги внимавам.

Жената направи гримаса, сякаш бе глътнала горчиво лекарство.

— Не е достатъчно. Бил си ранен. Видях превръзките.

— Това са само превръзки.

И раните.

— Това са само рани.

Грюнвалд се усмихна.

— Все същият, нали?

— Прекалено съм стар и прекалено студен човек съм, за да се променя.

Хванат натясно, Гас реагираше винаги с тази реплика.

Тя смени въпроса.

— Къде отиваш сега?

— Още е рано. Има едно място, което ми се иска да видя, преди да се прибера.

Така се сбогуваха.

Червеният залез бе удавен от силния дъжд.

Париж беше решил този ден да се остави на своята най-интимна версия: тази на добър актьор. Залезът преминаваше от лилавочервено в яркочервено и после в алено като на платното на особено романтичния Бейкън^[1], представляваше изненадващ обрат, достоен за най-добрите спектакли на Гран Гуиньон. Денят излизаше на сцената с тържество на цветовете.

Но Париж, свикнал да бъде сред звездите, не се остави за дълго на почитателите си. Облаците се върнаха, за да помрачат още повече мрачното небе и много скоро дъждът започна да мокри тротоарите и да трополи по улиците.

Седнал на покрива на една сграда на Рю дьо ла Лун, Гас се наслаждаваше на залеза, като го намираше за вълнуващ, след това, докато нови капки мокреха черните му очила, се отправи към сутерена на Булививф.

Вървейки по улицата, се почувства странно неспокоен. Студеният въздух сякаш искаше да му подсказе нещо. Щипеше кожата му, подтиквайки го да се разбърза. Нещо се случваше и беше нещо нередно. По-лошо: ако не се разбързаше, рискуваше то да премине в нещо опасно.

Безпокойството, което лека-полека се промъкваше в Дент дьо Нюи, се превърна в тревога и така Гас ускори крачката. Чувстваше, че нещо едва забележимо се бе променило в улиците, които го заобикаляха, както и в сенките, които препречваха пътя му, правейки го по-тъмен и непознат.

Продължаваше да се оглежда наоколо с погледа на човек, който е свикнал с клопките и засадите, но нямаше нищо необичайно и нищо не изглеждаше да го заплашва.

Освен студа и дъжда, през целия път, който делеше Рю дьо ла Лун от улицата на Озел, нямаше нищо, което да го обезпокои.

Нямаше причина да взима под внимание това безпокойство. Беше само усещане, но Гас се беше научил да се вслушва в инстинкта си, и то на висока цена. Когато не го беше последвал, когато беше оглушал за повика му, имаше мъртъвци и кръв.

Слезе по стълбите и влезе. Въздухът миришеше на желязо. Въпреки тъмнината лампите бяха загасени.

— Кай?

Гас остави чантата, която носеше през рамо, и насочи пистолета, като го държеше с двете си ръце.

— Момче?

Леглото не беше оправено, една възглавница се въргаляше по пода. Гас я ритна, проклинайки себе си и Братия. Проклетият сутерен беше празен.

Кай беше изчезнал.

[1] Става дума за британския художник Френсис Бейкън (1909–1992). Смятан е за един от най-провокативните експресионисти на ХХ век. Творбите му са изпълнени с шокиращи, абсурдни, гротескни, кошмарни фигури и сюжети. — Б.пр. ↑

19

Като се събуди от кошмара, Кай намери сребърната монета поставена на възглавницата му, лукава и опасна като тарантула.

Беше извикал с колкото дъх имаше и се беше свил в края на леглото, мокър от пот, задъхан и чакащ някой да дойде.

Нямаше никого. Нито Пилгринд, нито Гас Ван Зант, нито Рошел, нито дори ликантропа. Беше останал сам в компанията на тази проклета монета.

Стана му ясно, че сутеренът е празен и че никой няма да му се притече на помощ. Той събра сили и се приближи до монетата.

Борейки се с отвращението, я хвана между палеца и показалеца, вдигна я предпазливо и я захвърли към стената, възможно най-далеч от себе си.

Монетата подскочи с радостно подрънкване, направи пирует на пода и си остана там да го гледа. Не му се сърдеше за тази реакция, казваше му това единствено лунно око. С времето щяха да се научат да се доверяват един на друг, беше сигурно. И имаше достатъчно време, в сутерена на улицата на Озел номер тринайсет.

И никой нямаше да дойде да ги прекъсне.

Престани!

Бяха сами. Той и монетата. Тя говореше и говореше. На Кай не му оставаше нищо друго, освен да слуша. На моменти монетата дори не използваше думи, само цветове и усещания. Кай ги отблъскваше, но му беше трудно.

Скоро откри, че желае да стисне в дланите си тази ледена монета. Да я носи до сърцето си и да я стопли с тялото си.

В един момент даже се наведе, протягайки ръка, за да я сграбчи.

Със сподавено стенание се отдръпна в последния момент и си удари толкова силен шамар, че бузата му се зачерви. След това с детински жест скри монетата, погребвайки я под възглавницата.

Тя не протестираше. Отношенията им бележеха прогрес и разполагаха с всичкото време, което желаеха, за да задълбочат

приятелството си.

Никой не бе дошъл.

А монетата беше там.

Кай усещаше присъствието ѝ да става все по-осезаемо, все по-задушавашо. И в същото време все по-съблазнително. Това го плашеше още повече. Отскоро познаваше страха, въпреки че вече беше разбрал — истинският му вкус не беше стипчив като кръвта, а сладък като мед.

Кай бе опитал да се разсее, като си подсвиркваше някакъв весел мотив, но нотите избягаха от мелодията, изкарвайки звук, от който побиваха тръпки. Монетата крадеше мелодията и я променяше в заплаха.

Бе започнал да си тананика тогава, но опитът му беше неубедителен и лишен от енергичност. Монетата бавно влизаше в него, обсебвайки гласа му.

Влиянието, което упражняваше върху волята му с всяка изминала секунда, ставаше по-силно. Обещаваше топлина, там, където момчето чувстваше само студ, надежда, там, където нощта беше унищожила най-скъпото му.

Сребърната монета се кълнеше, че никога повече Кай няма да страда, че никога повече няма да се страхува от сянката. Уверяваше го дори, че ако се остави, сянката ще бъде за него убежище и крепост.

Имаше един повтарящ се образ, който монетата караше да изплува в съзнанието на Кай: хладните вълни на безкрайно море. Това море, казваше монетата на най-скритата и уязвима част на слабичкото момче, щеше да се погрижи за всяка негова рана, да изтрие всеки негов страх.

Щеше да го направи силен.

Кай все още не бе спрял да се надява, още не. Беше чакал, сложил ухо на вратата. Никой не бе слязъл в сутерена. Надяваше се на Рошел и на Пилгринд, но и Гас и ликантропът щяха да свършат работа. Но беше сам заедно с проклетата сребърна монета.

Тя беше навсякъде.

През целия следобед Кай се опитваше отчаяно да игнорира присъствието ѝ. Сам в сутерена да се бори срещу зловредното ѝ въздействие. Дори и за миг не му хрумна, че най-логично е да се махне, да излезе оттам.

Не знаеше, но монетата вече беше забила нокти в съзнанието му. Кай се беше променил.

Дълги часове, прекарани в самота, борейки се със сила, по-голяма и по-мощна от него.

Беше изслушал няколко радиопрограми по стария транзистор на Буливиф и наредил няколко пасианса с едно тесте карти. Но нито радиото, нито картите успяха да го откъснат от безпокойството.

Беше видял залеза през единствения процеп, чувствайки се затворник на това мрачно и пусто място.

Накрая при гледката на слънчевите лъчи, поглъщани от нощта, го обзе отчаяние. Като използваше това отчаяние, монетата елиминираше окончателно последните му защити, омагьосвайки го с повика си.

Тя беше спечелила.

Кай беше вдигнал възглавницата и се бе изгубил в среброто. Монетата беше топла за първи път при допира ѝ с ръката му, почти успокояващо.

Монетата се беше превърнала в компас. Кай го бе приел със същото смирено съзнание, с което веднага след това облече якето и обу обувките си и излезе. Компасът го бе извел извън Дент дьо Ньюи. Беше го направил неопитен и неподготвен пътешественик. И къде се озова той, неопитен и неподготвен?

На най-лошото място: в миналото.

Кай бродеше като сомнамбул в лабиринта от вонящи улици и булеварди, които го изведоха от Дент дьо Ньюи, далеч от улицата на Озел.

Вървя, без да мисли за Гас, за Пилгринд или за хер Шпигелман, за кагуларите и за Гнилочана, който беше целунал майка му. Без да мисли, волята му бе заличена.

С широко отворени очи и приятна топлина в уморените крайници, премина по цялата улица „Де Дам“, без да си дава сметка за минавачите и за витрините.

Вървеше, без да усеща умора, дори се чувстваше по-силен с всяка крачка. Вървеше, като следваше монетата, която се беше превърнала в компас, изминаваше пътя, който, ако беше буден, щеше да познае веднага.

Отиваше на училище.

Въпреки часа външната врата беше широко отворена и неохранявана. Очевидно някой я беше оставил само за него. Дори тази обезпокоителна особеност се помъчи да проникне в съзнанието му.

Кай следваше монетата компас. Нищо друго нямаше значение. Тя го подтикна да влезе без страх и Кай се подчини.

Влезе.

Докато Париж потъваше в обичайния вечерен синтаксис от безсилие, апетити и празненства, Кай влезе в сграда, приличаща много малко на училището, което посещаваше заедно с Пиер и Виктор.

Прекрачи прага и се озова в сиропиталище. Едно занемарено сиропиталище. Години и векове изплуваха от нищото и се смесваха пред очите му, като се наслаяваха едни над други.

Въздухът беше неподвижен, леко солен. Изключително високите тавани бяха осветени от лампи, от които се разнасяше неприятен мирис на петрол.

Слабата светлина рисуваше тъмни фигури по краищата на видимия му спектър, миризмата на петрол подлудяваше Кай и от жегата се потеше. Колкото повече навлизаше навътре, толкова повече тъмните силиуети се очертаваха реално.

Имаше духове на всеки ъгъл; бляскаво прозрачни фигури под всеки свод; усещане за въздишки, борещи се с безпощадното отминаване на времето; плач и стенания зад всяка врата.

Отнякъде стенен часовник с махало удряше натрапчиво безкрайна полунощ. Петролни лампи по стените. И рисунки на светци. Много, много светци.

Учители с вдигнати яки и огъвачи се показалки рецитираха монотонно таблицата за умножение и материала по биология. Ходеха напред-назад, като преминаваха през стените или потъваха в пода, там, където широките стълбища, разрушени кой знае кога, водеха до долните етажи.

Готвачки с безжизнен поглед и разрошена коса бутаха скърцащи колички между масите в стола, претъпкани с деца и подрастващи със зачервени очи с тъмни кръгове под тях. Монахини с кисело изражение се мотаеха със заключени ръце, пеейки псалми.

Миризма на супа, на горчиви билки и баят хляб, на екскременти и на пот. Миризма на страх и заплаха. Докато напредваше постепенно

между вековете, подтикван от монетата компас, Кай успяваше дори да улови части от минали разговори.

Бяха далечно ехо. Далечно, но настояще благодарение на сребърната монета.

Понякога ставаше въпрос за заръки или за напътствия, понякога за дълги евангелски тиради, понякога за гръмогласни викове, понякога за молба за милост.

Последните бяха по-живи и болезнени от всякога. „Дръж го далече от мен“, молеше едно дете, загърнато в халат, целият на петна, който му стигаше до глезените. „Остави ме на мира“, умоляваше друго с кървящ нос, заобиколено от други призраци, които се смееха.

„Ще си получиш заслуженото“, крещеше един дух без лице, висок и изправен като бор.

„В името на нашия Бог.“ „Не съм бил аз, не съм бил аз.“ „Ти си един...“ „Яжте и...“ „Крадец! Откраднаха ми обувките! Крадец!“ „Вещица! Ти ми...“ „За всички нас е чест...“ „Ще кажа на госпожица Еванджелина и ще видиш, че...“ „Няма никакъв Обмен! Престани да...“ „Имаме един случай на туберкулоза и не вярвам, че...“ „Въглицата струват пари, скъпа моя, не мислиш, че...“ „Той е един развратник, на неговата възраст...“ „Искаш ли да те погъделичкам, а? Искаш ли?“ „В този институт не е позволено.“ „Искам да се махне оттук до...“ „Лъжи, скъпи мой, измислици...“ „Що се отнася до дирекцията, не е имало никакъв инцидент...“ „Успя ли да...“ „Не познавам по-лоша, аз обещавам да...“ „Искам да изляза, искам да изляза оттук!“

Рядко смехове. Винаги заглушени.

Забранени между тези стени.

Кай се изкачи по стълбите до третия етаж като сомнамбул.

Въздухът беше по-студен там, горе.

Вратата беше внушителна, от масивно дърво. На една увиснала табелка пишеше: „Дирекция“.

Мрак в другата част на града.

Тъмнина, натоварена с очаквания. Трепереща от насилие, за което жадуваха ръцете, ноктите, сърцето, неотричаната му наследствена лудост.

Тъмнина, в която можеше да се усети луната, все още непълна, скрита от облаците и дъжда, да призовава жертвоприношения.

Луната, в същото време негова майка, негова любовница, негова богиня, негова проститутка: нямаше нищо по-загадъчно и блестящо в цялата вселена. Нямаше нищо извън нейния блясък. Луната, господарка и робиня. Жестока и придирчива, колкото сладка и нежна компания. Обект на поезия и самата поезия. Просто тя, среброто в небето.

Луната.

Буливиф търсеше отмъщение за рода си. Щеше да направи жертвоприношение, ако имаше възможност.

Добре изолираната вила беше заобиколена от още една стена. Бодливата тел и острите върхове, стърчащи на върха ѝ, представляваха най-примитивната система за сигурност за онези, които живееха там. Телекамери със затворен периметър, сензори и фотоклетки, поставени така, че да не оставят непокрити дори и най-съмнителните процепи. Глупави висулки, за да забавляват с безумната идея, че могат да надзирават смъртта.

Той беше смъртта.

Не съществуваше наистина непристъпно място, така, както не съществуваше затвор, чиито прегради да не могат да бъдат прескочени с воля и техника. Имаше храсти, които, обраствайки, бяха спрели лазера при капаните, имаше градинари, прекалено мързеливи или прекалено глупави, за да разберат опасността от небрежността си, имаше го и редуването на деня и нощта, смяната на сезоните — топло, студено, влажно, горещо, — които бяха унищожили възможността за действие на някои аларми.

И след това, разбира се, имаше ги и кучетата, безразлични, дебели. За Буливиф беше удоволствие да ги елиминира бързо и с равнодушна жестокост. Извиване с ръка, слаб шум. Никакво скимтене. Беше вътре. Буливиф се усмихна.

Смърт. Кръв.

Тази нощ бе видял и от двете в изобилие.

Пилгринд му бе говорил за Колекционерите. Беше му казал имена, които в миналото вече бяха достигали до ушите на ликантропа. Пилгринд ги беше изтръгнал от двама изнудвачи при завръщането си в Париж. Не беше обяснил точно за какво му бяха и Буливиф не бе поискал да узнае. Пилгринд беше намерил адрес и всички необходими детайли. Без да пита нищо. Защото нямаше нищо за питане. Колекционерите купуваха кожи на ликантропи. Буливиф беше ликантроп.

Колекционерите щяха да умрат.

Всичко, което имаше да се знае за тази крепост, Буливиф го беше запечатал добре в паметта си. Всеки ъгъл, всеки криволичещ път, всяка грапавина. Брадатият беше пълен с изненади. По някакъв начин ликантропът не можеше да усети невидимото присъствие около него. Не му беше омръзнало. Нека Пилгринд да се наслаждава на спектакъла: нямаше да остане разочарован.

Скри се зад внушителната статуя на Амур и Психея. Кръвта кипеше във вените му, като същевременно, както винаги се случваше, когато ловуваше, свръхестествено спокойствие го обземаше, като поглъщаше мисли и емоции. Идеално концентриран, живееше и убиваше според основните принципи, предавани от поколение на поколение.

Никога да не обръща гръб на прозореца. Никога да не се движи срещу светлината. Винаги да се придържа към дългата ос на слънцето. Да почита нощта. Да потъва в нея. Да се превръща в най-съществената част от мрака. Винаги да си подsigурява поне един изход за бягство. Никога да не спи два пъти на едно и също място. Никога да не ходи в посоката на вятъра. Никога да не се доверява на нищо и на никого. Да слуша винаги това, което диктува кръвта.

Кръвта не лъже. Това, което душата крие, кръвта разказва.

Замръзна, неподвижен като камък. Чу това, което въздушните духове имаха да кажат, подуши миризмата на хората, надменни,

заблудени, хора, които със сигурност объркваха папиемашето със стоманата. По-далеч беше миризмата на надзирателя, на топло в стаичката си до входната врата, смесена с миризмата на смазката от пистолета и на дима от изстрела. Усмихна се, предвкушвайки сечта.

Беше време да върви.

Приведен колкото се може по-ниско, остави двамата любовници от мрамор на безкрайното им гукане и се хвърли към един дъб с дънер, покрит с мъх. Сянка сред сенките, сянка в нощта.

Тишина.

Вмъкна се между възлестите корени, безкрайно бдителен. Буливиф чакаше. Нещо помръдна вдясно от него. Още една сянка в нощта. Тъмен силует, истинският пазач на вилата. Пилгринд го пазеше.

Колекционерите живееха вечно нащрек. Постоянният страх беше тяхната единствена причина да съществуват. Играеха си с огъня. Провокираха го, подклаждаха пламъците му, давайки си сметка за рисковете, на които можеше да се изложат. Или пък бяха прекалено глупави и прекалено ненаситни, за да спрат алчността си. Плащаха щедро за всеки косъм, за всяка глава, дори и за чифт избодени очи. Винаги имаше ловци импровизатори, примамени от тяхното злато, а също и професионалисти, експерти, разпространители на легенди и древни техники за залавяне на себеподобни. Хора, които убиваха вълци. Браконieri, които живееха от тази отвратителна търговия. Благодарение на тях Колекционерите ставаха все по-смели с всеки изминал ден. Но така беше в тъмните времена.

Нямаше да има милост.

Шаниде атакува.

Шанидетата и преди всичко най-добрите можеха да бъдат опасни. Този екземпляр беше бърз и изпревари Буливиф само за миг. Беше използвал невидими за окото кътчета и въздушни течения, за да го накара да повярва, че играта е под негов контрол. За малко не го бе улучил. Но опасни не беше синоним на смъртни. Шанидетата бяха изгубили инстинкт за воюване, ловуваха, сякаш играеха. Само че не ставаше въпрос за игра и Буливиф беше готов да покаже на този роб кой беше всъщност ловецът от тях двамата.

Изръмжа, приведе се напред. Щракна със зъби във въздуха.

Ноктите на шанидето се забиха в тялото му, като оставиха белези, широки като бразди. Шанидето изръмжа, екзалтирано от тази първа победа. Буливиџ бързо се изправи на крака. Огледа за миг противника си, за да прецени силата и устойчивостта му. Беше добър екземпляр: Колекционерите не бяха жалили средства. Беше голямо и мускулесто, но не напомяно със стероиди и анаболи. Беше силно.

Но все пак шаниде. Като всички свои себеподобни беше неспособен да задържи истинските си черти и така издълженото като на вълк лице, острите и извити като човешки пръсти зъби, стичащите се лиги, които се мажеха по твърдия мъх на муцуната му, показваха внимателно подхранена жестокост и жажда за кръв, дресирана с не помалка прецизност. Очите му — жълти, истерични — потвърждаваха, че доброто в този звяр беше изчезнало. Буливиџ беше виждал много такива.

Знаеше дълбоко в сърцето си, че трябва да храни някакво съчувствие към това нещастно поколение, че в мислите си трябва да намери място за искрица милост и че рано или късно тази тотална липса на чувствителност в душата му щеше да си поиска дължимото. Рано или късно щеше да срещне кротките очи на Рошел и щеше да се срамува от лудостта, която живееше в него. Но отвращението в този момент беше по-силно. Мразеше шанидетата, защото така му заповядваше кръвта.

Мразеше ги, защото бяха слуги. Роби.

— Покажи ми какво можеш — подигра му се.

Шанидето се приближи със скок.

Беше пъргав и челюстите му изцракаха на няколко сантиметра от гърлото на Буливиџ, който с един замах отклони вниманието му и скочи напред. Десетметров скок без усилие. Приземи се на тревата, без да престава да се усмихва.

Шанидето се огледа наоколо, очите му бяха широко отворени.

Буливиџ го извика.

— Тук съм, глупаво животно.

Шанидето се обърна, лигите му се стекоха по ликантропа, който го удари слабо по муцуната, като на шега, като предизвикателство. Мразеше ги. Ненавиждаше ги. Искаше да си поиграе на лунната светлина с това проклето същество, преди да го довърши. Шанидето изскимтя, объркано, след това избухна в толкова ужасяващ лай, че

стените се разтредсоха. Атакува отново и отново. Буливиф го прескочи с един скок.

— Давай!

Но шанидето не беше глупаво и очакваше подобно движение. Ръмжейки, светкавично извъртя тялото си, успя да протегне нокти във въздуха и накрая да го сграбчи за глезена. Събори го.

Буливиф се сгромоляса на твърдата земя и за миг видя само тъмни петна. След това усети болка. Шанидето беше забило нокти в плътта му. Ликантропът изруга. Ритна. Удари го в муцуната. То го пусна, но веднага изскимтя. При вида на кръвта беше станало още по-ожесточено. Първият удар отдясно засегна Буливиф по хълбока. Вторият го просна на земята, оставяйки го без дъх. Но сляпата жестокост беше направила шанидето непредпазливо. Беше оставило гърдите си открити и уязвими.

Буливиф го удари в гърдите с двата си крака, отмятайки го надалеч. Задъхан, ликантропът се изправи и пак се усмихваше.

— Стига ли ти, зайче?

Докато шанидето атакуваше отново с наведена глава, ликантропът си помисли за всички шанидета, които беше сразил през живота си при своите странствания. Някое от тях беше ли се спряло? Не, никога не им беше достатъчно.

Глупави. Безполезни.

Роби.

Беше потискал яростта си досега.

Яростта, която беше неговото проклятие и която беше в неговата кръв.

Яростта идваше от вълка.

Яростта се отприщи.

Буливиф ѝ позволи да се развихри.

Неговата сестра яростта.

От гърлото на ликантропа излезе първичен животински рев. Един много стар кошмар, изпълзъл от мъглата на вековете. Един вой, който беше викът на битката, молбата на рода му и в същото време възвишената любовна песен за луната, която, винаги скрита, призоваваше за друга кръв, за друго насилие. Воят парализира нападателя му. Широко отворената уста, замъгленият поглед. Изглеждаше, че си спомня. Може би беше намерил в това действие

капчица смисъл? Може би беше забелязал остатъците от едно древно минало, което някога е било част от неговата кръв, от неговия род и от неговия живот?

Буливи́ф не мислеше.

Нападна.

Един, два, три бързи и последователни удара, които сломиха защитата на противника. След това още. Ноктите се забиха в плътта на шанидето малко под зърното му с лекотата на острие, като го разкъсаха, пронизаха, разтвориха и пръснаха кръв. Искеше да му изтръгне сърцето, за да го покаже на господарката си, биещо в последния си удар.

Беше сигурен, че луната ще оцени тази гледка. Кръвта бликаше и се разливаше, докато шанидето, отпуснато неподвижно, вече не се съпротивляваше. Буливи́ф можеше да усети с обонянието си острата миризма на кръв, можеше да се наслаждава на вкуса ѝ (сладък, о, колко сладък!) в устата си и дори можеше да види игрите на сенки сред изпаренията, които се издигаха от отворените рани. Шанидето изскимтя. Буливи́ф го удари още веднъж, като се смееше. То се сгромоляса на земята. Погледна Буливи́ф в един безкраен миг на разбиране.

Изпръхтя и разкри гърлото си.

— Довърши ме — умоляваше.

За първи път Буливи́ф чуваше шаниде да говори. Винаги си бе мислил, че дар-словото им е било отнето със сребро и насилие по време на обучението. Никой не му беше разказвал за шанидета, които са запазили това умение. Словото. То означаваше разбиране, мисъл. Словото не беше за робите. Все пак неподвижното шаниде с открито гърло, с отпуснати ръце покрай хълбоците, вонящо на страх, беше проговорило. Беше умолявало.

Буливи́ф вече не се смееше. Яростта беше изчезнала.

Извади сребърна кама.

— Така да бъде — прекръсти го, преди да го заколи.

Изчака да умре, като държеше главата му в ръцете си.

След това се изправи. Колекционерите щяха да си платят и за това.

Чуваше развълнувани гласове. Виждаше светлината на факла в далечината.

Отърси се от човечността си.
Изгревът беше далеч.

21

Кай докосна с пръсти вратата от масивно дърво. Сякаш вибрираше. На месинговата табелка пишеше „Дирекция“. Кай нямаше смелостта да я пипне.

Всяко място притежава някакво минало и точно миналото е най-опасното място. В миналото се крият опасностите за неподготвения и неопитен пътник. В известен смисъл Кай принадлежеше и към двете категории.

Беше неподготвен и в същото време неопитен.

Използваше компас, за да може да се потопи в миналото. Компас, намиращ винаги север, и така да избегне объркването на пътя.

Кай притежаваше компаса: монетата, която се бе върнала. Монетата, която се бе преобразила. Сребърната монета. И още, освен компас сега тя беше и ключ. Беше се трансформирала. Сребърен ключ. Кай я вкара в ключалката на кабинета. Прилягаше идеално.

Завъртя я.

Бутна вратата и влезе.

Директорът го изучаваше зад едно бюро с огромни размери, с химикалки и листове хартия, перфектно подредени. Едно черно и дребно разпятие беше единствената украса на спартански подредения кабинет, приличащ на монашеска килия. Въздухът беше застоял.

При всеки поглед лицето на директора се променяше: като на пингвин или хлътнало, със засукани мустаци, или с дълги бакенбарди, обръснат или брадясал, облечен в черно или в сиво, с носна кърпичка, която се подава от джобчето, или със стегната вратовръзка.

— Ела насам, скъпи.

Директорът говореше с гласовете на всички онези, които бяха заемали мястото зад това бюро от построяването на сградата. Мъжки и женски гласове. Кай потрепери. Нещо му подсказваше да не се доверява нито на маската върху лицето му, нито на веселия тон, с който го апострофираше.

— Не се страхувай — каза той, като му протягаше ръката си с дълги и изпънати пръсти.

Кай направи крачка напред. Зад гърба му вратата изскърца. На бюрото имаше табелка: *Рандолф Картър*. Но Кай прочете: *Хер Шпигелман*.

— Ела насам, Кай. И затвори вратата.

Кай не помръдна.

Хер Шпигелман щракна с пръсти.

— Трябва да поговорим, моето момче. Искам да ти разкажа истината.

— Истината ли? — попита Кай, като се опитваше да се пребори с неочакваната скованост, която му пречеше да разсъждава трезво.

Името, написано на табелката, означаваше смърт и болка. Знаеше го. Но не можеше да направи друго, освен да стои прав пред бюрото с полуотворена уста и широко отворени очи, докато думите на Продавача, сладки като мед, рушаха парче по парче тази негова последна съпротива.

Само истината, Кай.

Истина беше приканваща дума. Най-примамващата, която Продавача можеше да му предложи. Хер Шпигелман знаеше, че обещанието за истина след многото съмнения щеше да е толкова привлекателно, че да убеди Кай да повярва на заблудите му.

Но сградата, в която се намираха, между многото светове и многото времена, беше сиропиталище, като затвор, а всеки затвор създава бунтовници.

Бунтовниците бяха наказвани, мъмрени, бити по хиляди различни начини. Но с всеки удар на бича, с всеки вик, с всяко свистене на пръчката бунтът нарастваше и нарастваше. Така в миналото на Института на малките майки не се криеха само траур и отчаяние.

Имаше го също и огънят на бунта. Той се беше просмукал в стените и пода заедно със сълзите, униженията и молбите.

Гласовете на бунтовниците избухнаха в главата на Кай като оръдеен залп.

„Не!“ „Ще се скрия в...“ „Видя ли този прозорец къде...“ „Ще го направя пак, ще го направя пак веднага щом...“ „Имаше джинджифилови сладки, никога не съм виждал толкова...“ „И когато

се обърна, аз...“ „Не е вярно, че...“ „Защо?“ „Вдигнах ѝ полата и...“ „Избяга...“

„Направи ми...“

„Върви...“

Невидими ръце, ръце на дете го сграбчиха и го бутеха през вратата в коридора. Кай беше заобиколен от тълпа виещи малки и големи деца, облечени в странни дрехи. Кой според викторианската мода, кой с униформа, кой с къси чорапи, кой с шал на врата. Мръсни, оръфани, с разхлабени вратовръзки и скъсани чорапи. Деца, които се смееха и скачаха и чупеха лампите, откъдето преминаваха. Едно ентусиазирано шествие. Кай бе въвлечен в него.

— НЕ! — извика хер Шпигелман.

Децата бутеха Кай, като му викаха да побърза на хиляди различни диалекта. Викаха му да излезе оттам, иначе — всичко беше смесица от мъжки и женски имена — щяха да го намерят и накажат.

Смееха се.

— Ще бъдете наказани, проклети да сте! — извика Продавача.

Но наказанието за тези изтощени и изцапани лица не изглеждаше толкова като възмездие, колкото като награда. Всяка синина и всяка капка кръв бяха победа, начин още веднъж да се повтори: „Аз съществувам, аз съществувам, има ме, независимо от всичко, аз съм тук“. Заплахите на хер Шпигелман направиха тълпата от призраци още по-многобройна.

„Скоро...“

Така го бутеха, че Кай едва не падна по стълбите, но той не се изплаши. Окрилен от радостна енергия, се чувстваше свободен, силен както никога.

По-силен от сребърната монета, която се беше превърнала в компас и след това в ключ. По-силен от хер Шпигелман. По-силен от всеки друг на света.

Кай вкусваше изгубения смисъл на безсмъртието, този смисъл на всемогъщество, който само детството може да познава и който юношеството започва да съсипва.

И така дойде гласът, който се превъплъти в господин Кернал.

— Добре, добре, добре. — Копелето излезе от сянката. Главата му беше леко отметната на една страна, беше стиснал цигара между

устните си. Премяташе безгрижно дълъг бастун. — Кай Страус. Знаех, че ще се върнеш.

Размаха бастуна във въздуха. Някои от духовете изчезнаха.

Копелето се приближи към него.

— Сега ще си получиш заслуженото.

— Не — промърмори Кай.

Децата го подстрекаваха да говори по-високо. Тяхната сила беше негова мощ, тяхната смелост беше негов кураж.

— Не — каза Кай, като се усмихваше.

Копелето претегли бастуна в ръката си, като се хилеше.

— Не! — извика Кай с всичка сила.

Копелето се усмихна.

— Какво каза?

„Каза не!“, изчурулика един глас. „Каза не“, извика в отговор втори глас, този път женски. „Каза не, дебел смачкан задник“, подигра се и един мъжки глас. „Смачкан задник! Смачкан задник!“, запя някой. „Каза не.“ „Глух ли си, копеле?“ „Стар и глух, а?“ „Глух и стар, стар и глух, глух и стар, стар и...“ „Ние сме мъртви, глупако, мислиш си, че можеш да ни нараниш ли?“ „С този бастун?“, завърши един пискащ глас. „Последно предупреждение. Махни се оттам.“

Копелето се пръскаше от яд. Очите му се въртяха полудели.

Нападна ги с наведена глава.

— Вземи...

След това гласът му се изгуби в море от смях и викове. Наобиколен от децата, които се втурнаха срещу него. Счупени зъби, пръсти, повече от кльоцави, и изядени до корена нокти, стиснати устни, напукани и във формата на сърце, разкъсваха дрехите, кожата и плътта. Копелето извика от болка, докато ръце го дърпаха за косата, брадата и носа. Докато невидими пръсти драскаха по кожата му и изтръгваха очните му ябълки. Докато облакът прах се превърна в пясъчна буря, принуждавайки Кай да присвие очи. Весели, радостни, жизнерадостни, както никога през тъжното им съществуване, децата пееха и се смееха, разкъсвайки на парчета Копелето. Когато облакът се разпръсна, от чистача беше останало съвсем малко.

„Упс...“, изсмя се едно момиченце.

Друго гласче се оригна. Смях.

Лицето на Кай беше лепкаво от кръвта.

„Пристига.“ „Трябва да отидеш.“ „Бягай оттук.“ „Излез и не се...“ „Излизай и бягай.“ „Бягай, той е тук...“ „Пристига.“ „Обърни се назад.“ „Глух ли си?“ „Побързай, побързай, побързай, побързай...“ „Давай!“ „Ако останеш неподвижен, той...“ „Пристига. Не чуваш ли, че...“ „Пристига.“ „Ядосан е, много е...“

„Лошо, лошо, лошо.“

„Трябва да бягаш.“

Кай избяга. Или почти успя да избяга.

Малко преди да достигне входната врата, се подхлъзна и падна. Когато се изправи на по-малко от два метра от спасението, се обърна и го видя.

Хер Шпигелман се смееше.

— Не искаш ли да видиш морето? Ще ти хареса, сигурен съм.

Хер Шпигелман не преставаше да се усмихва.

— Не искаш ли да го видиш?

— Не ме е страх от теб — отговори Кай.

Не беше вярно. Трепереше като лист. Децата бяха изчезнали и без тяхното присъствие се чувстваше по-уплашен от всякога.

— Не искам да те плаша, малкия ми. Аз съм твой приятел.

— Не си ми приятел.

— Имаш право — каза хер Шпигелман. — Не съм ти приятел.

По-скоро съм твой слуга, ако предпочиташ.

Кай направи крачка назад. Кагуларите зад гърба му се изкикотиха, като му препречиха пътя.

— Махни ги.

— Би било невъзпитано.

Кай бавно вдиша, за да се успокои.

— Какво искаш от мен?

— Да поговорим — беше отговорът на Продавача.

Искреността на тези думи беше обезоръжаваща.

— Уби родителите ми — обвини го момчето, сочейки го с пръст.

— Родители осиновители — поправи го хер Шпигелман. —

Малко повече от пазачи. Надзиратели, бих казал.

— Обичаха ме.

— Казваш, значи? Аз не вярвам. Аз мисля, че ги е било страх.

— Лъжеш. Говорих с... с майка си.

Споменът за този разговор беше още много пресен, за да не му трепери гласът.

Хер Шпигелман изглеждаше натъжен колкото него.

— Трябва да е болезнено за теб...

— Ужасно...

Продавача не го остави да продължи.

— Да си измамен по този начин!

Кай изтръпна.

— Трябва да призная, че Пилгринд е костелив орех. Много умел. Един наистина талантлив Сараф. Почти като мен — изсмя се хер Шпигелман, без сребърните му очи да покажат и искрица забавление. — Но истинският му талант е друг, знаеш ли? Брадатият е роден актьор. И в този момент... — вдиша с носа си — мога да го чуя. В „Обсесо“. Изнася представление, както обикновено. На големия финал е. Частта, която предпочита. Роден актьор.

— Млъквай!

Но хер Шпигелман не млъкна. Продължи със същия мелодичен тон. Така сладък. Така убеждаващ.

— Питай го кой е най-добрият му номер. Той след малко ще е тук. Чувам тежките му стъпки. Книжарят го е насочил по правилния път. Търпение! Освен ако не искаш да дойдеш с мен. Да видиш морето.

Кай стисна юмруци, готов да се бие. Борбата щеше да е неравностойна и със сигурност обречена на поражение, но нямаше да позволи на този мазен индивид да го докосне с ръцете си и да го завлече нанякъде без бой.

Защото само така хер Шпигелман можеше да го заведе да види морето, каквото и да означаваше това изречение. Да го завлече в окови.

— Никъде няма да ходя.

— Виждам, че вярваш още на това, което бедната Ема е казала. Или по-скоро на това, което Пилгринд ѝ е казал да каже — подхвърли Продавача, като намигна.

— Какво? — Кай за малко не се задуши. — *Какво?* — повтори.

— Това се опитвам да ти кажа от доста време, моето момче — възкликна хер Шпигелман, правейки се на шокиран от неговата изненада. — И което щях да ти кажа там долу, в кабинета си, ако само онези... безделници не бяха прекъснали толкова нахално... До степен,

че да се лиша — каза го между другото, сякаш искаше да каже, че не е ядосан от това — от един мой скъп сътрудник.

— Не искам да слушам.

Кай понечи да се обърне. Зъбите на кагуларите изскърцаха. Един от тях му показва ноктите си. Беше обкръжен.

— Но трябва, Кай Страус, трябва да слушаш. За твое добро е. Пилгринд е голям разказвач, отличен Сараф и роден актьор. Най-вече — и очите на Шпигелман заблестяха като фалшиви бижута — талантлив вентролог.

Сърцето на Кай подскочи:

— Какво искаш да кажеш, проклетнико?

— О, да. Мисля, че ти много добре знаеш. Нашият общ приятел има много имена. Това е нещо нормално за някой, който се движи по неясната граница, която разделя съня от бодърстването, сянката от светлината, това, което е вътре, от това, което е вън. Колкото повече имена, толкова по-голяма сила. Така прави той. Пилгринд е само едно от неговите имена. Начинът, по който го наричат приятели и неприятели. След това идва Братият. Странстващият, Смеещият се странник, Тъмната брада, Точилото, Стремето, Пътешественикът, Винаги присъстващият, Плъхоядецът. Но искаш ли да узнаеш любимото ми?

Пауза. Усмивка.

Кай потрепери.

Да.

Усмивката на Продавача се разшири:

— Вентрологът на мъртвите.

Кай прокара ръка през косата си, невярващ.

— Пилгринд те излъга — каза хер Шпигелман. — Както те излъгаха и родителите ти. Помисли добре! Помисли за майка си, помисли за Ема. Помисли си каква беше, когато разговаряхте? Имаше омраза в нея, нали? О, колко омраза!

Кай помисли за ръцете на майка си, които се опитваха да го удушат. За думите ѝ, изпълнени с отвращение. Опита се да си спомни и думите, изречени с обич и утеха, за последните ѝ заръки.

Но не бяха ли произнесени твърде механично? Почти изкуствено? Сега, като премисляше, не си ли противоречаха с яростта на трупа, който се бе опитал да го убие? Ярост, да, но искрена.

Истинска.

— И знаеш ли каква е причината за толкова много омраза? За толкова много страх?

Очите на Шпигелман хвърляха искри.

— Защото тя знаеше кой си ти в действителност, Кай. Знаеше го и се страхуваше от това.

— Кой съм аз? — попита Кай.

— Ти си Вундеркиндът.

Вундеркинд.

Тази дума го сграбчи и го завлече надалеч. По тясна уличка, погребана от времето. В едно тържество на гръмотевици и светкавици. Пред пламъците на импровизиран огън.

Едно място, което често бе населявало сънищата му. Където един кошмарен глас произнасяше все същата реплика.

— Така е — каза нисък и почти развеселен глас. — Ти би трябвало да си Вундеркиндът?

Нощта все още не бе отминала и студът правеше ръцете и краката безчувствени. Алкохолът вършеше останалото. Какво можеше да е по-хубаво от разказването на истории в очакване на изгрева?

„Обсесо“ беше почти празно. Бяха останали само шестима. Там беше Суец, разбира се, зад масата с натезала глава. Никога не се бе случвало заведението му да затвори, когато чашите все още са пълни: принцип на честта, принцип на живота. Барабанеше бавно с мръсните си нокти по захабеното дърво, умът му бе съсредоточен върху разговора с ликантропа.

Там беше и Сакатият, който беше изгубил три пръста на лявата си ръка, облегал на стената близо до входната врата, с мътен поглед и забравена топла бира пред себе си. Също и Артур с дълга брада, която стигаше до колана му, с жилетка на цветя, с разширени пори на лицето от продължителното използване на хероин, бивш актьор от водевил^[1], наричан така заради най-известното си изпълнение: в *Рицарите на кръглата маса*. Там бяха и Филип и Шампейн, първият здрав, вторият блед като призрочно привидение; първият стар, вторият много стар, неразделни приятели от зората на времето. Онова, което казваше единият, мислеше вторият и обратното. Изморени, играеха карти с уискито на колене, без да го разливат, и с безжизнен поглед. После там беше книжарят Фернандо, дошъл в търсене на отговори. Там беше и Брататият.

Книжарят Фернандо искаше да говори с него, но не знаеше как да се приближи. Никой, освен него (защото, който търси, намира) не беше видял Пилгринд да влиза. Никой не го беше разпознал, дори Суец, на когото нищо не убягваше.

Масата беше винаги празна или може би ничий поглед не се бе спирал там. Невидим, Пилгринд кой знае от колко време седеше неподвижен под гредата с паяжини.

Странни неща се случваха, когато беше наоколо. Неясни неща, които някой би могъл да интерпретира като дребни чудеса. Но нищо

особено видимо тази нощ. Нищо, което да привлече вниманието на шестимата клиенти.

Нямаше да се чуе някой да говори за увеличена цена на ракия или за надежди, върнали се от гробовете. Бяха само шестима и никога нямаше да забележат нещо: дванайсет очи по това време бяха малко. И все пак тази вечер, когато Братият влезе в „Обсесо“, нещо се бе променило.

Тази вечер шестима клиенти щяха да станат единствените свидетели на нещо, което трудно щяха да забравят. И не ставаше въпрос за обичайните пияници, идеалисти и мечтатели, които посещаваха „Обсесо“: те бяха част от това затворено малцинство, прекалено добре облечено и прекалено конкретно в излагането на фактите за всичко, на което вярваха.

Един от тях например беше Суец. Въпреки че никога не беше давал знак за това, което щеше да се случи там след малко. Изключение правеше Буливиф. Но Буливиф го нямаше тази вечер. Може би беше с Рошел. Може би луната беше забулена с кръв, скрита от бурята.

Там беше и Сакатият, мъж с изпитана почтеност: недъгът му беше знак за искреността му. Винаги бездеен, беше прекарал живота си в каране на автобус и в гледане на ръгби на стадиона, но си беше спечелил определено място в „Обсесо“ (никога не бе виждан изправен, никога чашата му не бе празна) благодарение на една смела постъпка, за която в квартал Дент дьо Нюи се говореше още.

Светлините лека-полека угаснаха.

Сякаш някой беше духнал свещите, само че никой не беше духал свещи, а и Суец никога не бе използвал такива, за да осветява заведението си: рискът да изпепели всичко беше твърде голям.

Но така стана: една след друга светлините намаляваха, затрептяха за няколко секунди и изгаснаха.

Сакатият измърмори нещо, Суец изруга, Фернандо подскочи. Суец вече бе готов да се измъкне по стълбите, които водеха в сутерена, проклинаше електрическата централа и обичайните прекъсвания в мрежата, когато Шампейн (или може би Филип, бяха неразличими един от друг) показва далечна маса в дъното. Там една-единствена силна светлина се отразяваше в масивната фигура на огромен мъж. Братият.

Сляпото око.

Арогантната ехидна усмивка.

— Пилгринд — прошепна Сакатият, като го разпозна.

— Господа! — възкликна Братият и се изправи със скок, еластичен като змия, на дървената маса. С веселия тон на търговец, привличащ със стоката си лудите. — Господа, слушайте ме, нощта едва започва и студът прави ръцете и краката безчувствени. Алкохолът върши останалото. Какво по-хубаво има от това да си разказваме истории, докато чакаме съня?

Никой очевидно нямаше смелостта да диша. Двамата купувачи на крадени вещи бяха изчезнали извън града съвсем скоро и много злобни гласове бяха плъзнали около случващото се, за да не се вземе под внимание появата на Братия. Нямаше и един от жителите на Дент дьо Нюи, който да не познава поне една от легендите, които се носеха за негова сметка. Всяка по-отвратителна от другата, всяка по-ужасна от следващата. Всички внимаваха.

Жадуваха за истории, защото онова, което Пилгринд бе казал, беше самата и чиста истина.

Беше нощ, изгревът — само мираж, който не би донесъл нищо друго, освен сивота, студ и дъжд. Имаха достатъчно алкохол в телата си, за да не се боят от неговата поява. Замисляйки се обаче, всички бяха изпитали страх. Имаше нещо прекалено реалистично в този китайски театър.

— Една стара история, но не прекалено. Кървава, както подобава на нощта, в която се е случила (и се случва, колкото и да не можете да повярвате), тъжна и весела като нежен менует на острие по вашата глава.

Смехът изпълни „Обсесо“.

— Искате история? Това не е сънят, за който жадувате.

Светлината се премести. Откъде идваше, никой изобщо не разбра. Но това бяха Сарафи и не обръщаха внимание на дреболиите.

— Историята на госпожа Отмъщение.

Ръцете на Пилгринд бяха големи, силни. Покрити с мазоли. Ръце, които можеха да счупят нечий врат като нищо, въпреки че се издължаваха и се деформираха. Ако имаха седем стави на пръстите или пък ако бяха змийчета без кости, нямаше да могат да се справят по-добре. Изведнъж, пъргави като балерини, сякаш не на място,

закрепени за тази фигура, пръстите нарисоваха ефир от несъществуващи цветове, разказаха историята и я показаха на тези изплашени очи. История, която щеше да се предава като историята за вълка. И за отмъщението.

Тези пръсти използваха отразената светлина на стената като екран. Имаше дори и музика, която да подчертава пасажите, музика във възходящ синкоп: само ритмично удряне в началото и нито един от шестимата не забеляза, че това удряне идваше от ръцете и от краката му. А виолите, виолончелата и контрабасите? Това бяха гласните им струни, които виеха и пееха.

Вълкът беше главният актьор.

Поклони се и после...

Вълкът се изправи на лапите си. Имаше огромна уста, голяма като пещера, дълбока като пропаст. Издаде вой, потрепервайки. Кучето пред него обаче беше отпуснало ушите си и имаше нещастен вид. Можеше ли една сянка, дори и прожектирана изкусно, да притежава толкова огорчено изображение?

И все пак беше така.

Кучето нададе вой, а воят на вълка погълна този на кучето. То се отпусна и стана малко, много малко и накрая изчезна. Беше измъчено.

Сакатият избърса една сълза.

Дойде мъжът, опрял пушката на рамо. И мъжът беше разкъсан на хиляди парчета, безшумно, незабавно, буквално се възпламени. Пръсти и кокалчета се разделяха с впечатляващ шум. Експлозия на сажди върху бяла униформа, която накара косата да настръхне дори и на такъв човек като Шампейн, от новобранец служеше на позорното Веселие. И след това дойде моментът на лабиринта със завоите, ъглите и слепите следи.

Вълкът препускаше, душеше във въздуха, отгатваше вярната посока само като слушаше биенето на сърцето на двете плячки и на техните слуги. Биене, което приличаше на ударите по барабани. Не сбърка нито един завой. С изплезен език, с остри зъби, с блестящи като сребро очи. Лабиринтът го изведе пред двамата нещастници. Опитаха ли да се защитят?

Естествено.

Пръстите на Пилгринд променяха пространството и създаваха перфектни форми, не описваха и не обясняваха: призоваваха.

Показваха страха на хората, придаваха му дъгообразна форма, спираловидна, къдрава, отвратителна. Показваха как двамата се опитват да си помогнат в сблъсъка с огромния вълк. Показваха прецизно как потта тече по телата им и как кръвта блика в ясно очертани рани. Повърхностни, нищо повече от порязвания, защото вълкът — беше очевидно — се забавляваше.

Играеше си с тях, наслаждаваше се на страха им.

Вълкът уби първия и нададе вой.

И двамата възрастни мъже отвърнаха на воя.

Зъбите на Суец бяха треперещите кости на втория оцелял.

Пилгринд нададе вой. Лабиринтът се срути.

Появи се луната, усмихна се и светлината изгасна.

Представлението беше свършило. Отмъщението на вълка — приключило.

— Пилгринд, бих искал...

— Не се страхувай, аз те познавам.

— Познаваш ме? — попита Фернандо с опулени очи.

— „Картаферина“, нали така?

— Бих искал да поговорим за една монета.

— Монета ли? — попита Пилгринд, като избърса появилата се пяна по брадата му.

— Сребърна монета. Имах двайсет и девет, след това...

— Ти притежаваш трийсетте? Онези трийсет?

Фернандо изду гърдите си.

— Онези. Имах двайсет и девет. Трийсетата ми я даде едно момче. Подарък. Но изчезна. Казват, че ти разбираш от...

— Кое момче?

Фернандо се дръпна назад.

— Не се страхувай! Няма да те нараня! Каж ми за момчето! Фернандо го описа.

Пилгринд напусна масата, бърз като светкавица.

[1] Лека и кратка комедия с музикален съпровод и пеене в отделните части. — Б.пр. ↑

23

Кай залитна, като се държеше за главата.

— Помниш ли?

Хер Шпигелман не успя да скрие жаждата на този въпрос.

— Не, аз...

— Помниш ли?

Нещо болезнено пулсираше в слепоочието на Кай. Тясната уличка се превърна в мъглявина. Изглеждаше, че потъва във вода. Острата болка се усили, замайвайки го.

— Помниш ли?

Кай се бореше срещу шума в главата си и вдигна поглед към Продавача.

Забеляза алчността, лакомията.

Беше отвратен от тях.

— Вече веднъж ме измами, няма да позволя да го направиш отново. Ти... уби родителите ми.

Гласът му трепереше от гняв.

Хер Шпигелман се намръщи.

— Няма значение. Има други начини, за да...

Кагуларите паднаха на земята един след друг, фигурката се приземи между Кай и Продавача.

Малка, приличаше на някакво миниатюрно плашило. Момчето се помъчи да я фокусира. Беше трудно, защото тя веднага подскочи, движейки се непрестанно. Имаше триъгълна глава като тази на отровните змии и за очи две кокоши пера във V форма с червен ръждив цвят, приличащи на кози рога. На Кай му се стори позната.

Беше прекрасна: правеше пируети и подскачаше във въздуха, лека като перце, грациозна като балерина. С копринени движения скачаше отново нависоко, неуморима, минавайки над светлината и потъвайки в тъмнината на тавана, за да се върне долу, отново и отново, постоянно следвайки някакъв ритъм, който Кай не можеше да разпознае.

Фигурката беше мокра от кръвта на кагуларите.

Хер Шпигелман изръкопляска.

— Каква чест! Каква чест!

— Кай!

Гласът на Брадатия, все още далечен.

— Каква чест! Лично Крал тел. Пардон. Почти лично. Струвате ми се посмалили се от последния път, когато се видяхме, Ваше Превъзходителство. Смехът му се изгуби между стените и коридора на института.

— Кай!

Пилгринд беше дошъл.

Отвори входната врата и стените се разтрепериха.

— Добре ли си, момче?

— Да.

Хер Шпигелман премести погледа си към Брадатия.

— Липсват само Плешивият и репатриралата и сме в пълен състав, бих казал.

Кай се възползва от това, за да се скрие до Пилгринд.

— Шпигелман, хуморът ти е отвратителен.

— На твоите услуги, старче — изпя Продавача.

Крал тел скочи и се приземи пред ботушите на Брадатия. Ръцете му проблеснаха и се потъркаха една в друга, след това ги забодде направо в земята.

Чу се тътнеж. Една дълга цепнатина се отвори чак до краката на хер Шпигелман. Той се усмихна жлъчно и тя се отклони, като достигна стената и я сринна. Прах от откъртена мазилка се понесе във въздуха.

— Всички ли сме тук?

— Махай се.

— Защо да се махам, Брадати? Идвам с мир. Искам само да си разменя две думи с Вундеркинда.

Пилгринд изскърца със зъби.

— Какво е Вундеркиндът? — попита Кай.

— Ти си Вундеркиндът, скъпи мой — отговори му хер Шпигелман. — А аз съм твой покорен слуга, след като не ме искаш за приятел.

Пилгринд сграбчи Кай и го притисна към гърдите си. От единия джоб извади нож и го показа на Продавача.

— Какво искаш, Шпигелман?

— Махни това оръжие.

Имаше нотка на паника в гласа на Продавача.

Пилгринд постави острието на гърлото на Кай.

— Пилгринд, не...

Хер Шпигелман се приближи към него с протегнати ръце.

Острието потъна в кожата. Кай се вцепени.

— Още една крачка — каза Пилгринд спокойно, почти ангелски — и ще убия Вундеркинда.

— Не, няма да го направиш — беше отговорът на хер Шпигелман. — Значи много и за теб. — Но се спря. — Стар си, Пилгринд. Заложил си много на тази игра. Не губи малкото, което ти е останало, напусни масата, докато още имаш време.

— Това не е игра.

Капка кръв, топла и гъста, потече от гърлото на Кай и измокри блузата му. Изплашен, той се опита да се извърти. Но хватката на Брататия беше силна.

— Пилгринд, моля те...

— Видя ли, Кай? Какво ти казах? — изписука Продавача, без да помръдне нито един мускул, дори и устата си. — На кого вярваш? Кой ти е наистина приятел? — Гласът му идваше отдалеч, право в главата на момчето. — Кой е този, който иска да те убие, аз или той?

— Още една дума и ще го заколя.

Хер Шпигелман и Пилгринд се погледнаха за няколко секунди.

— Наистина ще го направиш.

Не беше въпрос.

Тази единствена капка, голяма и тъмна, беше изтрила всякакво съмнение.

Хер Шпигелман се изпари с писък и изпарявайки се, тъмнината започна да изчезва.

Най-накрая, останал сам с момчето, Пилгринд го пусна. Кай докосна раната. Беше много блед и дишаше тежко.

— Щеше ли да го направиш?

— Щях да те заколя веднага.

Ножът издрънча на пода.

— Защо?

Отговори не Пилгринд, а Гас, задъхан.

— Защото ти си Вундеркиндът.

Кай погледна първо него и после Брататия.

— Какво означава това?

— И ние не знаем — беше отговорът на Пилгринд. — Трябва да ми повярваш. Знаем само, че той те иска — добави.

Кай захапа кокалчетата на ръката си, притеснен.

— И това ви стига, за да ме убиеете?

— Той ще постъпи по-зле с теб.

Оставиха му време да помисли. Накрая Кай се приближи до двамата мъже. В ръката си държеше монетата. Отново се бе върнала в джоба му.

Подаде я на Брататия.

— Това е негово. На Шпигелман.

Пилгринд я взе между палеца и показалеца си. И кожата му изпраця.

— Това е Ръчно направен предмет, нали?

Пилгринд се съгласи. Миризмата на изгоряла кожа беше ужасяваща.

Повече дори от миризмата на кръвта на кагуларите.

— Да. Той ли ти я даде?

— Преди време.

Пилгринд клекна на коляно, така че да може да гледа Кай право в очите. Здравото му око блестеше като пламък на факла.

— Щях да те убия, Кай. Не искам да те лъжа. Но нямаше да те убия, преди да се боря. Преди да те вземе, трябва да убие мен, Гас и Крал тел.

— И Буливиф — добави Гас, който наблюдаваше сцената със скръстени ръце, пушейки цигара.

— И Буливиф, разбира се — съгласи се Брататият. — Не знаем какво е Вундеркиндът, освен че е нещо, за което хер Шпигелман уби много повече хора, отколкото можеш да си представиш. Безброй много.

— Приятели — каза Гас, като се приближи. — Много приятели, за да му позволим да надделее.

— Искам да знам.

— И ние искаме да знаем — отговори Гас. — От години се лутаме и търсим отговори. И най-вече от години се борим. И те пазим.

Ема и Чарли, сега разбираш ли? Те винаги са те защитавали.

— Без аз да го забележа — прошепна Кай със сведен поглед.

— Разбираш ли защо е важно?

— Разбирам.

— Сега ме слушай, Кай, слушай ме внимателно. Тази монета е ръчно направен предмет и е много мощна. С нея той може да те намери, където и да си. Или може да направи така, че ти да го намериш. — Въпросът, който последва след тези думи беше толкова остър, колкото и неочакван. — Искаш ли да отидеш при него? Сега. Искаш ли?

— Ако искаш — каза Гас, — ще те оставим да отидеш. Без да те нараняваме.

Пилгринд сложи ръка на сърцето си.

— Обещаваме.

Кай разгледа сребърната монета и не можа да не забележи раните, които при контакт с нея се отваряха върху кожата на Брататия. Погледна я и си помисли за хер Шпигелман. Спомни си за всичко, което му беше казал, и за съмненията, които беше всял в главата му. Беше разумен, уравновесен. Разсъжденията му имаха желязна и даже ясна логика. Беше се върнал назад в спомените си и беше изкарал наяве противоречията, разбулвайки мистерията. Беше се ровил в тъмните кътчета, пълни с въпроси, и беше получил смислени отговори.

След това си помисли за особената настоятелност, която хер Шпигелман беше показал в отношението си. За налудничавото изражение на лицето му на гнусен търговец. За страстта, с която го бе молил да си спомни, да го придружи до морето. За угодническия начин, по който все се бе обръщал към него, пълен с намеци и двусмислия. Но като мислеше за отвратителната лакомия, излъчваща се от лицето му, за животинската ненаситност на чертите му, изпълнена с алчност и поквара, Кай избра. И избирайки, повтори клетвата си.

— Ще го убия.

Пилгринд се усмихна и със сръчността на фокусник накара монетата да изчезне.

Кай усети, че му олеква на стомаха.

Повече нямаше да се върне. Беше сигурен в това.

Сега не само му беше олекнало.

Чувстваше се добре.

Сид не се отправи веднага към дупката на улица „Гуиньон“: имаше нужда от малко време изцяло за себе си. Но се страхуваше да остане сам и затова потърси някое претърпкано заведение, в което да влезе.

Страхуваше се от тези, които го чакаха. Представяше си ги как си шушукат на какофоничния си език, как ноктите им почукват по циферблата на часовниците. Така бе решено от Продавача и така щеше да бъде. Той щеше да се върне, те щяха да чакат.

А после? Сид не искаше да мисли за това. „Да мислиш“, беше изпял хер Шпигелман, докато му показваше мъчението, на което подлагаше бедния Белис, е синоним на „бъркам“, а „бъркам“ е синоним на „плащам“.

И ако наистина трябваше да мисли за нещо, както хер Шпигелман му бе подсказал с веселото си и интригантско гласче, това беше за Паулус. За спиралите, които го обгръщаха. За страданията на брат си.

Беше едно жестоко изтъкване, едно мъчение. Една заплаха. Но беше проработило в „Изгубените дни“ и щеше да проработи и след това на улица „Гуиньон“.

„Не мисли, подчинявай се.“ От векове големите империи са доминирали над широкия свят с това мото, защо да не проработи и за него?

За да срещне Сироко и да я предизвика на собствената ѝ територия, се изискваше много смелост, която дори и не си представяше, че притежава. Но онова, което хер Шпигелман беше предвидил за него в препълнената с дреболии дупка на улица „Гуиньон“, го плашеше още повече. Много повече.

Малкият Сид прокара ръка през лицето си, като се боеше да не избухне в сълзи.

Паулус.

Раните, които Сирокото му бе нанесла, не бяха видими като синини или драскотини, но това не означаваше, че са по-малко болезнени. Беше преживял отново залавянето на брат си със същото тотално отчаяние, с което го беше изживял първия път. Но беше здрав. Беше направил онова, което му бе наредено да направи. Не се бе поколебал. Не бе мислил.

Вървя под дъжда, за да си изясни намеренията. После, след като намери подходящо място, влезе в едно тясно и мрачно заведение и си поръча две чаши с нещо силно. Един сакат барман го погледна с недоверие, но след това му сервира и забрави за него. Уискито му помогна да се фокусира над намеренията си, но не и да разсее отчаянието. За първи път се чувстваше обезверен.

Той и Паулус бяха имали много лоши моменти през живота си. От поредицата бюрокралични изпитания, които бяха съпътствали смъртта на майка им, и последвалото настаняване в едно студено и смърдящо сиропиталище Сид си спомняше малко.

Сиропиталището беше отвратително място, в което със ставането сутрин се поставяше началото на битка, и затова, все още ненавършил пълнолетие, Сид беше взел под закрила брат си, а после беше офейкал без никакво съжаление.

Веднъж вече излязъл навън, кариерата на престъпник му се струваше най-подходяща. Имаше вродена наклонност към измами и малки и ловки ръце, подходящи да разбиват ключалки и да отварят със сила прозорци.

Когато след това бе открил Дент дьо Нюи с Ръчно направените предмети, Сарафите и безбройните странности, които се криеха там, бе почувствал, че това бе мястото за него. Там, беше казал на Паулус, щяха да намерят начин да изплуват от калта. Беше му го обещал. И тази надежда беше траяла дълго. За малко му се бе сторило, че Дент дьо Нюи е идеалното място, в което да развие таланта си.

За кратко време беше създал малък кръг за купуване на крадени вещи и се беше сприятелил с някои Сарафи, от които бе научил за нови предели и нови възможности за печалба. Някой го беше въвел във враждебните кръгове на Обмена на Там и Тогава и Сид беше мамил с ентусиазъм. Беше дебелокож и безскрупулен. Беше очевидно, че за да намери елдорадо, трябва да си изцапа ръцете.

След това обаче късметът му бе обърнал гръб.

За да се отплати на съдбата, която за малко не го бе изпратила зад решетките, Малкият Сид трябваше да се изправи пред купища дългове, а дълговете го бяха направили непредпазлив. Така, обзет от безпокойство, един хубав ден беше преминал от измамата с Ръчно направени предмети към използването им и бе открил в тях една неустойма сила.

Беше вярно, трябваше да се пролее кръв, но безкрайната радост можеше да се роди от няколко нещастни червени капки. О, беше хубаво. И опасно.

Ръчните предмети едва не го убиха.

За малко не бе платил с живота си. Паулус го бе спасил. Паулус беше забелязал неговите трепети и внезапните промени в настроението му. Паулус, за когото всички мислеха, че е на крачка от идиотизма, беше достатъчно умен, за да разбере в какъв бездънен кладенец се беше спуснал брат му, и му бе помогнал да се измъкне.

Заедно бяха успели. С цената на болката и сълзите, но Малкият Сид се беше отървал. Никакви Ръчни предмети повече, беше се заклел. Никога повече. Дълбоко в съзнанието му винаги стоеше това обещание. Обещанието, дадено на Паулус. Беше станало още по-притискащо от благодарността, която чувстваше, че трябва да покаже на брат си.

Да намери елдорадо и да прекара остатъка от живота си сред шампанско и луксозни коли.

Беше лесно за хер Шпигелман да се опре на неговата лакомия. Сега Малкият Сид си даваше сметка. Беше много лесно. И този, който плати за това, беше Паулус. Не той, Паулус.

При тази мисъл си поръча трето питие. Изгълта го на един дъх. Поръча си четвърто.

Замислен, го изпи на малки глътки.

Сид си беше имал вземане-даване със света на Сарафите достатъчно, за да може да каже, че го познава. Знаеше, че става въпрос за ексцентрични персонажи, които живееха живота си според правила, диктувани повече от капризи, отколкото от разума. Беше виждал с какви мерзости можеха да се опетнят и до какъв предел да стигне амбицията им. Вярваше, че познава възможностите на онова, което те наричаха Обмен.

Сега не беше така сигурен. Това, на което хер Шпигелман беше способен, го унищожаваше. Нямахше защита срещу тази сила. Никой не бе в състояние да му се изпречи.

Въпреки заплахите Малкият Сид не можеше да не се пита. Да се опитва да разбере. Беше очевидно, че маневрите на Хер Шпигелман трябваше да водят до някъде. Колкото и силен, колкото и непобедим да беше, и той също трябваше да има амбиции и апетити. Но Малкият Сид не успяваше да долови какви.

Сид беше измамник, а основната съставка на една измама беше способността да се долавят желанията на измамения. Да се опира на неговата алчност и на неговите страхове. В това Сид беше много умел. Умееше да разчита в един тик алчността, в една гримаса — терзанието. Откриваше светеца зад фасадата на престъпника и убиеца в мигането на невинния.

Но му беше невъзможно да разшифрова хер Шпигелман. А това за Сид значеше само едно. Продавача зад цялото това театралничене, самият той носеше маска. С други думи, не беше човешко същество. Поне не така, както бяха той и Паулус. Чувството на страх се върна.

Малкият Сид стана, остави на масата една банкнота, кимна на бармана и излезе.

Валеше и беше вечер. Имаше среща.

Излегнал се на леглото с голи гърди, Сид затвори очи.

Чуваше ги как ръмжат. Долавяше алчността им. Беше отвлечен.

Помисли за Паулус. За спиралите, в които го бяха въвлекли. Беше ли в съзнание? Можеше ли да чуе червеите, които го обвиваха? Надяваше се, че не. Поредната подигравка на Продавача. Нямахше право да капризничи.

Беше време...

Избърса една сълза и въздъхна.

— Правете това, което трябва — каза.

Не чакаха друго.

Рошел ги очакваше с нетърпение. Лицето ѝ, колкото и очарователно, беше напрегнато, сбръчкано от притеснение. Веднага щом ги видя да влизат в сутерена на улицата на Озел, изтича да ги пресрещне.

Буливиф, който скоро беше пристигнал, остана седнал на мястото си зад масата. Изглеждаше измъчен и държеше между ръцете си чаша с водка.

— Какво става? — попита Гас, притеснен.

— Плацентата — прошепна тя с очи, изпълнени с ужас.

— Плацентата ли? — попита Пилгринд, като рязко отмести момчето пред него. — Онази Плацента ли?

— Плацентата на Левантинеца.

— Мамка му — измърмори Гас.

— Разказвай всичко — подтикна го пък Пилгринд.

Тя се съгласи и накратко, но без да пропуска нищо, ги информира за срещата с Малкия Сид.

При това име реакцията на Гас стана още по-буйна. Удари масата с юмрук и възкликна:

— Мамка му! И това е доказателството. Сид, един крадец. Само някакъв си незначителен разпространител. Как може да е знаел за Плацентата? И също, допусчайки го, какво щеше да направи, за да си я получи? Мамка му!

Пилгринд се обърна към него.

— Точно. Как едно такова нищожество познава Левантинеца? Защо се хвали точно с Плацентата? Не можа ли да намери нещо по-правдоподобно?

На това Гас не можа да отговори.

— Какво е Плацентата на Левантинеца? — попита Буливиф, нарушавайки мълчанието. — Рошел не поиска да ми каже нищо.

Сирокото го погледна с очи, изпълнени с мъка.

— Искях... да те предпазя.

— Това е само легенда — омаловажи нещата Гас. — Както и да е, нищо, което да има смисъл.

— Легенда, да — прошепна Пилгринд, като сложи ръката си на рамото му. — Но легендите може да са реални, приятелю мой. Точно като тази ръка.

Гас наведе глава. С един жест се освободи от хватката на приятеля си и си запали цигара.

— Мамка му!

— Това е една статуя, бихме могли да кажем. Предмет, пълен със сила.

— Мамка му!

— Никой не знае какво е Левантинецът — продължи невъзмутим Брадатият. — Но се говори, че кварталът е неговата гробница и че трупът му е истинската причина, заради която Дент дьо Ньюи успява да остане скрит от векове. Едно изключително мощно същество. Плацентата, доколкото изглежда, е била плащаницата, в която Левантинецът бил обвит в смъртта си.

Беше прекъснат от шума откъм Гас, който ровеше нервно в хладилника в търсене на бира.

Това беше начинът да изрази цялото си неодобрение. От негова гледна точка тази работа беше приключила. Даже никога не я бе смятал за започната. Левантинецът беше легенда. Всички знаеха, че никога не бе съществувал. И Сид с това лице като на плъх заедно с Паулус, брат му, тоя четирикрилен гардероб, бяха двойка мошеници, добре позната сред измета на Дент дьо Ньюи.

Само си губеха времето.

Буливиф отметна дългата си коса от лицето.

— Окей. Да се престорим, че всичко е истина. Да си го представим. Какво ни засяга тая Плацента? Това е кражба като всички останали. Нямаме ли си други проблеми, за които да се безпокоим?

— Кражбите — каза Пилгринд. — Точно в това е въпросът.

Рошел, Гас и Буливиф го гледаха, без да разбират.

Неочаквано Кай заговори.

— Заблуда в заблуда в друга заблуда, нали? — Казваше го повече на себе си, отколкото на останалите от групата. — Действа по този начин. Измама в измама в друга измама.

— Браво, момче — окуражи го Пилгринд.

Изведнъж, дал си сметка, че е привлякъл вниманието на всички, Кай се изчерви.

Рошел му се усмихна.

Момчето продължи:

— Може би кражбите са били заблуда, маневра за отвличане на вниманието. Вие го казахте, нали? Да се краде без стойност... заблуда. Като монетата.

— Каква монета? — поиска да узнае ликантропът.

Рошел му направи знак да млъкне.

— Монетата беше компас, а след това ключ — обясни му Кай, сякаш разяснението му можеше да бъде разбираемо за Буливиф.

Тормозеше устната си, като я дъвчеше. Съзнанието му беше намерило нова загадка, нова главоблъсканица. Но този път знаеше, че може да се изправи срещу нея.

Вече не беше сам.

— Продължавай, момче — подтикна го Гас, който за първи път проявяваше интерес към думите му.

Кай се съгласи веднага.

— Кражбите са рамката, първата заблуда. Да се крадат безполезни предмети, за да се размътят водите. Като нещата, които казват илюзионистите. Тези на големите тайни от Ориента или магията на египтяните. И междувременно разкриват картите или разбиват двойното дъно. Изобщо, опитват се да привлекат вниманието на зрителите...

— Перфектно — каза Пилгринд.

Усмихваше се.

Думите на Кай вече се изливаха като дъжд:

— Всъщност, хер Шпигелман е искал да открадне само един предмет, тази плацентата на Левантинеца. Каза, че става въпрос за нещо мощно, нали? Един вид Ръчен предмет, нали?

— Един вид, да.

— И докато всички мислят за кражбите на безсмислени предмети, докато всички се питат какво, по дяволите, ще прави с чорапи и боклуци, той извършва единствената кражба, от която наистина има нужда. Краде Плацентата — заключи Кай. — Само не разбирам...

— Третата заблуда ли? — осмели се да попита Буливиф.

— Точно... За какво му е Плацентата на Левантинеца?

— Казват — отговори Пилгринд, — че чрез Плацентата може да се събуди самият Левантинец. И да го накараш да ти служи. Да подчиниш една огромна сила.

— Но не беше ли умрял — попита ликантропът.

— Някои неща не умират никога.

Потвърждението на Брататия, но най-вече увереният тон, с който бе излязло от устата му, остана некомментирано задълго, докато Гас, гасейки цигарата в един препълнен пепелник, не прекъсна протакането.

— Много избързваме. Аз бих предложил да си кажем по две приказки с този Сид. След това ще решим какво да правим. Помниш ли къде каза, че живее?

Рошел си спомняше.

— Улица „Гуиньон“. Номер петнайсет.

— Знам я. Кай, искаш ли да дойдеш?

Даже Пилгринд бе изненадан от този въпрос.

— Не е ли малко...

— Не се безпокой. Ако го принудим, може би няма да ни баламосва. И така, искаш ли да дойдеш или не? Имам нужда от умна глава, а тези двамата пръчове са прекалено уморени, за да си размърдат кокалите.

Не, помисли си Кай, като се усмихна, вече не беше сам.

— Ръцете ми... — каза Булививф, когато останаха сами.

— Знам.

— Вълкът...

— Знам и това — отговори Рошел. — Той е част от теб.

— Трябваше да го направя.

— Направи това, което трябваше.

— Не само ги убих.

Рошел замълча.

Булививф нямаше смелостта да я погледне в лицето. Знаеше вече какво ще прочете в него. Тъга. Болка. Любов. Не знаеше кое от трите го кара да страда повече.

Сутеренът беше осветен само от един слаб пламък.

Изгревът беше далеч.

— Аз... Той, той се забавлява.

— Вълкът?

— Вълкът.

Булививф понечи да хване ръцете ѝ, но Рошел се отдръпна натъжена.

— Извинявай. Не исках — промърмори ликантропът печално.

— Не трябва да се извиняваш, скъпи.

— Ще успея да се освободя, кълна ти се. Рано или късно...

— Не се кълни — възкликна тя, притеснена. — Не се кълни, моля те.

Пламъкът на свещта се изви.

— Но аз...

— Трябва да внимаваш какво си пожелаваш. Аз обичам теб и обичам също и вълка, който е в теб.

— И неговата... лудост ли?

— Знаеш го.

Очите на Булививф бяха пълни със сълзи. Не успяваше да види ясно лицето на любимата си и може би така беше по-добре. Леката

мъгла му спестяваше изтезанието да види болката ѝ. И безкрайната ѝ тъга.

— Аз искам само... да те обичам.

— Това е и моето желание, Булививф — каза тя. — Но не можеш да ме обичаш, ако първо не приемеш...

Булививф удари по масата с юмрук.

— Какво?

— Вълка. Твоята природа.

— Имаше едно шаниде и аз го убих — изрева ликантропът. — За кратко си поиграх с него. Аз... го ненавиждах. Ненавиждах подчинението му. Можеш ли да обичаш и това?

— Не е първото, което убиваш.

— То ми проговори.

Рошел онемя.

— Знаеш ли как се създава шаниде?

Не изчака отговор.

Булививф изля един монолог.

Рошел вече го бе виждала в подобни състояния обикновено когато лудостта на вълка се проявяваше с цялата си сила. Но никога не го бе виждал така съсипан. Тази нощ имаше нещо, което го измъчваше повече от обикновено. Имаше отрова в очите му.

Една отрова, която Сирокото през целия си изключително дълъг живот беше срещала вече. Отражение в лицата на стотици, ако не на хиляди мъже и жени. Но този път беше различно. Този път отрова течеше във вените на нейния любим. Погледна го безпомощна и се приготви да слуша изповедта му.

— Шанидето някога е било вълк. Ликантроп. Ловците се опитват да ги хванат, когато са млади и неопитни, направо от палета. По-лесно е. Често палетата са само деца, които още не знаят, че са целунати от луната. Отвлечени деца и никога повече намерени. Имат си начини да го разберат и се наслаждават на протекция. Престъпленията им никога не се наказват от правосъдието на хората.

Рошел не разполагаше с никакво средство, за да го успокои. Ако просто го докоснеше леко (а имаше моменти, в които изгаряше от желание за някакъв контакт, дори и бегъл), щеше да събуди в него цялата тъга, цялата мъка от състоянието, в което се намираше.

Спомни си Дженсън и си спомни този миг на слабост, в който си бе позволила близост. И как при допира ѝ артистът бе полудял. Можеше само да гледа.

И да слуша.

— Водят ги на отдалечени места, където стенанията им не може да бъдат чути. След това започват дресировката. Наричат я така, но всъщност става дума за измъчване. — Буливиџ махна с ръка във въздуха. — Истинско мъчение. Като за начало им нанизват един обръч на врата, един ремък. От сребро. Болката...

— ... е неопишуема.

Той се съгласи.

— Среброто служи, за да пречупи силата и съпротивата. То разяжда плътта и те принуждава да приемеш животинска форма. Човекът, човешката част бяга надалеч. Но това е най-малкото. Обръчът на врата е символ, означава робство. И когато вълкът няма даже силата да скимти, когато умолява да се сложи край на страданията му, тогава... тогава започват да го милват. Една цигара може би. Чаша мляко. Двайсет минути на чист въздух. Малко граниво месо. Или възможността да вземе душ. Дребни неща. Банални.

Рошел искаше да му изкрещи да спре, но остана безмълвна.

Да слуша. Това беше нейното проклятие.

Да прави друго, на нейния вид не беше позволено.

— Раните от среброто често са така дълбоки, че вълкът не може повече да говори, гласните струни са съсипани, гърлото гори. И човекът се отдалечава още и още. Това е като да полудяваш, забравяйки думите, сезоните, света. Но Ловците не са задоволени все още: не искат да отдалечат човека, защото не от него се страхуват. — Върху устните му се появи пресилена усмивка. — Това е вълкът. Страхуват се от вълка.

— От лудостта му.

— От лудостта му, да. Трябва да я пречупят, ако искат шанидето да стане перфектен слуга. Роб за бой. Удрят го без причина. Горят го. Хвърлят му киселини по муцуната. Трябва да достигнат такова ниво на жестокост, че да принудят вълка да се покаже. И когато това стане, има сребро. Мъчение.

Удари с юмрук по дървото.

— И така отначало — подчерта. — И пак отначало.

Поклати глава.

— Искат се месеци. Години за най-силните субекти. Но накрая вълкът става кротък. Роб. Човекът е полудял. Без слово, без здрав разум. Няма го вече ликантропът, няма я вече идентичността. Вълкът и човекът биват изместени хитро от кучето. От роба. От шанидето, което познава само желанието да задоволи господаря си и нищо друго.

Затвори очи, замълча.

— Буливиф...

— Има и друго. Почакай. Едно шаниде не може повече да се върне назад. И вълкът го знае. Звярът, който се крие в мен, в нас, във всички ликантропи, надушва шанидето и го... проклина... страхува се от него. Защото знае, че би могло да се случи и на него. Затова става жесток. Но това шаниде, тази нощ...

— Той е проговорил.

— Да, проговори. Не вярвах, че е възможно. Направи така, че да бъде убит, разбираш ли? Показа ми гърлото си. Спря се. Искаше да го отърва от страданията му. Не вярвах...

— Сторил си добре, като си го убил — прекъсна го тя.

— Това не е важно. Той можеше да е...

Не завърши изречението. Разкаял се за изплъзналите се думи, прехапа устни.

Рошел най-накрая разбра.

— Откъде знаеш всички тези неща за шанидетата?

Буливиф поклати глава.

— Бил е някой, когото...

— Не.

— Бил е някой, когото си познавал?

— Говорих достатъчно.

Рошел остана непоклатима.

— Не изхвърли достатъчно отрова.

— То е... болезнено.

— Ще бъде по-болезнено, ако таиш всичко в себе си.

— Не мога.

Рошел се вцепени.

— Може би си мислиш, че не бих разбрала? Това ли си мислиш?
— Очите й искряха. — Или може би не искаш да споделиш със същество, което не е от твоята кръв? Един вятър. — Нарочно използва

презрителната дума, с която ликантропите назоваваха всички Сироко.
— Едно създание, направено от въздух, което не познава нито страх, нито радост. Което гледа луната и вижда само пустиня.

— Престани. Знаеш, че не е така. И съм ти го доказал.

— Изоставил си хората си заради мен, вярно е.

— Ти си направила същото, така че...

— Не е достатъчно — предизвика го тя.

— Това е...

— Жалко, знам — прошепна Рошел, успокоявайки се. — Трябва да ми простиш, Буливиф. Да простиш на вълка. На лудостта. Аз те обичам.

— Знам.

— И знам, че ти отвърщаш на любовта ми. Но аз обичам и вълка, защото е част от теб. Обичам лудостта му, защото е част от вълка. Защо и ти не можеш да го обичаш?

— Не...

— Живяла съм много повече от теб, Буливиф. На триста седемдесет и седем години съм. Триста седемдесет и седем години, прекарани в сивота. Наблюдавайки, мразейки, да, понякога, мразейки човешкото. Мразейки държанието на Сирокото, с безразличие, спотайващо омраза към този, който е направен от нищото. Шпионирайки хората, които се влюбваха и след това се намразваха от ден на ден. Мразейки лекотата, с която са могли да чувстват и да променят чувствата си, същата лекота, с която са могли да се освободят от чифт използвани чорапи. Чувства, които никога не съм изпитвала. Аз знам, Буливиф. Знам какво се случва, когато човек се изпълва с отрова, както правиш ти.

— Не съм човек.

— Ти си много повече. И те обичам. Триста седемдесет и седем дълги години. А после ти. Любовта. Пламъкът. Страстта.

— И мъчението.

Тя се съгласи.

— Мъчението. Но пламъкът, който ни обединява, е сладък.

Сега беше негов ред.

Тя повече нямаше да отвори уста.

Познаваше ликантропа.

Познаваше го и весел, и отчаян. Познаваше го в слънчевите дни и дълбоко в полунощ. Познаваше приятелството, което го свързваше с Гас, и уважението, което изпитваше към Брадатия. Познаваше безпокойствието му, онова, което го караше да вика насън, познаваше отровата, която постоянно го ядеше. Знаеше за неговите хора, за това, как бе прекъснал всякакви отношения с тях, защото беше обвинен, че обича една Сироко. Бяха го нарекли предател на кръвта и той се бе възгордял от това обръщение. Знаеше за нощните му ловувания. И докато чакаше, четеше в дълбоките му очи.

Булививф въздъхна накрая.

— Фелис. — Захласната усмивка се изписа на устните му. — Адолфо Фелис Канибал. Така се бе нарекъл. Достатъчно странен, за да му подхожда идеално. Беше ликантроп. Буйна глава. Ходеше — поклати глава, като се подсмихна — с най-абсурдната прическа рокабили, която можеш да си представиш.

Рошел се засмя с него.

— Бяхме неразделни. Винаги заедно. Където ходеше Фелис, ходех и аз. Онова, което казваше, аз повтарях. Винаги имаше хиляди идеи и не всичките... разумни. Но заедно ги осъществявахме. Защо не? Бяхме млади и бяхме силни. Луната ни бе научила, че бяхме различни, по-добри може би. Поне ние така вярвахме на времето. И нашите предци ни бяха оставили правила и традиции. Да ловуваме, беше удоволствие, но рядко го правехме. Защо да се убива, като има цял свят, който да бъде завоюван?

Булививф навъси вежди.

— Фелис имаше сестра. Казваше се Беле. Беше влюбена в мен, мисля. Но аз я смятах само за дете, което кръжеше наоколо, пълно с живот. Така пълна с живот! Сияеше, разбираш ли? За нас понякога беше досада.

Въздишка.

— Този ден я оставихме вкъщи сама с едно извинение. Не помня вече какво си бяхме наумили да направим, но си спомням добре прибирането ни. Бяха ѝ одрали кожата. Беле бе опитвала да се освободи, но беше дете, още не се бе научила да ловува и да се защитава. Вълкът беше за нея една загадка. Бяха ѝ одрали кожата направо там. Намерихме тялото ѝ. Спомням си, че ѝ бяха извадили зъбите и отрязали ушите. Знаеш ли колко струват?

Имаше капка лудост в тези думи.

— Имам си своите източници като Гас. Кожата може да достигне до десет хиляди евро. Петнайсет, ако е на известен вълк. Ушите — по хиляда всяко. Казват, че от тях може да се правят лекарства. Но вървят много добре и като украшения.

А зъбите: триста — кучешките, двеста — другите. Но Беле беше малка, съмнявам се да са изкарали много.

— Той...

— Да. Фелис се промени. Аз го видях. Отначало беше същият Фелис с Елвис Кастело, надут до дупка на стереото, след това отвори тази проклета врата и стана друг. Полудя. Не изцяло, но една част от него изчезна веднага щом видя какво са сторили със сестра му. Искаше отмъщение, разбираш ли? Искаше да открие кой бе извършил тази касапница и да го накара да страда. Мислех да отида с него. Обичах Беле. Беше голяма досада, когато си наумеше да ни следва, и често аз и Фелис й се подигравахме, но я обичах. Като по-голям брат или нещо подобно.

— Отиде ли?

— Не. Фелис не ме искаше със себе си. Каза, че това била негова работа. Беле беше негова кръв, не моя. Естествено аз се опитах да го убедя, но нищо не можеше да се направи. Дори не се сбогува с мен. Една нощ замина, без да каже нищо на никого. Почувствах се зле, но разбрах защо го бе направил.

— Видя ли го отново?

— Да. След години.

Сълзи.

Рошел сложи ръка на устата си.

— Омраза...

— Видях го вързан на каишка. После разбрах, че успял да открие мъчителите на сестра му. Но не бил достатъчно силен, за да ги победи. Убил ги почти всички, освен един. Примо^[1] го наричали. Винаги съм се питал какво щеше да се случи, ако... но няма значение. Щяха да ни хванат и двамата, мисля. Този ловец, Примо, е легенда. Малко ловци са доживели дълго като него. Наистина не са много онези, които успяват да вдъхват такъв ужас. Видях го отново, видях Фелис със сребърния нашийник и празния поглед. Избягах.

Сълзи капеха обилно по лицето му. На Рошел ѝ се искаше да ги избърше.

— Избягах, защото вълкът мразеше това шаниде. Дори и да беше Фелис. Избягах, защото знаех, че вълкът щеше да поиска да го убие. Най-вече защото ставаше въпрос за Фелис. Избягах, но не успях да си простя, че го направих. Исках да узная. Проучих, открих начина, по който беше хванат, и говорих с ликантропи, които са успели да избягат, преди да се превърнат в шанидета. Бях убедителен, защото, който е оцелял, не разказва никога нищо за пленничеството. С мен го направиха. Може би защото ги трогвах. Заради това знам какво им правят. Вярвах, че знам всичко за тях. Но грешах. Не знаех, че... мислят. Знаеш ли, единственото, което ме накара да оцелея, беше, че Фелис не страда. Че истинският Фелис, онзи с абсурдната прическа и хилядите вицове, а не жалката карикатура на ликантроп със сребърен нашийник, е мъртъв. Че не може повече да си спомни времената, в които тичахме свободни, лицето ми, лицето на Беле. Но тази нощ...

— Никога не си ми говорил за това.

— Беше прекалено...

— Твоята мъка сега е и моя.

Буливиф стисна юмрука си.

— Това ме кара да се чувствам зле...

— Плачи, любов моя, плачи...

Буливиф поклати глава.

— Когато видях Кай, беше като да видя отново Беле. Същата чистота, същият невинен живот.

— Ще го защитим.

— Знам, не това ме плаши.

— Какво тогава? — попита Рошел на сантиметри от лицето му.

— Кой ще защити нас?

— Това — каза тя и сложи ръка на сърцето си.

[1] Primo (итал.) — първи. — Б.пр. ↑

Вонеше на варено конско и една кривогледа котка душеше локва от урина точно пред пощенската кутия. Входната врата беше изпадала от пантите толкова пъти, че никой не мислеше да я намести повече.

Гас и Кай изкачиха стълбите, почукаха на вратата и не получиха отговор. Гас като че бе и очаквал.

— Винаги е така... — измърмори.

Беше проста ключалка, за да я разбие човек, не се искаше повече от няколко секунди.

— Никога не разбират, че нямам време за губене...

Изглеждаше развеселен, докато Кай обаче беше на тръни. Още преди да влязат в тази разпадаща се сграда, имаше лоши предчувствия.

— Воала! — възкликна Гас, като отвори широко вратата.

Влязоха и предварителното усещане на Кай се потвърди. За миг преживя ужаса от дома си. Беше същият. Сладникава воня, която удряше в главата. Неприятна миризма на кръв, примесена с друга смрад, също толкова ужасна. Сякаш бяха влезли в кланица.

В препълнения с кутийки и сандъци коридор нямаше и следа от кръв. Не личеше дори белег от сбиване. Малкото евтини мебели изглеждаха на мястото си и нямаше нищо, което да предсказва нещо лошо; дори шумовете бяха обичайните шумове на нощта. Хладилници, които бучаха, вода в тръбите. Слабият уличен трафик и дъждът по капациите на прозорците. Изглеждаше сякаш нямаше нищо в този апартамент, което да се различава от нормалното. Освен миризмата, разбира се. Освен вратата, която продължаваше да се блъска зад гърбовете им. Беззъба уста, която им се подиграваше.

Гас зареди пълнителя.

— Стой до мен. Тук.

Така и стана.

След това — ужасът.

— Не... — опита се да каже Кай.

Другото остана неизречено в гърлото му, езикът му беше като мъртъв. Защото нямаше никакъв смисъл да отрича това, което очите му виждаха.

Беше ужасяващо подробно, за да си помисли, че става дума за кошмар.

От Сид беше останало малко, но достатъчно, за да може Гас да го познае.

— Каква мерзост — промърмори.

Посрещна ги, показвайки се без срам, за да могат да уловят всеки детайл от триумфа му.

Беше напълно гол. Гол, без повече тайни. Гол, както може да е само едно животно с одрана кожа и на парчета. Гол, както хората могат да бъдат само в обятията на любимия или в захапката на червея.

Торсът, от гърлото до слабините, беше разтворен, ребрата — извити навън, бели и разкриващи изкорменото празно тяло. Корона без сенки.

Всичко беше наяве, на показ. Нямаше срам в това плътско чудо. В центъра на червената пещера, свързано с няколко нишки от влажни влакна, стоеше сърцето.

Живо.

Мускулът пращеше и пращейки, изтласкваше във въздуха големи и тъмни капки. Успокояваше се и успокоявайки се, се отпускате като балонче със слабо налягане, за да може да направлява полета си.

Липсваха белите дробове, бяха сложени в краката му, розови и неприлично доволни, гнил плод, поднесен в знак на почит. Липсваше черният дроб, така също стомахът и вътрешностите, събрани и хвърлени в един ъгъл като нежелан подарък. Там, където бяха захвърлени, по една иначе чиста стена, изпъкваша отвратителни следи.

Не се беше свършило.

Не можеше да е свършило.

Хер Шпигелман не се скъпеше на чудеса.

Ръцете на Сид, до никакъв момент нормални човешки ръце, бяха ненормално издължени като краката на паяковидните вследствие на кой знае каква радиация и след това бяха калцирани, снежнобели като от гипс. Дълги, изключително дълги, счупени на няколко места, но разпръснати, обхващащи почти целия периметър на стаята. Сякаш Сид, мъртъв, искаше да ги посрещне с добре дошли в своя личен Ад.

Естетически проучен Ад, в който всяка капка, всяко петънце, всяко месесто влакно и всеки мускул бяха поставени, с цел да провокират търсен ефект.

Но тъй като не се намираха в Ада, нещо друго ги очакваше. Нищо не е без цел.

Нито дори ужасът.

Седнал на един фотьойл, трупът на Сид ги съзерцаваше с отворена уста. В нежната месеста част на венците някой или нещо на мястото на зъбите беше забил парчета стъкло. Усмивката беше като бодлива и изгладняла пропаст.

Нямаше очи, те бяха извадени, а на тяхно място блестяха две парчета от огледало, идеално кръгли, като монети. Кай беше объркан.

Между всички показани ужасии на това измъчено тяло тези две парчета огледало впечатляваха най-много. Отразяваха ненормалната светлина на стаята. Отразяваха каменното лице на Гас. Отразяваха и Кай, който дори в кошмарите си не би си помислил, че ще присъства на такова светотатство.

Не беше банално убийство. Не ставаше въпрос за досадна касапска игра.

Това беше пълното потвърждение на смъртта.

Беше и много повече, защото в този момент, когато както Гас, така и Кай си мислеха — грешейки, че се намират в кулминацията на трагедията от разрези и съдириания, когато вече нямаше нищо повече от анатомията на Сид, което да не бе анализирано, обмислено и запомнено, той проговори.

— Леееееее...

Това беше звук от сурова плът.

Отвратителен.

Кай се дръпна назад, подскачайки, мускулите го заболяха до спазъм, косата му настръхна, нервите му бяха толкова опънати, че една продължителна и тъпа болка го пронизваше.

— Гас...

— Мамка му...

— Гас... — умоляваше Кай.

— Лееее... ваааа...

Гласът на Сид представляваше продължително крякане, едва разбираемо, като стар виещ запис. Който и да беше убил зверски

тялото му, който и да беше организиран този зловещ спектакъл, бе имал грижата да запази жив гласа на мошеника. По някакъв начин, докато остриетата и бръснарите и кой знае още какви изискани инструменти за клане бяха допринесли нищо от тази анатомия да не остане цяло, гласът на Сид беше пришит с усилие за този труп.

— Гас... Какво?

За миг изглеждаше, че Гас иска да натисне спусъка.

След това разбра.

— Гоегия.

Челото му бе оросено от пот, пистолетът все още бе насочен надолу.

— И то от най-лошия вид.

Изплъзна му се едно подигравателно пухтене.

Свали пистолета.

— Стой зад мен, момче. И не гледай. Няма да е приятна гледка.

— Лееееееваааааантине...

— Това е номер.

Гас, безразличен към кръвта, към ужаса и към уважението, което от векове почетно се отдава на мъртвите, се хвърли към трупа, раздрусвайки го.

— Харесва ти да си играеш! — извика. — Къде го сложи? Къде?

Главата на Сид падна напред, търкаляйки се.

— Къде го скри, проклетнико?

Трупът вдигна глава. Огледалните очи се насочиха към Кай.

Устата се затвори изведнъж. Стъклото проряза. Шумът беше жесток.

Сид се усмихна.

— Левантинецът.

Гласът му бе ясен.

Беше ясен и когато повтори тази дума.

Изключително ясен.

— Левантинецът.

Гас го удари в лицето с вик, сцепвайки изведнъж долната му челюст.

— Все още е жив. Чувствам го — извика. — Остави го намира, проклетнико!

Лига течеше от устата му.

— Остави го...

Обсипваше го с юмруци, удряше, удряше и удряше, не обръщаше внимание на шума, на хленченето, на продължителното крякане и на звуците, които излизаха от трупа, не обръщаше внимание на смеховете, които се подиграваха на ударите.

— Чуваш ли ме? Сид, чуваш ли ме?

Ръцете на Гас потънаха в плътта, но не се спряха. Не можеше да спре. Стигнаха до дълбочината. До китките, след това лактите изчезнаха.

— Ще те извадя аз... ще те извадя...

Разкъсване.

— ... аз!

Изведнъж се чу, остър и ужасяващ, плачът на новородено. Толкова силен, че Кай инстинктивно сложи ръце на ушите си. Караше стъклата да се тресат.

Този плач беше риданието на едно огромно новородено в абстинентна криза, глухият синтез на едно позорно същество, родено, за да бъде доказателство за жестокостта на света. Беше една дълга монотонна песен, която носеше образи от пепел на вятъра, ужас и тъга.

Гас се отдръпна изведнъж.

— Още е жив, Кай.

Стискаше нещо в ръцете си.

— Кой?

— Сид.

И се отмести, за да му покаже какво държи. Едно новородено с огромна глава. Ненормална глава, набраздена от синкави и пулсиращи вени, дебели като въжета.

— Все още е жив — повтори Гас, задъхвайки се.

Сид изстена.

Кай го погледна уплашен.

— Как е възможно?

— Гоетия — беше бързият отговор на Гас, задъхан и със странен блясък в очите. Една луда светлина. — Номер в номера. Това беше капан. Хер Шпигелман е искал ние да убием Сид. Копеле! Но не проработи. Гоетия е обмен на трансфигурация. — След това нареди: — Вода, Кай. Бързо. Сид има нужда от вода.

Той се подчини.

Гас приближи чашата към устните на това невероятно новородено.

— Пий.

И му помогна, като го подпираше.

Новороденото отпи. Голяма част от водата изтече извън устата му, но малкото, което успя да влезе, изглежда, го ободри.

— Благо... — Новороденото говореше с гласа на възрастен.

— Благо... даря.

— Мълчи, трябва...

— Не — беше отговорът на Сид. — Не — повтори с усилие, въпреки че и минималното издишване му причиняваше пронизваща болка.

— Добре, добре, съгласен съм, но изпий това, окей? Това са обезболяващи.

Бяха малки сини таблетки. Гас стри една от тях между пръстите си и сложи внимателно прахчето на езика на Сид.

— Гас... — извика Кай.

— Кажи.

— Тази... Тази Гоетия е...

— Искаш да знаеш дали е постоянна?

— Да.

— Не знам. Само времето може да каже.

Трябваше да изчакат, но накрая обезболяващото, изглежда, имаше ефект.

Лицето на Сид се успокои и той въздъхна, макар и да си остана посинял, дишането стана по-равномерно.

— Страх — прошепна с усилие.

— Страхуваш се, че ще те намерят?

Очите на Сид блеснаха.

— Ддд... а — промърмори. — И то... ва.

Гас стри друго обезболяващо.

— Заради Плацентата ли? Не говори, отговаряй с жестове. Да.

— Хер Шпигелман ли е бил? Един коварен... тип.

Да.

— Виждал ли си го преди това?

Не. Да.

Една лига потече от устата на новороденото.

— Не разбирам. В теб ли е? Плацентата?

Да.

— Сега трябва да ми кажеш истината, Сид. Истината. Ако излъжеш, ще те оставя така и никога повече няма да бъдеш предишният. Разбираш ли?

— Ист... — но му беше прекалено трудно да произнесе тази дума.

И кимна.

Да.

— Истинската Плацента ли е била?

Да.

Гас посипа още малко от прахчето на езика му.

Почакаха.

— Пау...

Гас сбръчка вежди.

— Брат ти? И той ли е бил?

Не.

— Какво искаш да кажеш?

— От... от... отвлечен.

— Кой?

Новороденото премести погледа си върху Кай. Това, което момчето прочете в него, беше единствено отчаяние. Страх.

Разбра.

— Шпигелман — прошепна.

Новороденото се съгласи.

На лицето на Гас се изписа прозрение.

— Отвякъл е Паулус, така ли? За да може да те изнудва. Така си намерил Плацентата, но Шпигелман не е върнал брат ти, искал е да знае къде е Параклисът? Без Параклиса не може да призове Левантинца. Но ти не си се доверил, нали?

Не.

— Така той... — каза Гас. — Този проклетник те е подменил с Гоетия. И аз за малко да те застрелям.

Детето беше разтърсено от трепет. Трепетът се превърна в конвулсия. Сид отвори широко очи. Постави ръцете си на гърдите и го изпревари.

— Гас... — промърмори Кай, отстъпвайки назад.

— Сид, чуваш ли ме? Дръж се, Дръж се... Къде е Параклисът на Левантинеца? Знаеш ли къде се намира?

Сид се опита да отговори.

— Параклисът...

Една дума, която за Кай не означаваше нищо, но за Гас обаче трябваше да е позната.

— Параклисът ли? Каза Параклисът ли? Къде се намира Параклисът на Левантинеца?

Но Сид не можеше да чуе нищо повече.

Кръвта му течеше от носа и от ушите. Усещаше вкуса ѝ в устата си и чувстваше червата си, онези дребни черва на новородено, да се топят, заливайки го с топлина.

Не беше това споразумението, помисли си. Не това бе обещал Продавача.

Сид бе приел това изтезание (разполовената плът и след това събрана отново, променената плът и хирурзите на Шпигелман, които му дишаха в лицето, и цялата тази болка) от обич към брат си. Беше приел дори, че Гоетия е невъзвратима, надявайки се, че може би Паулус щеше да намери някого, способен да развали този Обмен.

Беше измамен.

Умираще.

Хер Шпигелман го бе използвал и сега го захвърляше. Като боклук. Като някакъв си боклук.

Чувстваше как животът му се изплъзва от това малко тяло, бърз като пърхането на крилете на пеперуда. Чувстваше, че главата му натежава. Виждаше Кай и Гас да викат и да се вълнуват, но не чуваше техните насърчавания и не чувстваше ръцете им.

Умираще.

Заплака.

Не за живота, който си отиваше. Беше имал жалко съществуване, добре го знаеше.

Какво толкова да оплаква? Глада? Мизерията? Дребните кражби? Обидите? Не, Сид плачеше за това, че бе измамен така лесно. Защото беше манипулиран като марионетка. Защото кой знае колко болка щеше да причини предателството му, и то без той да получи нищо в замяна, защото, ако Продавача го бе излъгал в този момент, трябва да го е мамил от самото начало.

А това значеше, че Паулус е мъртъв.

Новороденото се опули. Оставаше му един последен коз.

Отмъщение.

— В... кладенеца — каза. — Кладенецът. Той е...

„Клопка“ искаше да добави.

Но Сид не можа да си отмъсти.

Задъха се, сбръчка устни.

И спря да диша.

— Мъртъв е.

— Да се махаме оттук, Гас. Моля те.

Гас се съгласи.

Направи една крачка. След това две.

Въздъхна.

Обърна се и сграбчи момчето. Треперещият, успокоен от стискането му Кай, остави сълзите да се излеят свободно.

— Трябва да го спрем.

— Ще го направим.

— Трябва да го убием, Гас.

Гас го погали по косата.

— Ще направим и това.

— Ти си безсъвестен! — нападна го Пилгринд.

— Безсъвестна откачалка — продължи Буливиф.

Ликантропът го гледаше със скръстени ръце, седнал на срещуположната страна на масата. В очите му имаше едва сдържан гняв. Той и Рошел бяха прекарали деня в тревога, без да имат новини от тях, представяйки си най-лошото. И сега, след като Гас беше разказал това, което се бе случило в дома на Сид и което бе последвано от мъчителен край, успяваше да се сдържи само благодарение на голяма доза воля.

„Изгубените дни“ беше празно, една табелка, закачена на входа, съобщаваше за предстоящото затваряне.

Петимата бяха седнали на масата под витрините, сами и потънали в сенките. Рошел беше до ликантропа, Пилгринд до Гас.

Кай ръфаше неохотно една ябълка в най-отдалечения ъгъл.

— Луд ли? Може би — отговори Гас. — Безсъвестен? Всичко друго, но не и това. Тук не става въпрос да се съди онова, което съм направил, или онова, което не съм направил, тук става въпрос да се действа. Шпигелман има Плацентата и...

— Не можем да го знаем със сигурност.

— Пилгринд, ти не беше там. Сид беше сведен до... — Гас хвърли бегъл поглед към момчето. — Да оставим настрана как го беше подредил. Гоетия, знаеш го по-добре от мен. Въпросът е, че аз вярвам в това, което каза.

— Хората лъжат. Не е ли това твоята философия на живота?

— Да — призна Гас. — Хората лъжат. Но Сид умираше. И страдаше като куче, четеше се в очите му. Нямахме нито силата, нито ясното съзнание, за да лъже в това положение. И после Паулус... Мислиш си, че Сид щеше да излъже, дори и да знаеше, че ние сме последната надежда за брат му?

— Шпигелман може това и други неща.

Гас стисна челюсти.

— Губим време. Шпигелман притежава Плацентата. Ако слезе в Параклиса, ще може да призове Левантинеца. Ще му е достатъчно да намери гроба му в подземния храм. Сид ни каза, че Параклисът се намира под Кладенеца. Имаме предимство. Веднъж можем и ние да действваме предварително. Трябва да слезем в тоя проклет храм. Да, и да разрушим гроба. Да действваме, по дяволите. Иначе... Колко, мислиш, ще е нужно на Продавача, за да призове Левантинеца? И колко време ще мине, преди да ни го изпрати насреща?

— Не можем да сме сигурни за...

— За нищо, по дяволите, знам! Трябва да приемем за верни един куп лъжи. Но ако дори и само едно от шибаните неща, които се разказват за Левантинеца, се окаже достоверно... — Гас посочи Буливиф: — Мислиш ли, че можеш да сразиш едно толкова древно създание? — Премести пръста си към Пилгринд: — А ти? Мислиш ли, че си достатъчно силен, за да успееш да го раниш? А да го убиеш?

Буливиф се поколеба.

— Може би трябва да помислим за това — каза, обръщайки се към Брататия.

Пилгринд размаха гъстата си коса с побелели кичури.

— Подчертавам, ако Сид не е излъгал, и повтарям, ако е истина, че в Параклиса все още има достатъчно Плацента, за да може да се призове Левантинецът, тогава аз се питам: защо? Защо да се освобождава подобна сила само за да ни убие? Левантинецът би могъл да разбие всяка войска и да завладее светове. Защо да прахосва силата си за нас четиримата? Не сме ли двама Сарафи, една Сироко и един ликантроп. Плюс Крал тел, но той какво може?

Гас удари с длан по масата.

Рошел се стресна. Буливиф понечи да сложи ръката си на рамото й, но после се отдръпна.

— Наистина ли не разбираш? Първо: защото двама Сарафи вече веднъж го победиха и се страхува — аргументира се Гас, броейки на пръстите на ръката си. — Две: защото Чарли и Ема му показаха, че никога няма да се спрем, така както няма да се спрат нито Рошел, нито Буливиф, нито Крал тел. И три: защото разгромихме легионите му, Пилгринд, Кагулар, фобичи или каквито и човешки същества да бяха. Има нужда от нови оръжия. Искаш ли и четири? Говори се, че

Левантинецът може да огъва времето. И отлично знаеш какво би могъл да направи Шпигелман, използвайки тази мощ.

— Освобождавайки Левантинца — възрази още веднъж Брататия, не толкова убеден, — съществува и рискът да нарани Кай. Или дори да го убие. Аз не вярвам, че е възможно да се контролира подобно създание, както би се направило с едно куче на разходка.

Гас си махна слънчевите очила. Очите му блестяха.

Усмихна се.

— Заради това искам да сляза там долу с Кай. Би могъл направо да го накара да се откаже от намеренията си.

— Опасно е — каза Буливиф.

— Той е само едно момче, Кай не може да го направи — подчерта Рошел, като заговори за първи път.

— Кай не е само момче. Буден е, смел е. Вече показва, че си знае работата, когато става дума за това да избере на коя страна да застане.

— Не! — Пилгринд решително клатеше глава. — Ще слезем аз и ти, Буливиф ще се грижи за Кай. Ако нещата се влошат, както се страхувам, тогава той ще трябва да спаси момчето.

— Къде? Къде би могъл да го скриеш?

— Извън квартала. Извън Париж. Където и да е, стига да е далеч от Продавача.

— Мамка му. Ще го открия, дори и да се скрие под ледниците на Гренландия. Трябва да действаме, да атакуваме веднъж завинаги.

— Гас — каза Буливиф. — Пилгринд има право. Не можеш да вземеш момчето. Прекалено рисковано е. Познаваш Шпигелман по-добре от мен, знаеш отлично, че е напълно луд. Не можем да се доверим на логиката, когато говорим за него.

— И косъм няма да падне от главата му — каза разпалено Гас.

— Това го мислиш ти — отвърна Пилгринд с ненавист.

Дискусията щеше да продължи още по-дълго, ако не беше Кай, който остави огризката на ябълката и прошепна с наведена глава:

— Аз искам да отида.

— Момче, ти...

Кай погледна Пилгринд, след това Буливиф.

Накрая Рошел.

— Искам да отида. В... Параклиса.

— Кай... — каза Сироко. — Аз разбирам какво изпитваш. Знам какво си мислиш. Мислиш си за Чарли и Ема. Мислиш си, че искаш да си смел като тях. Искаш да си им достоен син. Но не е сега моментът да се правим на смели.

— Има голяма разлика между смелост и глупост! — възкликна Пилгринд.

— Не съм глупав. И не съм смел. Страхувам се. Но искам да отида.

— Категорично, няма да ти го позволя. Този план има два пропуска при...

— Стига! — извика Кай с почервеняло лице. — Стига сме губили време. Искам да отида там долу и искам да разруша тоя проклет Параклис, ако трябва и да го направя с голи ръце. Ако е важен за хер Шпигелман, това означава, че е нещо лошо.

— Да го разруша. Откакто родителите ми бяха... убити, не съм правил друго, освен да бягам. Животът ми е разрушен. Приятелите, училището, книгите ми, няма ги вече. Шпигелман използва тази дума „вундеркинд“, а никой не знае какво означава. Не знам дори кой съм, но знам това, което искам.

Всички го гледаха.

— Искам да спра да бягам.

Пилгринд въздъхна.

— Тогава ще ви придружа — реши, победен от решението на Кай.

— И аз ще съм до вас — добави ликантропът.

Този път Гас възрази.

— И дума да не става. Вие двамата ще останете навън. Искам да имам някого, на когото да разчитам, ако нещата се влошат. Крал тел би могъл да ни е много полезен: можеш да поискаш да ти помогне с Тарото, много е добър в гаданията. Аз и ти — каза накрая, гледайки Братия — си имаме нашите начини да останем във връзка.

Почукване на вратата прекъсна тайното сбирание.

Гас сложи ръката си на пистолета. Буливиф скочи на крака, изтегляйки от ножницата си кама.

— Затворено е — каза Рошел на достатъчно висок глас, че да се чуе.

— Аз съм Суец. Спешно е.

Суец не беше сам. Придружаваше го слабичък тип, около трийсетте, но вече обилно оплешивял над слепоочията. Имаше някакъв тик на лявото око, което го караше да прилича на кукумявка. Гас го познаваше като един от обичайните клиенти на „Обсесо“. Притежаваше железарски магазин и от време на време посягаше към покера с другите редовни посетители. Никога не го бе заговарял. Типът изглеждаше изплашен от присъствието му.

— Влезте — покани ги Рошел, отдръпвайки се.

Суец и Буливиф набързо си стиснаха ръцете.

Слабият тип отвори уста, изумен.

— Не е възможно, ти си...

— Наричат ме Пилгринд, моля, заповядай.

— Но ти си...

— Легенда? — подигра му се Брататият.

— Да. Искам да кажа, Ваше Превъзходителство, аз не... — запелтечи типът.

— Сядай и си затваряй човката. Нямам желание да те убивам или да накарам да ти порасне опашка, или каквито дяволии се говори, че правя на хората — подсмихна се ехидно Пилгринд. — Почти всичките са лъжи.

Типът се подчини. Суец прие с голямо удоволствие бирата, която Рошел му предложи. След това сграбчи един стол и се настани и той.

— Патрик е приятел — представи го. — Патрик, това е Буливиф, Пилгринд го познаваш вече, мисля, че си разбрал, тя е прекрасната Рошел, а този нацупен тип е Гас Ван Зант. — Очите му се спряха на Кай. — А той е Кай.

— Здравейте — каза Патрик, смутен.

— Това е неприятна работа.

— Не би оставил „Обсесо“, ако не беше така.

Суец се съгласи.

След това се обърна към слабичкия:

— Давай, разказвай.

— Видях нещо. Преди два часа. Не много далеч от жабата. Знаете ли улица „Спар“? Улицата, която свършва в булевард „Кроули“? Там има един склад. Имах нужда от няколко бургии, защото моите, вижте, моите ги бях...

— Прескочи това — прекъсна го рязко Пилгринд.

Патрик пребледня и се разтрепери.

— Давай напред. Знаем я тая зона — успокой го Рошел.

Типът избегна погледа ѝ за дълго, но въпреки това нейното лице пламна.

— Един слуга. Едно шаниде.

Буливиф изстина.

— Сигурен ли си в това, което казваш?

Притеснен, Патрик сложи ръката на сърцето си.

— Честна дума.

— Едно шаниде — промърмори Гас.

— Козината му беше сива, с тъмни лапи. Носеше сребърен нашийник със стърчащи пирони. Погледна ме и изръмжа. Никога не съм чувал куче да ръмжи по този начин. Ще го помня, докато съм жив. Напиках се в гащите, мислех си, че ще ме убие. Но си отиде. Пуфф! Изчезна.

— Големи стърчащи пирони ли каза? — поиска да узнае Буливиф.

— Да.

— Не нормален сребърен нашийник? — притисна го той.

— Не съм сигурен. Розетки като тези, които имат кучетата за бой.

— Надзирател, проклетие — изруга ликантропът.

— Защо го разказваш едва сега?

— Защото си помислих, че става въпрос за заблуждение — подсмихна се типът. — Искам да кажа. Шаниде? Надзирател? В Дент дьо Нюи? Откога не се виждат ловци в тази зона? Не е възможно...

Суец взе думата:

— Разказа го на мен, защото знае, че напоследък — хвърли един поглед на ликантропа — се интересувам от странни явления. И си го казал само на мен, нали?

— Да, разбира се — побърза да потвърди Патрик. — Честна дума. Кой друг би ми повярвал? Не че искам да обидя Суец, но с тази история за кражбите ни подлуди в „Обсесо“. — След това, страхувайки се, че е казал нещо неприятно, добави: — Но твоята бира си остава най-добрата, а?

— Млъквай — нареди Пилгринд.

— Цяло щастие е, че новината не се е разпространила. Би могла да предизвика паника.

— Допускам, че е вярна — отбеляза Гас.

— Ей! — възрази Патрик. — Аз не говоря празни приказки.

— Ловци... — прошепна Рошел.

Знаеше предварително какво ще каже Буливиф.

— Трябва...

— Знаем — прекъсна го Гас.

— Мога да го направя сам — добави Пилгринд. — Аз и Крал тел ще се справим отлично. Не трябва да се тревожиш. — След това се обърна към Патрик: — Беше много полезен, но трябва да съм безкрайно предпазлив за това нещо. Знам, че искаш да го разкажеш наоколо. Но ако го направиш, аз ще разбера. И тогава... — скочи напред и го сграбчи за яката на шлифера — знам къде да те намеря.

— Нито дума, Ваше Превъзходителство.

— Браво. А сега изчезвай.

Патрик се спъна в стола.

И Суец стана.

— Връщам се в кръчмата. Ако имате нужда от помощ, за да пречукате тия копелета, кажете ми. Рошел, винаги е удоволствие да те видя — сбогува се с поклон.

И потъна в нощта.

— Ловци.

— Какво мислиш да правиш?

— Да ги намеря. И ако тоя индивид не си е измислил историята, да ги убия.

— Сам ли? — попита Рошел.

— Да. Вие трябва да продължите с плана. Да спрете Шпигелман.

— Може би Ловците са били поканени от него тайно, за да се забавлява — предположи Сирокото.

— Със сигурност. Съвпаденията са прекалено много. Но трябва да го направя, така и така. Съжалявам.

Пилгринд се съгласи.

— Освен това присъствието на Ловците може да значи, че имаме малко време. Ще стане тази вечер, опасявам се.

— Ще изчакаш ли? — попита Кай, като се обърна към ликантропа.

Буливиџ не отговори.

Първият от Ловците пристигна в Дент дьо Нюи, когато залезът, повече от розова следа на хоризонта, беше някакво чувство, което влиза под кожата, нещо интимно. Пристигна сам, другите щяха да го настигнат след няколко минути. Обединяваше ги някакъв вид интуиция. Онова, което единият си мислеше, другите го разбираха. Даже и без посредничеството на думите.

Ловецът се казваше Филип и обичаше да пристига по-рано, за да може да остане със собствените си мисли. Да слуша как биенето на сърцето му отеква в мускулите и в мозъка. Беше мълчалив и самотен тип, като се има предвид, че всички Ловци бяха такива. Всичките мълчаливи и самотни.

Смъртоносни, най-вече.

Беше първият от четиримата, но всички бяха предшествани с няколко дни от Слугите или както имаха навика да ги наричат на жаргона си, от Виканите.

Задача на Виканите бе да разчистват пътя, да следят плячката, без да бъдат забелязани, да изучават силата ѝ, ловкостта ѝ и слабите ѝ места.

Също и да събират колкото може повече информация за територията, на която се нападаше. Това беше необходимо, ако трябваше да се работи с полагаемата облага.

Не че беше нужно. Не за първи път Ловците чуваха да се говори за Дент дьо Нюи. Квартал с хиляда улички и с хиляда и една тайни. Перфектното място за плячка, възнамеряваща да избяга. Идеалното място, за да се разгроми една зле скалъпена хайка.

Затова между Ловците Дент дьо Нюи беше смятан за забранена зона. Прекалено много скривалища, прекалено много цивилни, готови да замаскират следите, да отвлекат вниманието, да се скрият. Дори да нападат. Дент дьо Нюи беше зона, невъзможна за превземане.

Това беше предизвикателство.

Но нещо в навиците се беше променило, така се говореше.

И Дент дьо Нюи променяше същността си.

Ловците обичаха предизвикателствата. Живееха за тях. Затова не позволиха да им се изплъзне тази възможност. Лов в прословутия Дент дьо Нюи. Имената им, ако постигнеха целта, щяха да станат легенда. Щяха да живеят много повече от допустимото за плътта им, пренасяни от уста на уста, от Слуга на Слуга, от Ловец на Ловец.

От плячка на плячка.

Това най-вече ги възбуждаше: идеята, че плячка и плячка щяха да треперят и да подскачат, като чуят четирите им имена.

Съзнаващ преднината си, Ловецът спря от лявата страна и паркира с лека маневра мотора си успоредно до един фонтан с формата на мида в южната част на Плас дьо л'Експерианс, пред старите прозорци на братята Рамон. Знаеше, че този фонтан (който се задействаше чрез натискане на бронзова звезда) беше разположен перпендикулярно на фонтана на жабата. Причината за подобна странност не го интересуваше.

Усещаше миризмата на плячката и това му стигаше, за да успокои сърцето си.

Остави вятъра да разроши косата му, къдрава и гъста, тъмна като тридневната брада, която растеше на квадратната му брадичка, и си пое дълбоко въздух. Слезе, за да изпъне гърба си и да хвърли поглед наоколо: витрините на магазините — затворени със спуснати бронирани ролетки, тежкият му мотор, черен като цевта на пушка, няколко трепереци от студ врабчета в търсене на храна и топлина, паважът, който блестеше, мокър от дъжда и покрит с паднали листа. Вдиша ледения въздух. Усети вкуса на тишината.

Хареса му.

Първият Ловец знаеше, че Плас дьо л'Експерианс гъмжи от Слуги: скрити зад безбройните автомобили, паркирани напук на забраните, или нависоко между грозните комини на кривите покриви да наблюдават всяко негово движение, да чакат знак, показващ желанието му, части от декора в очакване на заповед. В очакване на лова. Моментът беше добър.

Зимата щеше да донесе смърт и разруха. Зимата щеше да донесе новости. Мрачни новости. Сезоните се променяха, времената се променяха.

Щеше да бъде голям лов, така се говореше. Някои не вярваха на това пророчество, отнасяйки го към чистото въображение, но Филип и другите трима Ловци, които скоро щяха да пристигнат в Дент дьо Нюи, знаеха, че не беше така.

Този път имаха мощен съюзник.

Вторият и третият Ловец, Шмит и Лапланте, приближиха до страничната част на един офроуд автомобил, изцапан с тиня. Гигантска машина, плод на гения на някой тенекеджия, за когото механиката нямаше тайни. Маниак на техниката, на когото бе платено с рязък удар в югуларната вена. Това беше обичайно сред Ловците.

Да рушат всичко около себе си.

Глухият и мрачен тътен на мотора изпълни площада като тъмна металическа симфония, плашейки ято врабчета, които се изнизаха с голяма врява. Спирачките изскърцаха и колата спря, но нито един прозорец не се отвори.

Мъжете и жените от площада сънуваха неспокойни сънища, но запазваха инстинкта си за самосъхранение. Никой не видя пристигането им, така трябваше да бъде.

Шмит беше най-младият от четиримата в групата. С грациозен скок изскочи от вратата на колата още в движение.

Един широк белег на лицето показваше, че външният му вид не е за подценяване: беше слаб, почти съсухрен, с бръсната глава, за да прикрие албинизма, и постоянно със слънчеви очила, за да скрива червените си очи и тъмните кръгове около тях.

Напук на всяка възможност да остане анонимен, Шмит носеше закачена на гърба, добре покрита с кожен калъф, който миришеше на смазка, дълга сабя с украсена дръжка. Беше стара сабя.

Ловец беше баща му, Ловци бяха и неговите деди, винаги е било така през вековете.

— Пристигнахте — каза Филип, като ги гледаше.

Шмит не отговори, не виждаше нужда.

Третият, Лапланте, слезе веднага след тях от нещо като ковчег на колела, изплю на земята някаква смесица от катар и тютюн.

— Така изглежда — каза мрачен.

Беше мъж с опасен вид, нещо като хулиган на средна възраст с мощна физика, без грам мазнина въпреки размера си. Голите му ръце бяха покрити с вече избледнели татуировки. Между широките си и

силни зъби стискаше фас. Нагласи кобура, който носеше отляво. Това беше жест, продиктуван повече от навик, отколкото от необходимост. Пистолетът със седефена дръжка беше винаги готов да сее смърт. Винаги там, където покритите му с мазоли пръсти щяха да го намерят.

Очите му имаха чистия синкав блясък на лудостта в краен стадий.

— Ситуацията ми се струва обещаваща — каза Филип.

— Така изглежда.

— Той пристигна ли?

Гласът на втория Ловец, по-младият, с тъмните очила и червените очи, беше писклив, почти креслив. Стоеше облегнат на топлия капак на колата със скръстени ръце и гледаше двамата си придружители.

Лапланте, дишайки тежко, показва небето. И тримата погледнаха ятото гарвани, което изпъкваше на хоризонта. Бавни черни кръгове се приближаваха, сякаш с маршова стъпка. Това бяха вестителите на последния Ловец. Четвъртият. Това беше неговият ескорт и единствените живи същества, с които се чувстваше на място. Четвъртият Ловец беше онзи, който ги беше обединил в едно.

Дължаха му всичко.

Той бе открил таланта им и ги бе превърнал в машини за убиване. Той ги беше дресирал извън допустимото. Той беше формирал разума им, докато не станаха едно цяло. Беше нагласил мерника им и им беше показал следи там, където дори прозорливите им сетива не бяха видели нищо. Накрая той ги доведе в Дент дьо Ньюи.

Защото той, четвъртият Ловец, онзи, придружаван от гарвани, онзи, чието лице никой не познаваше, имаше неуредена сметка, която скоро щеше да бъде разплатена. Онзи, на когото беше позволено отмъщението.

Четвъртият Ловец пристигаше винаги пеш. Лицето му беше забулено постоянно от черен шал, дълъг, подобен на тези на авиаторите от Първата световна война, за да скрива чертите му. Огромното му тяло, пъргаво и силно, не даваше да се разбере истинската му възраст. Четвъртият Ловец беше поне три пъти по-възрастен от най-младия и почти два пъти от другите двама. Така се говореше, те никога не бяха питали.

Четвъртият беше жива легенда. Легендите не отговаряха, заповядваха.

Четвъртият пристигна.

— Примо — поздравиха го.

— Чувствате ли този въздух, деца?

Никой от тримата не помръдна и мускул.

— Усещал съм го преди вас, много години преди да се родите. Много. Това е въздух, който мирише на плът. На жива плът. Плът, която не би трябвало да диша. Плът, която ние ще превърнем в мърша. Дент дьо Нюи... — избълва Ловецът без лице, като ги гледаше един по един със сивите си очи на границата на слепотата — не е обикновено място. Това е нещо, което ти влиза под кожата. Кое то изтощава волята, смущава мишената.

Дрезгав смях.

— Подлудява.

Тримата се почувстваха не на място, не знаейки какво да правят. Четвъртият Ловец имаше силата да ги хваща неподготвени, винаги.

— Слугите претърсиха тая дупка от край до край. Познаваме зоната, Примо.

Примо го удари с опакото на ръката, лицето му се извърна настрана и той изплю кръв. Лапланте не помръдна.

Шмит и Филип не можеха да не се наслаждават на бързината, с която бе извършено наказанието.

— Ти — каза Примо и гласът му изразяваше омраза и пренебрежение, които можеха да сразят и най-силния човек, — ти нищо не знаеш. Нищо. Това е Дент дьо Нюи. Не е римският храм на Сатурн. Не е Марсилия. Не е Юргрунд в Берлин, не е Големият кръг в Будапеща. Това е Дент дьо Нюи. Тези сгради не са сгради, шахтите преливат от червеи със зъби, дърветата си разказват истории, камъните са в рани и белези. Тук правилата са различни.

— Аз... — опита да се защити Лапланте.

— Мълчи! — нареди маскираният Ловец. — Ти си само едно дете. Едно циврецо хлапе, което си мисли, че познава света. Кой ви създаде?

Никой не отговори.

Наведоха глави, един недвусмислен жест.

— Казах ви, че нещата се променят. Говорих ви за сезоните. Казах ви, че есента е свършила и че зимата идва. Знаем: зимата е сезонът на хищниците, на глада и на страха. На тъмнината най-вече. Нашият сезон. Идва. Ловът ще е опасен.

— Татко... — каза Шмит. — Искам разрешение да говоря.

Примо се съгласи.

Очите му обаче не се откъсваха от Лапланте с почервено лице и със стиснати юмруци.

— Татко, какво трябва да очакваме?

— Намерихте ли място, където да починете?

— Да, татко. Едно идеално място. Не много далеч оттук.

— Нещо да ви се е сторило необичайно? — попита отново четвъртият Ловец.

И въпреки че вторият беше сигурен, че този, който обича да бъде наричан татко (може би не беше плът от плътта му, но по дух му беше син), знаеше прекрасно какъв ще е отговорът му, заговори.

— Сарафи, татко. Но не те са нещо странно. Кагулари.

— Кагулари... — подигра му се той.

Шмит се съгласи.

— Много кагулари. Цяла група, войска може би. Нахлуват в къщите на Сарафите и крадат предмети с ниска стойност. Не унищожават, не убиват, не се бият помежду си. Крадат боклуци и това е.

— Боклуци — повтори Примо, почти развеселен. — Затова ви слагам да пазите, деца. Където вие виждате боклуци, аз виждам голямо съкровище, невиджано досега. Където виждате застой — жестът на ръката обхвана целия празен Плас дьо л'Експерианс, — аз виждам гъмжене, което предшества промяната. Виждам зимата. Където вие виждате лов, аз виждам сеч. Огромна сеч, от онези, които остават като предупреждение. Може би краят.

— Краят? — попита Филип, объркан.

— Краят на един цикъл и началото на друг.

— Каква е плячката, татко?

— Ще ви бъде показана, когато е необходимо — бе отговорът.

— От кого?

— Лапланте... — извика го Примо. — Кога ще се научиш да имаш доверие?

— Искам извинение.

— Разбира се, че искаш — отговори четвъртият. — Изгревът е близо и трябва да се срещнем с един човек.

— Аз мислех... — понечи да възрази Лапланте, млъквайки веднага.

— Мислеше, че този лов ще бъде като другите?

— Искам извинение.

Примо направи жест с ръка, доволен от трепета, който думите на Лапланте не криеха.

— Имаш прошката ми. За това и за останалото. Няма да е лов като другите. В Дент дьо Нюи и Ловецът може да стане плячка, аз го знам добре. Имаме нужда от съюзник. Името му е много имена.

Изгревът беше близо, Примо чувстваше вътрешностите му да пламват. Ненавиждаше светлината.

— Най-обичайното сред тях е Шпигелман — завърши.

Беше тъмно, когато пристигна в „Кладенеца“.

Докато Кай мислеше над последните думи на приятелите си, Гас стискаше между ръцете си един плик за писмо, обвит във вестникарска хартия, фигурата му беше натежала от оръжията, които якето на моторист едва прикриваше, и от чанта, метната през рамо. Беше нужен цял ден, за да успее да намери този плик, обвит във вестникарска хартия. На Кай беше казал само, че се отнася за нещо фундаментално.

Пилгринд щеше да гледа на Таро в „Обсесо“, подпомаган от Крал тел. Ако нещо се объркаше, бе доверил на момчето, със сигурност странната метална фигурка, с която бе неразделен, щеше да му го покаже. И той щеше да се намеси своевременно, за да го измъкне от затруднението. Буливиъ щеше да претърси квартала в издирване на Ловци. Но и той, беше го уверил, щеше да им се притече на помощ, ако Пилгринд само подуши някаква опасност. Не трябваше да се безпокои.

Рошел се бе навела над него, майчински му бе закопчала последното копче на якето, след това му се бе усмихнала.

— Аз съм тук — беше казала просто.

От всички думи, вдъхващи кураж: на Гас, на Пилгринд и на ликантропа, сладкото изражение на лицето на Сирокото бе това, което му вдъхна най-голямо доверие.

— Гледай!

Гас посочи една ниска къща с висок и тесен покрив, покрит с огненочервени керемиди, с любопитни прозорци, кръгли, подобно на големи илюминатори, които наблюдаваха глупаво площада.

Прозорците бяха затъмнени от тежки завеси, поради което беше невъзможно да се види какво има вътре.

Сградата беше една от най-величествените, които заобикаляха жабата, и въпреки това, ако Гас не я бе посочил, Кай вероятно нямаше да я забележи.

Прилеп премина за миг пред улична лампа и при тази внезапна сянка Кай усети някаква тръпка под кожата си. Изведнъж си даде

сметка за всичко — че бяха в Дент дьо Нюи и че сам никога нямаше да може да намери пътя към дома.

Домът, който вече не бе негов.

Въпреки че температурата беше няколко градуса под нулата, му беше студено.

— Смелост... — насърчи го Гас.

Тънко ледено покритие скърцаше под подметките му.

Изкачиха няколко стъпала и спряха пред вратата, на която имаше надпис: „Кладенецът“ с позлатени букви. Вратата беше боядисана наскоро в хубав зелен цвят. Внушителен, наситен. Необичаен. Никакво име на табелката на звънеца. Нямаше нужда да се звъни.

Веднага щом Гас вдигна ръка, за да почука, вратата се разтвори. Мъжът, който отвори, беше висок, колкото Буливиф, но много слаб.

Кокалите на лицето му изпъкваха и очите му бяха толкова вдлъбнати навътре, че беше съмнително дали са отворени. Носеше черен костюм, много елегантен.

Огледа ги, първо Гас и после Кай.

И обяви:

— Не може да се влезе без покана.

— Не е проблем.

— Аз се опасявам, че е. Вие сте въоръжен, господине.

— Глупости, познавам правилата на къщата. Не това е проблемът.

— Както и да е, господине, това е частен клуб. Без покана не мога да ви пусна да влезете.

Гас се усмихна.

— Нося дар...

Мъжът протегна ръка, без да променя изражението си.

— Да видим — каза.

С изключителна предпазливост, сякаш ставаше въпрос за експлозив, Гас подаде обвития плик, свеждайки глава, нещо като плах поклон. Мъжът го сграбчи, изведнъж станал алчен, без да откъсва очи от усмихващото се лице на Гас, изучавайки всяка негова реакция. На него не му мигваше окото, изпънат, почти вкаменен, с престорено весело изражение.

Кай наблюдаваше очарован този странен балет. Струваше му се, че присъства на внимателно изготвен церемониал, Марко Поло пред

великия Каган или пред представлението на изтънчения театър Но.

— Свирка.

— Сребърна — подчерта Гас.

— Специална?

Гас не отговори. Нерешителен, кльощавият мъж завъртя предмета в ръцете си. След това спокойно, донякъде предпазливо, го поднесе към устните си, духвайки леко. Свирката трябва да беше дефектна, защото не издаде никакъв звук.

Кай усети сърцето му да се качва в гърлото. Мъжът духна още веднъж, сега с по-голяма сила. Изглеждаше недоволен.

С крайчеца на окоото Кай погледна Гас, който продължаваше невъзмутимо да се усмихва, може би, недаващ си сметка за бръчиците, които се образуваха на ъгълчетата на устата на кльощавия мъж, горчиви бръчици, начумерени, подозрителни, които променяха неприятните черти в сурови и брутални.

Преглътна. След това нещо докосна лицето му. Пеперуда. Към първата се присъедини втора, после десетина. Те бяха във всички цветове на спектъра. Маджента, тъмносиньо, лилаво, най-малките бяха жълти и бели. Имаше светлосини, черни, някои със сложни арабески, изпъкващи над доминиращия цвят, други с дребни крила и толкова бързи, че беше трудно да се отгатне даже и формата им.

Дойдоха от нощта, мълчаливи, и започнаха да кръжат около главата на мъжа, който с широка усмивка протегна ръце, за да ги докосне. Бяха поне двайсетина и изглеждаха не по-малко щастливи от него. Кръжаха и танцуваха грациозно, демонстрирайки пъргавите си криле и маневрите, на които бяха способни. След няколко минути се върнаха към тъмнината.

— Малко са, защото е студено — обясни Гас. — През пролетта обаче...

Мъжът изръмжа, но Кай започна да диша по-спокойно. Кльощавият мъж прибра сребърната свирка в джоба на панталоните си с безупречен ръб, удостои ги със загадъчна усмивка и накрая се отдръпна, за да им позволи да влязат. Дарът беше приет с удоволствие.

— Знаете ли правилата?

— Естествено.

Сякаш Гас не бе казал нищо.

— Не се говори. Не се убива. Не се пролива кръв. Може да се пие алкохол, разбира се, но не в прекалено големи количества.

Вратата се затвори зад гърбовете им.

Докато прекрачваше прага, Кай се запита какво щеше да се случи, ако подаръкът на Гас не бе постигнал успех. Това подобие на майордом щеше просто да им тресне вратата под носа или нещо по-лошо?

И така с известно безпокойство се остави да бъде воден до кръгла стая с таван с фрески, създаващ впечатлението, че се намират на уютно място под клончета на някоя гора. Работа на голям гений, толкова реалистична, че човек да го засърби носа от несъществуващия аромат на свежест и смола.

Майордомът посочи с поклон две свободни кресла и изчезна зад един бар.

Имаше фигури, потънали в сянка, почти навсякъде. Сарафи, облечени елегантно, а понякога странно. Всички мълчаливи. Никой не го удостои с поглед. И това беше едно от правилата. В „Кладенеца“ не се ходеше, за да се разменят пет приказки или да се пие по една бира. Не беше място, в което работниците да могат да разтоварят разочарованията си от деня или любовниците да си разменят по някоя страстна дума.

Това място беше отдадено на тишината.

Този, който можеше да влезе там, рядко завързваше приятелства с други членове на клуба. Често прекарваха живота си, без дори да узнаят имената на седящия срещу тях. Отдаваха се на съзерцанието. Тук не се действаше. Тук времето трябваше да остане неподвижно.

Веднага щом влезе, на Кай му се зави свят. Ужасните световъртежи го принудиха да се вкопчи в една масичка, разклащайки я опасно. Двама посетители се обърнаха към него с укоризнен вид. Кай отвори уста, за да каже нещо на Гас, но бързо я затвори.

Липсваше му въздух. Чувстваше, че се задушава. Гърлото го стягаше, черни точки се завихриха пред очите му. Залитна и едва не падна. Гас го задържа, намествайки го на креслото. Изражението му бе разтревожено.

Кай се опита да го успокои, като се усмихна. След това усети вода да докосва леко краката му. Погледна надолу. Колкото и абсурдно да изглеждаше, „Кладенецът“ се пълнеше бързо. Усмивката му угасна.

Уплашен, погледна Гас широко отворени очи, правейки му знаци. Но Гас не видя нищо. Напротив, даже не разбираше онова, което мършавото момче се опитваше да му покаже.

Водата се покачваше и покачваше. Кай жестикулираше, ужасен. Когато главата му пламна внезапно и страхотно, не успя да се сдържи.

Това беше жестока болка, която разяждаше съзнанието му. Вмъкваше се в мислите му и ги караше да експлодират. Против волята си наруши едно от основните правила на заведението.

Изстена.

Някои глави се обърнаха към тях. Една широка гама от раздражени изразения, които варираха от досада до едва сдържан гняв.

Кай не забеляза това, но Гас — да. Сграбчи го и го завлече на срещуположната страна на кръглата стая, там, където на една добре замаскирана врата имаше надпис „Тоалетна“.

Намести го на пода и му изми лицето със студена вода, но Кай не реагираше. Очите му бяха обърнати към нищото, още по-забелени. Чувстваше как водата докосва устните му и след това как влиза в него. В ноздрите, в ушите, в гърлото, докато изведнъж го изпълни.

Гас удари Кай по лицето, без да получи някаква реакция. Удари го отново, по-силно. Нищо. За миг му се стори, че вижда пламъци по възглавничките на пръстите на момчето. Уплашен, нанесе нов удар. Нищо.

Водата се покачваше. Кай се изправи, плюейки и кашляйки.

Водата се покачваше, покачваше. Защо Гас не забелязваше?

Тя докосваше брадичката му и той нададе нещо като писък. Стигна до устата му и почувства вкуса ѝ — солена. Тогава се опита да заплува, но тялото му беше натежало като олово.

Водата се покачваше и покачваше. Кай задържа дъха си и изчезна в нея, потъна. В дълбините дишаше. В дълбините виждаше. Виждаше се как изчезва. След това болката го сграбчи и го захвърли в тъмнина.

В нея Кай видя всичко.

В тъмнината изпъкваха звезди. Една блестяща бяла ивица. Ивицата следваше определен курс, светкавица, леко извита в ледената звездна празнина.

Траеше милиони години. Видя слънцето. Видя небето да се разтваря като узрял плод, повръщайки кръв. Приличаше на смърт, но беше раждане.

Чу се тътен. Разтърсваше кокалите и изтръгваше зъбите. Гръм, който бе краят на един свят и началото на друг, който идваше от хиляди и хиляди ядрени слънца, избухнали всичките едновременно, Апокалипсисът според виденията, провокирани от дрогата на пейота^[1]. Звучна чудовищност, която изпълни тъпанчетата като разтопена лава.

След това — мълчание.

Едно слабо съскане. Едно продължително потропване. По-смело съскане. Листа, които се носеха, след това клони. В далечината имаше огън. Една плътна стена. Огънят обхвана гората. Стената се превърна в ръце; ръце и пепел. Гората разцъфна, отминаха пролетите, други дървета, други храсти. Пещерата се напълни с вода. Реките няколко пъти смениха руслото си.

Земетресения. Срутвания.

Пещерата се превърна в процеп, разшири се в пропаст, сви се в кладенец. Планини, които ставаха равнини, равнини, които се променяха в ями.

И животни, които изчезваха.

Никаква кръв. Никакви следи.

Изчезнали.

Стадата се отдалечаваха с километри, за да са далеч от кладенеца, който поглъщаше създанията. Соколите никога не обикаляха около тази гора, гризачите никога не подкопаваха земята в търсене на апетитни корени.

Имаше глад, ужасни години, през които мухите и червеите пируваха; имаше животни, които се връщаха, подтиквани от глада, полудели от слабост и придобили смелост заради спазмите на стомаха, ослепели и полудели животни, животни, които изчезваха. Никакъв рев, никакъв зов.

Изчезваха.

Накрая хората. Дойдоха от далечни планини. Построиха колиби, мостове, къщурки, използваха ручейте, хвърлиха мрежите в езерата и реките. Ловуваха и палеха огънове. Пренасяха жертвоприношения на определени божества, които усещаха върху и в плътта си. Те бяха дъждът, слънцето и преди всичко най-страшното, зимата. Научиха се да обработват мед, после бронз.

Желязото ги направи по-силни и жестоки от дивите зверове. Имаха повече храна, повече време, за да рисуват вази и да мечтаят. Селото се разрасна. След това бе сринато със земята. Пожари, смърт. Други хора пристигнаха от върховете.

Същите и различни.

Оряха земята, сееха и я обичаха. Грижеха се за нея повече, отколкото за собствените си деца, защото децата идват с пролетта, житото — с потта. Построиха плевни и ги напълниха, пеейки. Ядяха хляб и се научиха да пресоват маслини и грозде. Учеха се, наблюдаваха и се учеха, все се учеха, изглеждаха създадени за това.

Да учат.

Научиха се да хвърлят деца в кладенеца, около който не растеше трева.

Два пъти годишно.

Изглеждаше достатъчно.

Селото се разрасна, дойдоха нови богове, дойдоха нови завоеватели. Имаше войни, битки, чуми и мирни периоди. Понякога завоевателите биваха прогонени, понякога се смесваха с хората, слезли от върховете.

Нови семейства се раждаха, нови гении се появяваха в селището, мъртвите биваха забравени. Научиха се да използват монети, които идваха отдалеч, познаха хората, за които са изсечени тези монети и на които гордо показваха красотата на земята си.

След това бяха принудени да воюват с мъже, облечени с желязо, и не издържаха под силата на вълчицата, от която същите тези мъже

произлизаха.

Приеха новите им капризи, намирайки ги за не толкова мъчителни, започнаха дръзко да направляват реките чак до океана, чак до най-отдалечените острови. Усвоиха нови езици и се облякоха с по-скъпи дрехи.

Научиха се да четат и да пишат.

Някои оставиха старите суеверия, за да търсят късмета си в столицата Дивина Урбс, градът, който никой никога не бе завоювал. Искаха модерността, топлите минерални бани, игрите в църковете, нагласените жени, хубави като нимфи.

Но всяка година, два пъти годишно, две деца биваха хвърлени в пещерата. Винаги имаше някой, който да се сети да го направи.

Дойдоха мъже, които размахваха кръстове като мечове. Разказваха за хляб, който бил плът, и вино, което било кръв, и говореха за Ада.

Твърде трудни думи за тези хора, които ги пренебрегнаха и продължиха да жертват по две деца всяка година. Неуморими, мъжете се връщаха.

Връщаха се облечени с дрипи, мръсни, с бълхи, заразени с краста и покрити с рани, извити като диадеми. Говореха, говореха.

Говореха за милосърдие и това също беше трудно за разбиране, така хората продължиха да хвърлят деца в кладенеца, около който не растеше трева.

Неуморими, тези с кръстовете се върнаха пак. По-добре облечени, по-добре обучени.

Върнаха се уморени от това да бъдат подигравани и убивани. Взеха клещи, щипци и подпалки и издигнаха клади. Взеха саби и стрели и заповядаха убийства. Опетниха Възкресението с очи, пълни с естетическа наслада. Древните хора от върховете все още не разбираха.

Неуморимите с кръстовете не се признаха за победени, упоритостта им беше здрава като стомана. Издигнаха странни храмове без светлина, в които човек се задушаваше, и говореха за спасение, за ангели. За жертва. О, да, древните хора можеха да разберат важността на тази дума: жертва.

Това беше нещо, което знаеха от хилядолетия. И продължиха да хвърлят деца в кладенеца.

С крилете на хладния вятър нощта носеше безпокойство и миризма на огън. Имаше празненство, Кай го беше видял през отворените широко прозорци на колибката със сламен покрив.

Мъжете и жените бяха танцували и бяха пили. Бяха убили бик, бяха го изпекли и го бяха нарязали на парчета и всеки бе получил своята вряла порция мазнина. Всички бяха там.

Кай бе видял куция ковач, сладката Евелина с луничките, която преобръщаше стомаха му, бе видял селяните да се смеят грубо, месарят с почервенялото лице, изпънал корем и размахващ ръце.

Всички бяха там, включително и енорийският свещеник, не помалко пийнал от останалите от малката група, смешен без одеждите си и с тонзура, блестяща от пот. След това пламъците бяха угасени и останаха нощта и безпокойството.

Всички вкъщи. Всички, освен него.

Бе получил своята порция от бика, най-добрата част, и след изминалите три дни на тъпчене със сладкиши я бе погълнал цялата. Бяха му донесли вино, примесено с мед, и сега главата му се струваше лека. Беше весел въпреки безпокойството.

Преди празненството майка му го бе прегърнала силно, беше прошепнала една молитва, като криеше сълзите си, и бе затворила вратата след себе си.

Баща му не се бе появил. Кай го бе видял пиян и едва държащ се на крака, подпиран от братята си. Смееха се, но не изглеждаха щастливи.

Настъпи полунощ и баща му се появи със сивкаво лице. Дъхът му вонеше на вино, но вече не беше пиян. Дойде с други двама мъже, Валдо и Шретиен, двама браконieri, които прекарваха живота си в одиране на кожата на животни и се надяваха, че пазачите на ловния район на графа няма да ги хванат. Кай се усмихна на баща си, но той се държеше така, сякаш не го бе познал.

„Аз съм Кай, синът ти“, каза той, докато мъжете го държаха за ръцете и го влачеха навън.

Носеше се миризма на изгоряла плът и на запалени огнища. Нямаше светлина. „Аз съм Кай, татко. Ще ме заведеш ли вкъщи?“ Запушиха му устата с парче плат.

Заведоха го в гората. Дойде страхът. Опита се да рита, но как можеше да се бунтува срещу тези трима дебели и силни мъже?

„Кладенецът. Кладенецът“, мислеше си.

Щеше да изкрещи на баща си, да извика да го оставят. Колко пъти бе чувал да се говори за кладенеца? Колко пъти майка му беше нареждала да не се доближава никога, ама никога до този отвор в скалата? И къде беше майка му, сега през нощта, защо не беше там, с него, да го успокои? Да му държи ръката, както когато треската беше на крачка да го отведе? Къде беше сега, когато се страхуваше толкова много?

Страхуваше се.

Толкова.

Много.

Падна и удари нещо с глава. Беше тъмно. Беше сам. Нямаше шумове. Само тъмнина и тишина. И топъл въздух, който идваше от недрата на планетата. Една воня. Кай усети как пикочният му мехур не се сдържа и урината намокря новите му панталони, тези, които майка му му бе подарила за Коледа. Плака дълго. Успя да изплюе парчето плат и да извика за помощ. Плака отново.

Самотата го ужасяваше. А тъмнината повече от самотата.

Струваше му се, че е ослепял като старата Игрейн, която разказваше смешни истории край огъня, със съсухрена кожа и вече нямаше нито зъби, нито съпруг. Тази, от която всички се страхуваха и която от всички получаваше нещо в замяна. Имаше бели очи и той бе питал каква бе причината за слепотата ѝ. Баща му бе наредил да мълчи, не били тия работи за деца. Майка му, по-разбрана, бе казала, че Бог дава и Бог взема: на старата Игрейн Бог бе взел зрението и ѝ бе дарил силата да говори с огъня. Кай бе останал поразен. Бе мислил за старата Игрейн със седмици и накрая бе стигнал до заключението, че ако му се явеше ангел насън като на Девата, никога не би приел размяната.

Шум. Нещо бързо.

Тъмнина.

[1] Вид кактус, съдържащ мощни вещества с халюциногенно действие. — Б.пр. ↑

— Не! — извика Кай.

— Момче, успокой се!

— Левантинецът!

— Отвори очи, Кай!

Подчини се. Помъчи се да фокусира спомените си.

— Видях го, Гас — каза, като си масажираше слепоочията.

— Левантинеца ли?

Кай поклати глава.

— Не точно. Беше... бърз. Но го видях да идва. Видях всичко, което е правил през всички тези векове. Ти видя ли го?

— Видях те само как припадаш, Кай. Не видях друго.

— Беше... беше... ужасно.

— Сега се успокой.

— Какво се случи? Видение ли имах?

— Мисля, че да. — Гас го гледаше с недоверие. — Боли ли те главата?

— Малко. Но минава.

— Добре. А гърдите?

— Не, не ме болят. Само главата, но мин...

Гас го сграбчи за раменете.

— Сигурен ли си? Само главата? Не чувстваш ли нещо в гърдите?

Кай се отскубна от хватката му.

— Нищо.

— По-добре така. — Гас стисна дланите си в юмруци. — Вярвай ми. По-добре така.

— Гас?

— Кажу ми, момче...

— Тук долу е. Чувствам го. Параклисът.

— И аз го чувствам. Това е силно място.

— Но... — Кай облиза устни с език. — Но чувствам, че е празен. Разбираш ли?

Гас хвърли един поглед на затворената врата на тоалетната.

— Празен? Разбира се, нали е гробница. Трябва само... само да издъним този проклет под, преди някой да дойде и да ни изгони насила.

— Да, но...

— Не се тревожи, с Обмена ще е шега. Ще трябва да кажа сбогом на дърдоренето с Джаз Колман^[1], боя се, но спокойно.

— Празен е, Гас.

— И аз ти повтарям, че е гробница. Това, което усещаш, е смъртта. Няма нищо живо там долу.

— Не. Има и живот. Но не... не Левантинецът. Животът, който усещам, е човешки живот. Или почти.

— Откъде знаеш?

Отново това изражение. Разтревожено. Недоверчиво. Изплашено?

— Не знам. Но чувствам, че има някого, така както чувствам, че Левантинецът... е мъртъв. Мъртъв и това е. Не може да се призове... прахта.

Гас продължи да го гледа още известно време, несигурен какво да прави.

Накрая реши:

— Трябва да слезем. Отмести се.

— Безполезно е.

— Разстроен си, всичко е наред. Имал си видение, а това е една доста сложна работа, над която е по-добре да не се разсъждава. Не сега, ок? Не е моментът и аз не съм точният човек. Може би Пилгринд ще знае какво, по дяволите, ти се е случило, но не и аз. И после — опита се да му се усмихне, — ако Параклисът е празен, така е по-добре, нали? Слизаме, уверяваме се, че от Левантинеца няма и следа...

— Аз не вярвам той да оставя следи — потръпна Кай.

— ... поставяме динамита и се омитаме.

— Но...

— Слушай — каза Гас. — Трябва да продължим напред, не можем да се върнем назад. Беше съгласен с мен, струва ми се. Или си променил решението си?

Кай отстъпчиво поклати глава.

— Окей.

Дори и да искаше, нямаше нито да може, нито да знае как да обясни на Гас чувствата, които бушуваха в него.

„Празен“ беше само дума, която в превъзбудения му ум бе изглеждала подходяща, за да опише онова, което подът в тоалетната на „Кладенеца“ пробуждаше в него. Това особено изтръпване, което започваше от дланите му и пълзеше по ръцете му нагоре, за да избухне в гърдите му. Но не бе болка.

„Празен“ не изразяваше напълно онова, което Кай би искал да породи в съзнанието на своя придружител.

Разбира се, съществуваше усещане за празнота, но и безкрайна тъга, тъгата на тонове кости, натрупани през хилядолетията и превърнали се в прах.

Имаше я болката, която ехтеше заедно със задъханото и понякога хъркащо дишане на този, който се бе изгубил в бърлогата на Левантинеца. Имаше ги амбициите и черното лице на лудостта на онзи, който бе издигнал храм на това прокълнато място.

Параклисът не бе празен, тоест без живот, даже напротив. Беше истинско гъмжило. Имаше насекоми и червеи, плъхове с червени и зловни очи, хлебарки, мравки и организми, съставени от няколко клетки и никаква логика. Освен тях имаше и други неща. Ужасни. Безбройни.

Неща, които не спадаха към нито един от разделите на биологията, които мършавото момче да може да разпознае.

Не, Параклисът не бе празен, не в смисъл на отсъствие. „Празен“ в крайна сметка беше само една дума.

Действителността бе съвсем различна. Но в този момент не можеше да прави друго, освен да приеме съдбата си. Гас имаше право, бяха там и нямаше да имат втора възможност, за да слязат в Параклиса. А той беше важен за Шпигелман, за това не хранеше никакво съмнение.

Ами ако беше клопка? За да отговори на този въпрос, Кай почерпи от философията на Гас.

Толкова по-добре, каза си, докато се движеше, прилепнал до стената. Това щеше да означава битка с хер Шпигелман — лице в лице.

— Пригответи се!

Гас облегна ръце на пода, въздъхна дълбоко и прошепна няколко думи.

И подът изчезна.

[1] Джазмузикант, композитор и продуцент. — Б.пр. ↑

Параклисът беше гробница, защото миризмата на гнило, която идваше от пропастта, появила се на бял свят благодарение на Гас, беше недвусмислена. Уникалната следа на смъртта ги обгърна като було, огъвайки ги и нападайки ги с такава сила, че чак ги заслепяваше.

Както Гас, така и Кай трябваше да прикрият лицето си с ръце, за да се предпазят, сякаш това гнило изпарение, което ги бе връхлетяло, имаше нокти и зъби.

Вонята насълзляваше очите и предизвикваше гадене, спазми на стомаха. Бяха необходими повече от няколко минути, за да могат двамата отново да си поемат дъх. Това не беше проста миризма, беше докосването на невидима медуза.

— Каква отврат — беше лаконичният коментар на Гас.

Под тънката обвивка на изтръгнатия под се беше появило дълго широко стълбище, издълбано в скалата. Камък с отблясъци на глинест цвят, но сив и оловен. Може би желязна жила.

Гас намести тъмните си очила на носа и започна да слиза. Без да се обръща назад. Кай го последва.

Спускането се оказа изключително трудно. От една страна, заради размерите на стъпалата, от друга — заради миризмата, предизвикваща гадене, с която беше трудно да се свикне, но най-вече заради тъмнината, в която дори и фенерът на Гас не успяваше да проникне. Следваха този светещ конус, без да могат да доловят нищо извън него. Гас с насочен пистолет, Кай, подпирайки се на грапавите стени до себе си.

Въздухът постепенно ставаше по-тежък.

— Кай?

— Зад теб съм.

— Стой близо до мен, това място се разширява.

Сега можеха да вървят заедно, без да се страхуват, че ще се загубят. Истинска благословия за Кай. Забърза крачка, за да върви до Гас.

След това дойде студът. Едно мразовито въздушно течение, от което кожата на лицето изтръпваше и от устата излизаше пара. Кай измънка. Гас стисна по-силно дръжката на пистолета и махна предпазителя. След това дойде хрущенето под подметките.

Гас насочи светлината на фенера надолу. Стъпалата блестяха като диаманти, покрити с глина и лед. Бяха принудени да забавят крачката.

— Не ми харесва — промърмори Гас.

Всяка сянка блестеше зловещо, всяко несъвършенство на стените — ту вдлъбнати, ту изпъкнали, ту гладки и без драскотини — беше лицето на една прокълната душа. Всяка отминала минута беше ценната топлина, която си отиваше. Студът се превърна в лед в дробовете. Изглеждаше невъзможно дишането да снабди с кислород все по-тежките мускули.

Студът нарастваше с всяка минута.

— Справяш ли се?

— Справям се.

Когато студеният въздух беше на ръба на поносимото, до такава степен, че превръщаше потта на челата им в лед, стълбището — изведнъж, както бе започнало — свърши. Залитнаха изненадани и за малко не паднаха. Гас изгаси фенера.

Бяха стигнали до стая, издълбана в естествена пещера, но с под, изсечен и полиран очевидно от човешки ръце. От тавана висяха скалисти гирлянди, покрити с прекрасни ледени декорации.

Отнякъде капеше вода. Звукът, който идваше, бе кристален, с обезоръжаваща чистота.

Изведнъж, глас:

— Сид, ти ли си? Ти ли си? Не виждам добре... Ти ли си?

Човекът се наведе над момчето. Лицето му бе покрито със слана, а очите му — почти затворени от синини. Бузите — хлътнали, устата — без устна.

— Не си ли ти Сид? — попита.

— Не.

Гас стискаше в юмрука си автоматичния пистолет. Все още не бе насочен към човека.

— Отдръпни се, Паулус. Не искам да те нараня — каза.

И беше вярно.

Човекът, като чу, че го викат по име, опули очи.

— Ти ме познаваш?

Гас не отговори.

Кай го направи.

— Познаваме Сид.

Паулус се усмихна. Една глуповата усмивка. При това движение малкото, останало от устните му, се отвори в дребни рани. Не прокърви.

— Сид. Липсва ми Сид.

— Ще те заведем при него после. Сега трябва да продължим. Паулус поклати глава.

— Не. О, не. Там долу е лошо. Много лошо.

— Но ние трябва да отидем. Можеш да дойдеш с нас, ако искаш.

— Не, не. Искам да изляза.

— Но...

— Остави го да върви, Кай — каза Гас, като прибра пистолета. — Върви, Паулус — обърна се към човека. — Ние трябва да продължим, но ти можеш да си вървиш. Свободен си да го направиш. Трябва само да изкачиш стълбите. Оттук.

Паулус изпръхтя. Залитна. Отправи се към мрака, почти изчезна, погълнат от него.

След това се спря и се обърна.

— Идваш ли с нас, Паулус. Ще те водя аз. След това ще излезем и ще те заведем при Сид.

Паулус се усмихна. Още рани. Никаква кръв.

— Обещаваш?

— Обещавам.

— Паулус... ти знаеш ли докъде стига тази пещера? — попита Гас, като се приближи.

— До стаята с графитите.

— Графити ли? — повтори той объркан.

— Стаята с графитите. Където е корабът. Отдолу.

— Отдолу, разбира се... Но къде по-точно? — настоя Гас.

— Под улицата с рисунките. Рисунките разказват една история. Накрая я разбрах, знаеш ли? Но сега съм я забравил. Главата ми е малко объркана. — Гигантът се усмихна. — Отдолу. По-надолу от канала обаче. Вони на риба. И има мъгла.

— Улица „Феликс“ ли, Паулус? Тази улица води до улица „Феликс“?

Гас беше уплашен.

— Да. Така се казва. Сид казваше, че ще намерим съкровище, вместо това... — Свъси се. — Не мога да си спомня. Просто не мога. — Разочарована физиономия. — Улица „Феликс“ е улицата близо до фонтана на жабата? Не ми харесва този фонтан...

— Улица „Феликс“ и... фонтанът на жабата? — пресметна Гас объркан. — Сигурен ли си, че се...

Кай го сръчка с лакът, след това се обърна към Паулус с нежност:

— Нищо — каза. — Не се напъвай. Да вървим, става ли?

— Не съм изморен. Можем да вървим.

Предшествани от гиганта, Гас и Кай се отправиха към мрака.

— Според теб, знае ли? — попита Кай тихо.

— Какво?

— Знае ли, че е мъртъв?

Гас, Кай и Паулус вече бяха изгубили представа за време и пространство, когато стигнаха до арката с бели фрагменти. Минути и часове, долу и горе, дясно и ляво нямаха никакво влияние върху движението на мислите им.

И самите мисли, изтощени от напрежението и умората, бяха сведени до слабо насърчаване да не се предават. Да сложат единия крак пред другия, мускулите да са готови да се свият при минималното чувство за заплахата.

Опасности грозяха отвсякъде, подсказваше го видяното и го внушаваше чутото. Сенките се издължаваха, но бяха само сенки, безобидни. Ехото отекваше, но беше само тяхното тропане с крака, което формата на пещерата използваше като зловец оркестър. Илюзиите в илюзиите не бяха друго, освен бавното им напредване.

Само Паулус показваше, че не изпитва умора.

Затова илюзията на арката ги изненада. Онова, което бе изглеждало бяло, не беше така невинно. Арката беше изправена от здрав контрапункт от хоросан и кости.

Бедрени кости, тибии, черепи и гръдни кошове, които крепяха тежестта без видимо усилие, издигайки я на десетки метри. Били са нужни векове навярно, за да се завърши това произведение, и сеч на цели поколения, за да може всеки детайл да бъде завършен.

Отвъд арката беше Параклисът.

Огромен.

Всеки сантиметър от него беше премислен, проучен и построен, напомняйки един обезпокояващ естетически идеал. Стените на подземния храм бяха скрити от плътна колонада. Дори и шестима души в кръг около една от тези колони не биха могли да я обхванат.

Всеки пиластър^[1] представляваше един жрец от тайнството, което беше проповядвало през вековете култа към Левантинеца. Огромни уста бяха разтегнати в хлапашка усмивка, очите бяха празни

и блестящи като лед. Вдигнати ръце крепяха черния като смола таван, на който блестяха гравирани съзвездия.

Никое, което да се вижда на небето на Париж. Или на което и да било друго място на земята. Това не беше храм, помисли си Гас, беше некропол.

На пода бяха подредени саркофази от камък, злато и стомана. Порядко от сребро и олово. Правилото на Дент дьо Нюи в Параклиса беше преувеличено хиляди пъти.

Всичко е възможно.

— Това ли е Параклисът? — попита Кай на един дъх.

— Мисля, че да — бе отговорът. — Но се боя, че нямам достатъчно експлозив...

Паулус им показва нещо, което се издигаше в центъра на кораба.

— Съкровището.

Беше това, което търсеха. Гробът на Левантинеца — желязна каса, висока два метра и широка пет, дълбока три, с херувими, изваяни на горните ъгли: херувими с крила на прилеп, гълъб и пеперуда.

Излъчваше злоба и от това разстояние. Само Паулус, който ги предшестваше, изглеждаше имунизиран към тази потискаща атмосфера.

— Левантинецът.

Предпазливо преминаха арката, фосфоресциращите очи на колоните позволяваха да се върви без фенер, но помещението имаше слепи ъгли и сенчести зони в изобилие. Мълчанието беше почти пълно, прекъсвано само от стъпките им. Беше идеалният момент за засада.

Гас беше нервен. По-добре да върви бързо.

Умът на Паулус, лишен от определен ред, представляваше щуро прпускане на емоции, смесени с проблясъци. Светът около него беше един ребус.

Всичко беше хаос.

Гадаеше какви са формите, защото очите му бяха покрити с гъсто и болезнено перде. Костваше му голямо усилие да се движи, защото беше тежко да се концентрираш върху всеки мускул и върху всеки нерв. Не чувстваше умора, така както я чувстваха Кай и Гас, но все пак беше изтощен. Не се страхуваше, независимо че беше ужасен.

По някакъв начин все пак Паулус разсъждаваше.

Лицето на Сид бе това, което го подтикна да излезе от Параклиса, който за него си оставаше сутеренът на улица „Феликс“, където нещо се бе случило, дори да не помнеше какво. Споменът за брат му бе това, което го подтикна да се довери на момчето, което му бе хванало ръката с такава нежност. Тази нежност го беше накарала да си спомни времената в сиропиталището. Когато Сид бе този, който го успокояваше.

За малко не се досети за всичко. Щеше да е цяло щастие, ако беше станало. Напредвайки, се спъна в нещо. Спря се, като протегна ръце като въжеиграч и погледна надолу.

Видя тяло, проснато на земята. Паулус потърка очите си, като се опитваше да се отърве от тази млечна покривка, която му пречеше да вижда добре. Тялото беше вързано с въжета, които се движеха, съскайки. Беше голямо. То му напомняше нещо. Но беше трудно да се види и затова се наведе.

Едно от въжетата се изправи срещу него, беше бяло и приличаше на огромен червей, но той го отблъсна, без да го е грижа за ухапката му. Причини му само леко парене, напълно незаслужаващо внимание.

Бе концентриран върху вкочаненото бяло лице на тялото. Лице, което му беше познато. Още веднъж си потърка очите, беше толкова трудно да фокусира... Не беше хубаво лице, с прекалено остри черти, прекалено хлътноло, поразено от брадва. И все пак в него имаше нещо познато, което не му позволяваше да се отдръпне. Паулус клекна, приближавайки се още.

Собственото му лице.

— Виж.

Паулус беше наведен над един мършав труп и плачеше.

— Виж — хлипаше. — Виж...

Гас изстена, когато забеляза съществата с форма на червей, които Паулус беше убил.

— Не гледай, момче.

Но Кай не се подчини. Нещо в него се разбунтува при спектакъла на гиганта, който милваше и оплакваше собствения си труп.

— Аз съм мъртъв — каза Паулус.

— Почти — отговори Гас, като положи внимателно ръка на гърба му.

Погледът, който Паулус му отправи, го прободеше като хиляди ками.

— Защо?

Как да му обясни механизмите на един ритуал на Обмена, толкова отвратителен, колкото и неестествен, като този, на който го бе подложил хер Шпигелман?

— Ти не си нито мъртъв, нито жив — обясни.

— Какво съм?

Беше като да обясниш какво е смъртта на едно дете, помисли си Гас, преглъщайки гнева си.

— Ти си проекция на едно желание. На твоето последно желание. Искаше да избягаш, не е ли така?

Паулус сбръчка вежди.

— Не — каза. — Искам... да намеря Сид.

— Сид е... — прошепна Кай. — Съжалявам, Паулус, Сид е мъртъв.

— Мъртъв?

Паулус склони глава на една страна като глупава кукумявка.

— Мъртъв? — повтори тъповато.

Гас се съгласи.

— Уби го Шпигелман. Знаеш ли кой е той?

— Мъртъв... — Паулус започна да люлее собствения си труп.

— Мъртъв...

— Съжалявам.

— Убий го — нареди Паулус и за миг на Кай му се стори, че вижда в погледа му искрица желание, която трябваше да го е съживила. — Убий трупа.

— Не мога — отговори момчето.

— Ти тогава.

Гас сграбчи пистолета. Насочи го към главата на мършавия труп.

— Не, Гас!

— Трябва да го направя. Това не е живот.

— Но не е и смърт — отвърна Кай. — Паулус, ако убием трупа, за теб това е краят. Може би има възможност да се оправят нещата, Пилгринд...

— Дори и Пилгринд не може да направи нещо срещу това — прошепна Гас.

Ръката, която държеше пистолета, трепереше.

Отпусна я.

— Не мога, Паулус. Не мога.

Той се втренчи в тях, първо в единия, после в другия за няколко минути, които изглеждаха като векове. След това се съгласи и наведе глава. Примирението му беше жалка гледка.

— Сид искаше съкровището. Но няма никакво съкровище. Аз видях.

— Отвори ли сандъка? — попита Гас, посочвайки му железния саркофаг.

— Да. Тежък е.

— Беше ли празен?

— Не. Имаше прах. Прах, който щипеше ръцете.

Гас изруга.

— Капан. Проклет капан.

— Нищо друго, освен прах — повтори Кай.

— Не е истина. Не само прах и смърт — каза Паулус с глуповата усмивка на лицето. — Има музика, не чуваш ли?

Треперене под краката им. Червеникава светлина, която се процеждаше изпод арката от кости и хоросан.

Музиката на Калибана.

[1] Четириъгълна колона, изградена от едната страна на стена за украса. В някои случаи представлява конструктивно удебеляване на стената. — Б.пр. ↑

Калибанът трябваше да има сърце някъде в него, защото червеникавото пулсиране, което го обгръщаше, следваше ритъм, много напомнящ на този, който Кай беше свикнал да чува, когато си лягаше и се освобождаваше от мислите си.

Калибанът трябваше да притежава и бели дробове, защото пронизващата музика, която го съпровождаше — това чуруликане на гайди и звънчета, на тромбони и барабани, — идваше и си отиваше, сякаш подтикнато от учестено дишане.

Със сигурност имаше апетит, защото стотици уста се отваряха по тялото му. След стотиците уста трябваше да следват стотици стомаси. И хиляди зъби.

Всичко трябваше да завършва в една ужасяваща несвойствена анатомия. Но не беше така.

Калибанът беше красив.

На Кай му бяха необходими два погледа, за да нададе безумен вик.

Първият обхвана торса на Калибана. Фидий не би могъл да извърши чудо, по-достойно за славата. Това беше перфектното тяло на жена с цялата нейна нежна чувственост.

Не жена, а идеята за жена. Плосък корем и полуизпъкнал пъп, големи и твърди гърди, покрити с копринено чиста кожа, настръхнали зърна, неудържимо еротични. Шията бе не по-малко идеална, така както и лицето. Едно женствено лице, високомерно и без изражение, напълно съзнаващо собственото си великолепие. Косата тръгваше от това безизразно чело и развяваше нежните си къдрици като огнени езици. На мястото на ръцете Калибанът имаше крила, съставени от огромни пера от заострена стомана и блестяща платина.

С всяко перо беше свързана златна нишка и всяка една от тези нишки се държеше от пеперуда, чиито криле бяха големи като смокинови листа, но бели като мрамор. Персефона, излязла от Хадес. Красота.

Нямаше друга дума, освен „красота“.

След това идваше тялото, което още не се бе показало напълно зад арката. Вторият поглед на Кай. Долната част на Калибана беше на морски организъм, разкъсан и смлян. Останки, изхвърлени от дълбините, дело на прибоя, много наподобяващ на повръщано. Чудовище, излязло от бездънните недра на океаните, гигантски калмар, измъчен кит, акула без скелет, умряло и изплувало на повърхността същество, охлюв, призван от жестокостта на хер Шпигелман. Измъчен и изгорен от слънцето труп. Накълван от чайките и оплоден от мухите. Достигнал до света на хората с петдесет очни орбити и сто разкъсвания, с десетки уста, които пееха и свиреха, и прозрачна кожа, която покриваше плътта му. Плът, която представляваше отвратителен кръстопът на паразити и същества без име.

Калибанът се движеше с пипала. Пипала, които изцяло покриваха стената около арката от кости и хоросан, които вече се огъваха на няколко места. Пипала, които бяха като бич за въздуха, изпълвайки го с паразити и капки отрова.

— Върви, върви! — извика Гас, но Кай беше неспособен да спре. Да спре да вика. Да спре да гледа.

— Кай! — викаше човекът с черни дрехи, стреляйки с двата пистолета. — Кай, върви!

Пръски отрова поразиха Гас по лицето и гърдите. Кожата и плътта се отваряха при разяждащия допир на тази киселина с впечатляваща и в същото време отвратителна лекота. Кръв започна да напоява дрехите му.

Гас хвърли пистолетите на земята. Оловото беше безполезно срещу това създание.

Събра дланите на ръцете си в отчаян опит за защита. Обмен. Задъхвайки се, се концентрира. Блесна лъч, който озари целия кораб на храма и поразил Калибана право в торса. Кай бе запратен далеч от сблъсъка, заслепен от силната светлина.

Без да изчака да види дали атаката му има някакъв ефект, Гас затвори очи и извърши втори Обмен. Беше болезнено, сякаш някой го беше наръгал с нажежено желязо в сърцето.

Изстена.

Остри и тъмни камъни, подобни на втвърдена лава, захвърчаха като шрапнели срещу съществото, което се влачеше из Параклиса. Кости и плът се пръсваха надалеч, смесени в гнила стихия.

Покосени от този неочакван силен вихър, някои пипала се сцепиха и запрацяха като искри. „Напразно усилие“, помисли си Гас. Калибанът не спря да се приближава. Дори не се забави. Музиката стихна за няколко секунди, след това стана по-силна отпреди. Сега беше ред на създанието да контраатакува.

Едно тънко пипало като стилет се стрелна към Гас и за малко не го сцеди на две. После се прибра в плетеницата от кълба на Калибана. Гас притисна с ръка хълбока си.

Пипалото му бе откъснало парче месо. Трябваше да положи усилие да не се поддаде на гаденето.

— Затвори очи, момче! — нареди, когато си пое отново дъх. Концентрира се. Беше трудно. Губеше кръв от устата и носа. Обменът не беше игра. А ако беше, то тя беше смъртоносна.

— Мамка му — изхърка.

Парчета нажежен метал попаднаха между пипалата на Калибана. В отговор огнени пръски разсякоха въздуха и плътта. Тя цвърчеше от киселината и Гас се свлече, победен от болката и усилието.

Обменът, който бе използвал, беше твърде слаб, недостатъчен да остави и дракотина на Калибана. Може би Пилгринд би могъл да направи нещо срещу тази чудовищност, си помисли. Той не. Беше на ръба на изтощението. Изруга, като плюеше кръв.

Музиката отново намаля, след това тонът се усили. Гас отвори широко очи, поразен.

Три разрушителни Обмена и накрая Калибанът го смяташе за заплаха. Не беше кой знае какво като удовлетворение. Музиката на съществото гръмна под арките на храма. Камъни заваляха от свода.

Накрая Калибанът нападна.

Паулус и Кай се намираха на негова територия. Бяха погълнати. Момчето се почувства потопено във вана с тиня и топло лепило. Удари с ръце в нещо твърдо, изгуби ориентация и почувства, че се дави. Риташе и се мятеше. Виждаше вътрешните нерви на тялото на Калибана и усукването на червата, подути като узрели гроздови зърна. Видя и Паулус до себе си, който, без да губи глуповатата си усмивка, дереше и драпаше.

Калибанът се спря на няколко метра от Гас. Надменното му студено лице се обърна първо надясно, после наляво.

На земята изтощеният Гас не можеше дори да диша, беше погубен.

Кай почувства, че го сграбчат стотици пипалца и се опита да извика, но от устата му не излезе никакъв звук. Пипалцата се слепиха за плътта му и го извлякоха от отворотелното тяло на чудовището.

Видя, че за Паулус обаче съдбата беше отредила друг път. Лицето и тялото му се деформираха изведнъж като разтопени от изключително силна киселина. Дланите загубиха пръстите си, а ръцете загубиха дланите си. Краката се разцепиха на няколко места и всяка една част бе смляна.

Последни изчезнаха очите. Живи и съзнаващи очи. И разпознаващи.

— Гас! — извика момчето. — Гас!

Закрит от туловището на Калибана, не можеше да види това, за което се готвеше. Беше ранен, прекалено уморен, за да се опита да извърши Обмен. Оставаше му твърде малко кръв в тялото и извънредното усилие му пречеше да се концентрира върху някой спомен, достатъчно силен, за да остави драскотина на Калибана.

Осъзнаваше това, което щеше да се случи веднага щом съществуването възобновеше атаката си. Смъртта беше там, пред него, ясна, както никога не я беше виждал. Независимо от това въпреки слабостта, въпреки страха и болката Гас се приготви да напусне битката по единствения начин, който му се стори смислен. Като се бори. Калибанът го бе лишил от плътта и от кръвта му, но все още му оставаше часовникът.

Музиката стана колеблива.

— Ела насам, проклетнико.

Със скърцане Калибанът атакува.

И това беше катастрофа.

Суец беше слаб Сараф. Сам си признаваше, че максималното, което талантът му позволяваше, беше да накара водата в чайника да заври или да добави лед на някоя стоплила се напитка. Познаваше бегло механизмите на Обмена и интересът му към бъркотиите на тази дисциплина беше по-малко от нищожен.

Но като всички Сарафи и Суец беше чувал да се говори за Таро — като за инструмент да се наблюдават настоящето и миналото.

Да знаеш как да ги разтълкуваш по правилен начин, значеше да могат да се интерпретират събития, случили се едновременно в четирите краища на планетата. Не бъдещето, защото бъдещето все още не бе създадено и само някой луд би могъл да вярва, че е в състояние да му придаде облик. За да се познае бъдещето, се изискваха по-скоро логика и интуиция, отколкото инструментите на Обмена.

Измежду всички инструменти на Обмена картите бяха най-сигурни. Разбира се, в ръцете на някой компетентен Сараф, не като Суец, а като Пилгринд.

По-добър от Пилгринд бе Крал тел.

Пилгринд идеално осъзнаваше тишината, настъпила в „Обсесо“. Идеално разбираше, че измежду всички клюки, издрънкани сред Сарафите, седнали на масите или настанили се на тезгяхите, нито една не беше безгрижна.

Всички дискутираха върху странни открития или внезапни смъртни случаи. За кагулари, изненадани в мазетата да треперят като кученца, изплашени от бурята, за залостени с дъски прозорци и заключени с три превъртания врати.

Изваждаха наяве стари погребани истории и ги анализираха като предзнаменования в опита си да разберат каква е причината за безпокойството на нощта.

Това, което Гас и Кай правеха в Параклиса, беше изпълнило въздуха с тайнствени и мощни енергии.

До халбата с бира, все още недокосната, Крал тел потъркваше крайниците на остриите метални шипове, които имаше вместо ръце, предизвиквайки ярки искри. Очите на Крал тел бяха във формата на V като перата на петел.

Слепи очи. Заради това беше най-добрият в четенето на настоящето с Таро. Слепотата му го принуждаваше да бъде бдителен. Вдишваше атмосферата на Дент дьо Нюи със сетивата си и с предчувствията си, толкова изострени, че дори Пилгринд можеше само да си мечтае да се доближи до проникателността им. Крал тел очакваше слаби промени като полъха на вятъра. Улавяше ги, анализираше ги и накрая ги тълкуваше със знаци. Отваряше картата от тестето, защипвайки я със заострените си крайници вместо ръце, така че Пилгринд да осъзнава намеренията му.

Ставаше въпрос за пасианс. Изтощаващ пасианс, напрегнат, в който на Пилгринд беше определена необичайната роля на нетърпелив наблюдател. Пасиансът продължаваше вече три часа, тоест откогато групата се беше разделила. Буливиф — в търсене на Ловци, Кай и Гас — в Кладенеца, Пилгринд — в „Обсесо“.

През първите два часа Крал тел беше открил само две карти. Нощта и Луната, началното условие. Принципите на пътуването. Благосклонни карти.

В нито един магазин, дори и в най-скритите, не можеше да се открие тесте с изработка като на това, с което Пилгринд и Крал тел работеха.

При едно внимателно проучване никой не би могъл да разбере значенията, защото те се отнасяха към вече изоставени кодекси и забравени окултни практики. Забравени, но не напълно изпаднали в забвение. Винаги имаше някой, който пазеше тайната. Който си спомняше. И който я предаваше.

Това особено тесте беше струвало на Пилгринд повече от година търсене и хиляди пътувания из Стария континент. За да се сдобие с него, беше убивал и ранявал, понякога заплашвал, понякога молел, винаги вкопчен като откривател на съкровища в убеждението, че ще намери онова, което му струваше много пот. Неведнъж лекомислени хора се бяха опитвали да го измамат, неведнъж по време на търсенето се бе натъквал на задънени пътища и фалшиви следи. Накрая в един разпадащ се манастир в Унгария вярата му бе триумфирала. Скрито в

един съд за светена вода, за който се казваше, че носи нещастие, тестето го очакваше.

Знаците, отпечатани върху твърдата и загрубяла от използването хартия, не принадлежаха към нито една позната игра. Никакви пики, купи или обесени луди^[1].

Всъщност не беше игра. Беше една много деликатна дейност. Коварна, защото беше измамна. И точно защото между тези заблуди се криеха обезоръжаващи истини. Ръбът на картите беше изцапан. С кръв.

Котката.

Действието се разплиташе. Нови пътища се отваряха под луната. Нощем, но и в подсъзнанието. В скритата част на човешката психика. *Котката* беше двусмислена карта, малко като думата „Откритие“, с която се асоциираше. Откритие на пътя и откритие на скритите неща. Началото на едно пътуване, духовно или светско, каквото и да беше.

Кладенецът.

За Пилгринд означаваше, разбира се, че Гас и Кай бяха успели да влязат в неприемащото който и да е заведение на площада при фонтана на жабата. Но можеше да означава спускане. И тази карта също беше двусмислена.

Да се спускаш, означаваше да откриеш скрити неща, често нередни. Но можеше и да означава сладка вода (не солена като тази в океана или по-лошо, като тази в морето), следователно надежда и победа. Пилгринд бе чакал неподвижен. Беше си позволил една глътка бира. Един поглед към масите, които се пълнеха с бърборещи хора с издължени лица. Една размяна на разбиращи погледи със Суец.

Чакане. Крал тел беше извадил третата и четвъртата карта почти едновременно.

Змията на кладата.

После...

Лемурът.

Пилгринд се бе развълнувал.

Змията на кладата. Нарисувана змия, малко повече от графитна линия, обвита в пламъци, можеше да означава само едно нещо: пред Кай и Гас се бе изпречила опасност. Но *Змията на кладата* беше свързана с *Лемура* и това можеше да значи, че неговата намеса бе необходима.

Лемурът. Една слаба маймуна с големи като глобуси очи беше бликането на нощта. Един обитател на мрака, който бе изгубил разсъдъка си заради наблюдаването на луната. Беше една карта, като цяло, позитивна и Пилгринд я изтълкува като някакъв вид неочаквана помощ. Друга карта. *Чинията.*

Въздъхна. Опасността си бе отишла.

Крал тел вдишваше въздуха. От време на време подскачаше. Седеше с главата надолу. Изливаше слабостта си, като дупчеше мокрото дърво на масата, на която Пилгринд се бе настанил. Въздухът бе довял чувството за катастрофа. Крал тел го бе наранил по палеца, забивайки тънката си ръка в плътта му. Една капка кръв бе капнала, без Пилгринд да забележи. Наблюдаваше реденето на картите като замаян.

Черепът.

Далечна опасност, която достига до...

Гробницата.

Мъртви, които се бунтуват срещу положението си. Означаваше, че *Нощта* и *Луната* се бяха съюзили в хода на войната и че нямаше да са благосклонни към *Котката* на път. Изведнъж картата на *Нощта* и тази на *Луната* бяха станали предвестници на лоши знамения. Че може би...

Слънцето.

Никога повече нямаше да освети мрака и да донесе облекчение на смелия (или на непредпазливия). Лъчите му, дори и зле насочени, можеха да изгарят и да доведат до лудост. Можеше да означава, че *нощта* щеше да възтържествува и че създанията ѝ ще са неоспорвани господари на...

Естество.

Мъртвите живеят и живите умират.

Пилгринд удари с юмрук по масата, като ругаше.

— Калибанът!

Дамата.

Дамата можеше да означава щастие, но и ужас. *Дамата* беше представена като *Пролетта* на Ботичели, но вместо коса имаше змии като Медуза. *Дамата* беше Медуза, Прозерпина, *Хеката*^[2]. *Дамата* беше измама, предателство. Клопка.

Жестоката Сирена.

Смърт и разруха на реда. Измама. Стените на Йерихон, които рухват. Грешки, които се появяват в други грешки. Троя изгорен. Никаква сигурност.

Капката.

Някой беше умрял. Пилгринд почувства нещо да го стяга в стомаха. Крал тел поклати глава. Нито Кай, нито Гас. Кой тогава?

Лемурът може би.

Пилгринд понечи да стане, но Крал тел го убоде за втори път по ръката. Това беше неговият начин да каже не. Подскочи във въздуха. Лек. Носен от теченията, които сега го поклащаха като листо във виелица.

Ако имаше истинско тяло, щеше да изпита болка. Но беше само една метална фигурка. Той се приземи и сграбчи картата. Последната, преди Брадатият да разбере.

Отворената карта беше *Победа*. *Победа* беше един коронован заек, който се смееше щастлив. Под лапите му имаше кървави реки и разчленени тела. Заекът беше господарят на съня и на касапницата. Коварството беше довело до поражението на враговете. Който станеше враг, не намираше мир. *Победата* можеше и да не означава мир. Не бяха синоними.

Но и тук се появи знамение, заради което Пилгринд опули очи и обърна масата. Картата внезапно се промени.

Победата.

След това...

Нощната пеперуда.

Едно ужасяващо същество. Крила от плът. Очи, които бяха кошери. Черно като нощта. Крака като човешки ръце. *Нощната пеперуда.*

Карта, която никога не беше излизала. Ненужна карта се казваше. Означаваше Разруха. Заради това не съществуваше тесте Таро, което да съдържа тази карта. Кога би могло да се осъществи Разрухата? Кой имаше силата да разруши света от основите? Карта, която никога не се е показвала, но сега бе там, пред очите му.

— Нощната пеперуда! — извика Пилгринд.

Изведнъж планът на хер Шпигелман се бе различил с точност в съзнанието на Брадатия. Всяко парче от пъзела си беше намерило

мястото, всеки въпрос — отговора си. Един колкото перфектен, толкова и диaboличен план.

Обърна масите и Сарафите изведнъж си дадоха сметка за присъствието му. Стреснати, бяха ударени и изблъскани от преминаващата му грамада.

Никой не го прокле. Не поради страха от няколко анатели, а заради това, което викаше.

— Разруха! Разруха!

Халбата на Суец падна от ръката му.

— Скрийте се!

— Разруха? — питаха се Сарафите един друг.

Някои се надяваха, че е шега, някои се молеха. Някои никога не бяха чували тази забранена дума и търсеха разяснение. Нямаше отговори, защото погледите на тези, които знаеха, бяха повече от красноречиви.

— Разруха!

Разруха означаваше да се отвори проход. Проход означаваше... никой не знаеше точно какво.

Съществуваха светлината и не можеше да не съществува нейната противоположност — мракът. Светлина и мрак не бяха подчинени на едни и същи правила, но и двете са съществували винаги. Всеки притежаваше собствени отънъци.

Нечестният отънък на буриите например. Или дълбокият отънък на кошмарите. И двата истински и нереални в същото време. И двата натоварени със значения.

И двата обаче подчинени на правила и на заповеди. Правила и заповеди, които са съществували винаги. Сега правилата и заповедите бяха преобърнати.

Това означаваше „Разруха“.

[1] Обесеният е дванайсетата карта Таро от малките аркани, а лудият е началната карта. — Б.пр. ↑

[2] Хеката е древногръцка богиня. Най-често е свързвана с магическото изкуство и тройния кръстопът. Дъщеря е на Астерия. Има три глави и три тела. — Б.пр. ↑

„Ти си Вундеркиндът“, извикаха гласовете в главата на Кай. Гласът на Пилгринд, на Гас, на хер Шпигелман. Слети заедно. Хор, диктуван от паниката.

„Ти си Вундеркиндът.“

И въпреки че значението на тези думи му убягна, Кай изпита удоволствие да ги чува как викат в главата му.

„Ти си Вундеркиндът.“

Покрит с органична материя и лепило, с кожа като изгорена от извънземна радиация, Кай се усмихна.

— Аз съм Вундеркиндът.

Детето чудо.

Като Моцарт, Хари Потър, Мерлин.

Като хиляди други герои от любимите си книги.

— Аз съм Вундеркиндът — повтори, докато Гас се олюляваше, предизвиквайки смъртта на дуел.

Как го бе казал Пилгринд? Не беше магия. Беше Обмен. Да изтриеш спомени, да промениш физиката.

— Аз съм Вундеркиндът — извика момчето.

Затвори очи. Сложи ръце на гърдите си. Помисли. Чарли. Ема. Училището. За да се срази Калибанът, трябваше силен спомен. Помисли за онзи специален магически ден. Денят, в който бе почувствал студ за първи път. Най-щастливият му ден? Може би — да.

За цялото си детство Кай беше прикован към леглото без никога да излиза от вкъщи. Болен. Беше познал смяната на сезоните само чрез това, което прозорците му позволяваха да почувства, и думите на писателите, които най-много бе обичал. Слънцето, ярките лъчи, които се процеждаха през спуснатите щори, цветовете на есента, весели репродукции в енциклопедиите за деца. Пролетта беше най-силното чуруликане на врабчетата по первазите. Никога не бе правил снежен човек, нито бе ходил бос покрай някое поточе. Никога не бе изпитвал

удоволствието да се озове под ненадеен проливен дъжд. И никога не бе притежавал чадър, който да е само негов.

След това един ден бе оздравял. Изведнъж, необяснимо. За Кай това беше прераждане.

И този ден през септември-октомври-ноември декември майка му и баща му гобяха загърнали със синьо палто, което беше първото му наистина негово, бяха му... ох, как си спомняше. Този ден баща му го бе метнал на гръб и пуфтейки като локомотив, бе започнал да тича по цялата „Де Дам“ улица. Кай помнеше минаващите хора, кой раздражен от този шум, кой усмихващ се на тази смешна сцена и виковете на майка му, която изплашена се бе отдръпнала настрана. Как Чарли дали плаче или се смее неговият смях, как. Как се бяха смели този ден! Беше спомен, звукът на техния — на майка му, смехът на баща му смесен и с неговия, докато шофьорите свиреха с клаксони, старците и стариците се усмихваха.

и

заради

леда

падаха падаха падаха.

Кай отвори очи. Обмен. Ударът беше ужасяващ. Калибанът за миг се превърна в прах. Нямаше дори време да се осъзнае.

Пламъкът го обгърна с нечувана жестокост, превръщайки го в мъртва плът, после в прах, накрая в светлина. Светлината удари стените на Параклиса, срутвайки най-старата колона.

Камъни, големи като скали, пропаднаха в пода, издълбавайки пропаст. Саркофагът на Левантинеца беше разрушен. Арката падна. Целият Параклис се разклати от внушителна сеизмична вълна. Вакуумът, създаден, когато Калибанът се бе опитвал да убие Гас, сега представляваше дупка, изпълнена с тъмнина. Тъмнината погълна виковете и въздух. Погълна прах, трупове и камъни. Погълна мрамор и злато. Стана дребна. Изчезна. Тогава и само тогава дойде грохотът.

Сякаш самата Земя се бе разбунтувала на Обмена, извършен от Кай.

Гас го гледаше.

— Кай, не — каза. — Какво направи?

Кай видя Гас. Видя го отвъд маската. Видя го без кожата му, която първо Калибанът, а после и самият Обмен бяха изпепелили.

И извика:
— Стой далеч от мен!

Ликантропът беше хищник.

Той не само притежаваше ловкост вследствие обучение, но и нещо друго течеше във вените му заедно с кръвта и живота. Така бе достигнал до площада с фонтана: следвайки инстинкт, който никой Ловец никога не би могъл да притежава. Беше чакал, както кръвта му бе наредила да прави.

Не за дълго.

Малко по-късно от една от тесните улички, потънали в полусянка, пристигна хер Шпигелман, сякаш танцуваше във въздуха. Невидим вятър го държеше повдигнат над земята. Продавача бе потънал в дълбоко медитативно състояние, в транс. Нищо не съществуваше извън неговата концентрация. Буливиф усети, че настръхва. Сякаш следваше някаква хореография, затлъстялата му фигура изпълни геометрични фигури, като използваше грозното си тяло като четка, а ледения въздух като палитра. Усмиваше се и мърдаше пръсти.

Буливиф никога не бе виждал нещо така неспокойно. Всичките му пръсти се движеха по собствена воля. Изпъваха се напред и след това се свиваха. Подобно на панделки се надипляха и се раздвояваха. Отпуснати или трескави, безжизнени или полудели, бавни или изключително бързи, но все така мърдащи.

Едно движение надминаваше друго и след това се отдръпваше в почит на идването на трето — докосването на уличните лампи. И после подканваше за ново движение, което не се бавеше. Като в танц хер Шпигелман обръщаше гръб на ликантропа и браздеше въздуха в мълчалив и ужасяващ менует. Усмиваше се и разпръсваше студ.

Танцуваше, пързалаше се и се приближаваше. Накрая се спря, изправен до фонтана. Щракна с пръсти и отвори отново очи. Хер Шпигелман пазеше равновесие на върха на пръстите на краката си като играч, който беше избрал голямата кръгла глава на усмихващата

се жаба като място, на което да се изяви. Усмиваше се жабата, спокойна и с жезъл между широките крака. Усмиваше се и Продавача.

Търкаше изключително белите си деформирани ръце без никакво усилие да скрие радостта си или да симулира истинските си възможности.

Под маската се криеше измамата: прекалено широка уста, прекалено дълги ръце, прекалено слаби крака. Въжеиграч или измамник. Убиец или мошеник.

Никой не ръкопляска. Никой не се разтревожи от смеха на хер Шпигелман. Никой дори не се осмели да помисли за това, което се случваше.

Ако Буливиф бе наострил слуха си, щеше да чуе телевизии, които усилваха звука си, дискусии, които се водеха с крясъци, и лъжливото хъркане, което се усилваше. Всички прозорци бяха залостени.

Нямаше никакви коли.

Нямаше нищо.

Хищникът бе този, който го спря. В повечето случаи това беше проклетият вълк, с който бе принуден да споделя душата си. Мускулите на Буливиф бяха готови да направят скок, ръката му вече стискаше камата с блестящото острие, зъбите му вече бяха готови да вкусят кръвта, но вълкът му нареди да не мърда.

Да не хаби адреналин. Да потисне отново лудостта и да изчака. Да чака и да наблюдава. Да наблюдава например предметите, събрани в основата на фонтана.

Купища боклуци. Боклуци, чийто произход Буливиф веднага установи. Чорапи, картички, изгубили цвета си играчки, лекарства с изтекъл срок, нацърбени чаши, препарирани животни, шалове, джунджурии, гердани, стари евтини книги без корица, порцеланови чаши, химикалки, мухлясали кутии, пликове с непрочетени писма. Предмети без смисъл. Предметите, откраднати от кагуларите.

Буливиф беше без дъх. Подчини се на вълка, огледа и изчака. Секунди и след това минути.

Ужасяващ грохот.

Земята се разтреса. Сградата до него се издигна нагоре. Експлозия, която накара тонове вода и канални отпадъци да бликнат. Стъклата се тресяха до счупване. Нови цепнатини се отвориха в

тротоара. Една улична лампа падна, разпръсквайки искри, докато другите угаснаха, избухвайки като новогодишна заря.

Буливиф вдигна поглед към небето изумен.

Облаците над главата му, тези, които бяха изливали леден дъжд цял ден и които вечерта и през нощта бяха продължили да тежат над града, се бяха разпаднали, преплели и накрая сблъскали, оформяйки спирала. Всичко за по-малко от минута. Зад тях Буливиф можеше да почувства опалесцентното очертание на луната. Замлъкнала.

Ликантропът бе ужасен от тази тишина.

— Разруха! Разруха! — ликуваше хер Шпигелман със своето пищящо гласче.

— Разруха! Разруха! — повтаряше с радост, от която на човек му се гадеше.

— Разруха! Разруха!

Земята потрепери отново, докато студът на напредналата нощ биваше изместен от топъл зной, който пърлеше косата и възпламеняваше очите.

Изгарящ порив, който първо раздвижи и после разпръсна водата в локвите, почерни тревата и храстите, като остави тъмни следи по тухлите и мазилките. Нажеженият въздух довяваше нагорещен прах.

Заслепен, Буливиф закри лицето си с ръка.

Този неестествен вятър довя две създания. Не по-малко изключителни.

Създаденията бяха Нощни пеперуди. Измежду всички пеперуди, които летяха във въздуха, тези бяха най-тромави и тежки. Крила без цветове. Крила, които нямаха печалните цветове на нощта. Изгладнели до гротеска и отчаяние. Изгладнели за светлина, вместо за мед. Изгладнели за топлина, вместо за живот.

Но Пеперудите, които дойдоха в Дент дьо Нюи, не бяха обикновени пеперуди. Не търсеха топлина, притежаваха я. И вместо за светлина, изглежда, жадуваха за Шпигелман.

Плътските създания се носеха във въздуха, летяха около белязаното от усмивка лице на Продавача, който изобщо не бе изплашен от тази поява и продължаваше да крещи:

— Разруха! Разруха!

Нощните пеперуди бяха създадени от дървото. Така Пилгринд бе разказал на Буливиф веднъж. Разруха означаваше...

— О, мамка му.

Ликантропът се сви целият. Успя да го направи навреме. Проходът се отвори под фонтана, поглъщайки порфир и пейки. Той представляваше отвор като сцепена рана, голяма горе-долу колкото малък басейн.

Това беше източникът на вятъра и на огъня. В очите на ликантропа Проходът изглеждаше не толкова като пукнатина, колкото като отворена пещ на непознат ад.

Въздухът се движеше, сякаш да отбегне контакта с пламналото течение, което извираше от него. Дребните неща на площада изчезваха.

Избуялите брястове, които твърдо бяха устояли на сеизмичното разтърсване, увехнаха и умряха, превръщайки се във въглени.

Хер Шпигелман крещеше:

— Аз ти заповядвам! За мен! За мен!

От ръцете му висяха вериги.

— Желязо за роба! За мен — нареждаше.

Веригите висяха над Прохода, след това се спуснаха вътре.

— За мен!

Шпигелман беше хвърлил мрежите си, помисли си Буливиф.

Сега трябваше само да чака, за да види какво щяха да извадят.

Друг феномен в „Обсесо“. Но без доказателства. Заведението вече беше почти празно. Всички бяха избягали. *Заекът*, превърнал се в *Нощна пеперуда*, се промени отново. Стана жестоко куче с пенеща се уста. Бясно животно с очи на скакалец.

Стана *Хиена*.

Името му беше Джена Мецгерай^[1] и светът му бе постоянен ад, в който червеното беше единственият цвят, бликнал в хиляди тоналности, и в който никакъв живот не беше допустим.

Освен неговия.

Нито едно цвете нямаше да намери прехрана в пустинята, в която той живееше. Нямаше нито животни, нито разумни създания, дори демоните се страхуваха от кръговрата на вечността, защото се бяха сприятелили с човешкия род и нищо човешко не можеше да се изпречи на това, което обитаваше този окислен ад, без да бъде разкъсано.

Джена Мецгерай се луташе в този вечен пожар и дъвчеше пясък. Беше едно ужасяващо същество и ужасяваща беше свободата му, защото бе пълна с мъдрост, която е присъща на касапина. На някои места бе наричан така, Големият сляп касапин. Наставаше същински ад, когато преминаваше границите на своето мрачно огнено и прашно измерение, за да влезе в това, в което Айфеловата кула се издигаше над Париж и гарваните на Биг Бен гарантираха дълъг живот и просперитет на притежателите на Короната. Джена беше кръв. Джена беше Големият сляп касапин.

Самият той бе обречен, господар на насилие, чиито белези бяха обезобразили така фигурата му, че да я превърнат в маска. Нямаше уста и нямаше очи, така че на лицето му имаше само ехидна саркастична усмивка, приличаща на сърпа на смъртта. Носеше широка шапка като тези от епохата на Границата и всъщност неговото владение беше една от най-външните граници на Космоса. Коженият му шлифер не беше от телешка или биволска кожа, това беше кожата на жертвите, които той самият бе одрал. Трагични избраници, които бяха получили съмнителната чест да привлекат вниманието му.

Бяха необходими векове, за да престанат да се молят.

Държеше огромни сатъри, той, Големият сляп касапин.

Джена Мецгерай обърна глава към небето. Когато веригите се закопчаха около врата му, изсъска от болка и негодувание. Те се

опънаха и той се опита да ги махне, но без успех. Разбра, че всяко усилие щеше да е напразно, и изпълнен с презрение, се остави да бъде завлечен към Прохода.

Виждаше една фигура да се навежда над него. Онзи, който го държеше. Една немощна и отвратителна фигура. Една фигура от плът и грим. Цветуца и поради това ужасна за него, който бе същество от разрушителен и смъртоносен пламък. Джена Мецгерай извика, когато веригите го оковаха.

Не беше роден, за да бъде призоваван.

Не беше роден, за да бъде роб.

Преминаваше границите само когато собствената му воля му го налагаше, само когато капризите му го караха да желае нови пространства. Пространства, толкова крехки, че да го разочароват всеки път.

Познаваше законите на мрака и на светлината, беше цар на своя свят. Нямаше мисли, не както би могъл да ги разбере Буливиф, който не можеше да откъсне очи от стегнатите вериги, които пушеха и се топяха, без да се счупят. В ума на демоничното създание гневът бе извикал думата „Разруха“.

И с известна ирония се запита кой можеше да е толкова луд, че да използва него като начин да върне равновесието във Вселената. Толкова нагъл, умуваше той, че да иска да се възползва от неговите услуги. Забавлението надви гнева.

И когато с последно силно издърпване Джена Мецгерай стигна до фонтана на жабата, измъкнат от своето червено и прашно адско измерение, той се смееше.

Шпигелман се потеше. Дори и той бе уплашен от изключително слабата фигура, изникнала от Прохода.

Буливиф трепереше като пале и не се срамуваше. Това същество бе зло.

— Джена Мецгерай, робе! — извика го Шпигелман със слабо гласче. След това, за да си придаде важност, изправи гръб и повтори на по-висок глас: — Робе.

Джена Мецгерай не даде знак, че е разбрал заповедта му. Висок повече от пет метра, въпреки че бе слаб като тръстика, можеше да го гледа право в лицето, без да се налага да вдига глава. Нямаше очи, но Шпигелман усещаше, че призованото създание трепери от яд.

Щеше да е достатъчна една дребна грешка, за да бъде завлечен с викове от Мецгерай в личния му ад.

Беше опияняващ риск.

— Робе! — извика, бичувайки го с веригата.

Мецгерай падна на колене.

— Аз те призовах.

— Защо?

Гласът на Мецгерай дразнеше ушите. Това беше глухото бучене на доменна пещ, шумът на гора в пламъци, съскането на пареща сярка. Не беше лишен от емоции, беше пълен с такива. И следователно не бе трудно за Шпигелман да си даде сметка за грешката. Това, което създанието демонстрираше, не бе гняв. Беше негодувание.

И забавление.

Хер Шпигелман бе поразен. И объркан. Така гласът му стана по-груб.

— Аз ти заповядвам.

— Защо?

Шпигелман потрепери за кратко, преди да отговори жаловито:

— Защото е извършена Разруха. Изключително тежка Разруха и Нощните пеперуди... — преглътна. — Законът...

— Знам какво казва Законът — отговори създанието с подигравателен тон. — Искам да знам само какво да правя, куха главо такава.

Шпигелман си прехапа устните. Не разбираше напълно думите на Джена Мецгерай и дори не успяваше да разбере какво го караше да бъде толкова саркастичен, но нямаше значение.

Отсега нататък всичко щеше да се промени, помисли си. Скоро всичко щеше да се промени радикално.

Скоро щеше да е компенсиран. И тогава, о, тогава щеше да може да се разплати за всичко. Да продава сол на сълзите, целувки на устните. Би могъл да промени света в блестящо място, по свой образ и подобие. Вселената в един победен район, в който всичко, абсолютно всичко, щеше да се превърне в монети и пари. Водата, дъждовете и моретата, които приемаха неговите образ и подобие, както и рибите и това, което те изхвърляха. Щеше да може да продава топлина на слънцето и свобода на албатросите, така както щеше да си донесе

наслада да затвори очите на кредиторите. Но за да го направи, имаше нужда да извърви още две крачки.

— Надушвай! Ловувай! Нападай! — излая Продавача. — Поразявай и бъди непреклонен! И когато приключиш, Мецгерай, искам него.

Джена разбра всичко и една мисъл му мина през главата. Разгледа предметите, струпани под фонтана.

— Сарафи — подсмихна се адското същество. — Алчни създания. — Подсмихването се превърна в смях. — Низши създания, които се шляят слепи.

Вятърът се усили. Ликантропът трябваше да затвори очи, за да ги предпази от нараняване.

Джена вдиша въздуха с внезапно свистене.

— Ти искаш... мощ.

— Да.

— Винаги е така — усмихна се ехидно Мецгерай, подигравайки му се.

— Искам мощ — извика Шпигелман. — И ти ще ми я осигуриш. Знам, че можеш да го направиш.

— Разбира се, че мога да го направя. И ще ти служа както трябва.

Имаше някакво плашещо двусмислие в тези думи. Шпигелман разклати веригите.

— Не се прави на хитър пред мен. Скоро аз... ние...

— Ние? — недоумението внезапно изчезна от черните орбити на Мецгерай. — Ние, разбира се. Сега разбирам.

— Тогава върви! Върви, проклетнико!

— Ти искаш мощ.

— Искам я! Искам мощ! — изкудкудяка хер Шпигелман. — Искам мощ! Искам твоите ръце! Искам твоите ръце! Трябват ми! Аз знам! В тях има мощ! Трябва ми! Трябва ми!

Мецгерай се издигна в цял ръст. Въпреки ударите с веригите, Шпигелман не можа да му попречи.

— Тези... — каза Мецгерай, счупвайки веригите една по една — не са необходими. Това е Законът, а аз съм цар. Ще се подчиня на Закона. Колкото до твоето желание... — Сложи шапката си на сърцето, подигравайки му се, — ще имаш ръце в изобилие. Ще имаш него. Имаш думата ми.

— И мощ.

— Повече, отколкото се надяваш.

Джена се наведе над предметите, откраднати от кагуларите, и ги подуши. Всеки един излъчваше различен нюанс. Джена ги погълна. Стомахът на Буливиъ се сви.

— Вонят на кагулар. Трябваше да се досетя: подло създание — каза Мецгерай, като гледаше Продавача. — Използва други подли създания.

— Как се осмеляваш!

— Подчинявам се на Закона, не на твоята воля — бе отговорът.

След това Големият сляп касапин извади сатърите.

— Сега! — извика Шпигелман. — Сега!

И Мецгерай тръгна на лов, като се смееше.

[1] От немски Metzgeray — касапница. — Б.пр. ↑

Вторият трус на земетресението я запрати срещу прозорците, които разказваха невъзможната ѝ любов с ликантропа.

Такъв щеше да бъде последният образ, който щеше да запази от шедьовъра: мрачен и треперещ.

Няколко чаши се счупиха на пода. Стените изпукаха. Прозорците се разтресоха неудържимо.

Рошел отпрати окуражителна усмивка на жената до нея. Всичко е наред.

Капучине дори не опита да се престори на успокоена. Беше силна и решителна жена, само че в този момент не изглеждаше нито силна, нито решителна, само изплашена.

— Последният ли е? — попита.

— Надявам се — отговори Рошел.

— Не се прави.

— Моля?

— Няма смисъл да се усмихваш, ако не ти се усмихва. Няма много неща, за които да се усмихва човек тази вечер.

— Мисля, че имаш право.

— Притесняваш се за него ли? — посочи вълка в центъра на прозорците.

Рошел кимна.

— Не само. Земетресението и... чуваш ли го?

— Вятърът.

— Някога чувала ли си такъв вятър?

— Не. Никога.

— Рошел! — извика Суец с грубия си глас. — Рошел! Проклятие, отвори!

Ръцете му удряха по вратата сякаш искаха да я изкъртят. Рошел и Капучине си размениха по един поглед.

— Рошел!

— Не отивай... — помоли я Капучине.

— Това е Суец, не се притеснявай.

— И той е един от тези... един...

— Да. Той е добър човек.

Със сърце в петите Капучине наблюдаваше как Рошел се приближава до вратата и я отваря и съвсем малко ѝ трябваше, за да си даде сметка за огромната тревога на Суец. С почервенияло лице, задъхан от тичането, с трескав поглед, пълен с адреналин. И страх.

Топлият вятър я накара да се разхълца.

— Влез — покани го.

Суец, помисли си Капучине, щеше да е хубав мъж — дори и да не я подлудяваха гардероби, целите татуирани, — ако не беше усещането за лудост, което витаеше около него.

Прехапа устната си и се приближи до двамата.

— Буливиф? Гас? Трябва да говоря с тях. Къде са?

— Не са тук. Суец, кажи ми какво става!

Като прочете страха в очите му, тя прокара ръка по челото си, избърсвайки го от потта, и се опита да се успокои.

— Все още нищо... Пилгринд... Говори за Разруха. Започна да крещи, че трябва да се спасяваме. Аз... дойдох тук, за да търся Гас и Буливиф. Мислех...

Рошел го накара да седне.

Капучине му подаде чаша вода.

— Сигурен ли си, че е говорил за Разруха?

— Да — отговори Суец, след като утоли жаждата си. — Каза Разруха. Цяла вечер беше сам и редеше пасианс. После изведнъж... — поклати глава. — Избухна в паника и всички си отидоха. Аз оставих заведението и изтичах дотук... — Отвори широко очи, сякаш си бе спомнил нещо важно. — Момчето?

— С Гас е.

Суец я погледна, сякаш бе казала нещо абсурдно.

— С Гас?

Рошел кимна.

— Слязоха в „Кладенеца“.

Този път Капучине я погледна, сякаш бе полудяла.

— В „Кладенеца“? Това не е ли онова снобарско заведение пред фонтана? Какво са отишли да търсят там?

Рошел не можа да отговори. Защото в този момент се чуха виковете.

Джена Мецгерай бе започнал лова си.

Фабиен Шатан беше Сараф, който живееше на булевард „Хроник“ в един със сигурност прекалено широк за неговите нужди апартамент.

Седеше на една възглавница със скръстени крака, в дясната ръка — оръжие, в лявата — бутилка бира.

Стена от кенчета и бутилки го предпазваше от вятъра, който разклащаше затворените капаци на прозорците.

Фабиен беше купил този апартамент благодарение на наследството от родителите си, надявайки се, че скоро ще се ожени и че Флоранс ще изпълни това пространство с цял куп малчугани.

За съжаление, купуването на апартамента се бе оказало началото на края, Флоранс го бе изоставила заради някакъв музикант, с когото бе решила да обиколи всички острови на света, и Фабиен все още не успяваше да се примири с това.

Не толкова поради внезапната раздяла, колкото поради факта че Флоранс винаги бе мразила да пътува. Апартаментът, който вече му се струваше прекалено голям, сега му изглеждаше и прекалено празен.

По време на преместването мебелите му се бяха озовали на другия край на града и Фабиен, пиан, както не му се бе случвало от времената в училище, се опитваше да открие някакъв смисъл в тези празни стаи и в тези голи стени.

Самият той бе празен. Отчаян, нещастен.

Така, когато Джена Мецгерай нахлу в самотата му, Фабиен бе доста щастлив, че ще умре.

„Това, помисли си, е само мечта.“

Мюриел и Лауре се бяха запознали случайно на една спирка на метрото, виновен беше и неспирацията дъжд.

Бяха си разменили телефонните номера и адресите и много скоро присъствието на едната в живота на другата се бе превърнало в разтърсващо чувство.

Наистина се обичаха и не беше нужно много Лауре да разкрие любовта си към Мюриел по време на една разходка в Белвил. Когато Мюриел я бе целунала по средата на улицата, много от минувачите ги аплодираха. Беше прекрасно и смущаващо в същото време.

Мюриел беше Сараф.

И беше травмиращо да го открие. Нито баща ѝ, нито майка ѝ бяха такива. Бяха търсили и искали помощ от психолози и експерти, бяха анализирали и рационализирали, но когато Мюриел бе използвала Обмена върху едно сребърно ангелче пред очите им, бяха станали студени и подозрителни.

Изплашени. Така Мюриел, гледана с недоверие от собствените си родители, бе решила да си замине.

Там, в Дент дьо Ньюи, беше срещнала Сарафи, които я бяха обучавали и които ѝ бяха изяснили опасностите на Обмена. Там се бе почувствала приета и сега, когато беше намерила любовта, чувстваше, че ще се пръсне от щастие. Лауре беше специална жена. Отворена, интелигентна, остроумна. Много талантива художничка. Но тази тайна я имаше.

Лауре не знаеше нищо за Обмена. Мюриел никога не ѝ го бе признала.

А ако Лауре реагираше като родителите ѝ? Тази мисъл я мъчеше нощем чак до светлите и безкрайни изгреви. Никога не можа да ѝ го признае.

От тази вечер в полунощ Лауре никога повече нямаше да вземе отново четката в ръка, освен да рисува заплашителни черни фигури, обвити в пръски от червен вятър.

— Какво, по дяволите...?

Франсоа за малко не падна от леглото, когато чу стената да се взривява.

Жена му Емили се бе свила в един ъгъл, онемяла.

Сочеше нещо.

— Какво, по дяволите...?

Франсоа си помисли за терористична атака.

След това видя Джена Мецгерай и престана да мисли. Вече беше сигурен. Намериха го на следващи ден, гол, да люлее обезобразения труп на Емили.

Колко в Дент дьо Ньюи бяха посетени тази нощ от Големия сляп касапин? Множество.

По-голямата част издъхнаха в самота, лишавайки съдилища и журналисти от достоверни източници. Естествено следствията бяха отворени и много си пъхаха носа в квартала през дните, които

последваха нощта на Джена Мецгерай. Кой — от дълг, кой — за да рови в мътното и да извлече сензационна новина.

Централното управление на жандармерията бе залято от обаждания (едва след като всичко бе приключило) и патрулите, изпратени с включени сирени в Дент дьо Нюи, се оказаха принудени да обикалят в кръг дълго време, преди да могат да достигнат до местоназначението. Улични табелки се сменяха всеки път, когато се минаваше пред тях. Създания със стърчащи зъби изникваха от гробовете, за да гризат гуми и ботуши.

Ранените, закарани в болница, бяха невероятно малко, многобройни (един хирург говореше за касапница) бяха труповете, завити с черни чували, които свършиха в моргата. Полицаи и лекари. Подобни личности изобщо не изпитваха смущение да докладват за странните феномени, на които бяха присъствали в квартала, който никога не бяха чували да се споменава и чието име лека-полека изчезна от съзнанието им, обратното изумява — че дотичалите журналисти изглеждаха еднакво нерешителни. Как да бъдат искрени в отразяването на пролятата кръв в един квартал, който дори не бе отбелязан на картите, читателите им щяха да изгубят доверие в тях?

Говореше се за изтичане на газ и това бе предпоставка за едно колкото очевидно, толкова и подло прехвърляне на отговорност от офис на офис, което пък изби в една слаба политическа диатриба^[1]. Накратко, мъртвите в Дент дьо Нюи бяха забравени.

[1] Разговор, развлечение. Изследване. Жлъчна реч с лични нападки. — Б.пр. ↑

Вратата на „Изгубените дни“ и цялата стена около него се покриха с прах.

Прозорците се счупиха. Цветни парченца бяха намерени на другия ден даже и на петдесет метра разстояние. Едно голямо парче като телевизионен екран удари Рошел по крака. Сирокото не можеше да кърви, но можеше да чувства болка.

Капучине извика с колкото дъх имаше в гърлото, но викът ѝ се превърна в сухо стържене, когато прахът, който придружаваше появата на Джена Мецгерай, обсипа заведението, правейки дишането почти невъзможно.

От знойната топлина етикетите на бутилките се набръчкаха и всички растения в заведението увехнаха.

Смехът на Джена изкънтя между стените. Държеше два сатъра, изцапани с кръв. Нямахте съмнение каква бе целта му.

Суец се опита да направи Обмен, но вълнението, страхът и виковете на жената, които приличаха на скърцане, му попречиха да се концентрира както трябва. Беше ужасен Сараф. Тогава направи онова, което бе свикнал да прави в „Обсесо“, когато трябваше да се изправи пред някое сбиване. Сграбчи един стол и го метна към фигурата, обвита в черно и червено.

Столтът се счупи, без дори да се доближи до целта.

— Какво е това? Какво е това? — викаше Капучине, като кашляше.

Рошел, превиваща се от болка, усещаше върху себе си енергията на пламтящия череп. Джена беше заинтригуван от странното сборище.

Един човек, една Сироко и един Сараф, повалени от пристигането му. Дент дьо Ньюи постоянно му сервираше изненади. Беше открил любители на необичайни практики, пристрастени към кръвта, изцедена от изхабени ръчно направени предмети, дори беше открил къщи, обитавани от мишки и кагулари. Но тази беше първата Сироко, която срещаше.

Бяха редки същества.

Интересът му изчезна бързо, както винаги когато се намираше в момент, в който усмивката на *Джокондата* не излъчваше тайнственост, а ужас. Тайната бе разкрита и превъзходната интуиция подобно на Колизеума — изоставена и забравена. Едно шумно място, лишено от атрактивност и гъмжащо от живот. Имаше работа за вършене, защото така повеляваше Законът, и победа за извоюване, защото така бе постановила царската му гордост.

Ненужно губене на време.

— Сараф — извика.

Чувствайки се разпитван, Суец вдигна глава и се приготви да се бие с голи ръце. Нямахше да се даде лесно. Дори се осмели да заплашва.

— Махай се — каза. — Или ще стане по-лошо за теб.

Джена размаха двата сатъра, умело като знаменосец.

— Пощади ни, о, велики царю — помоли се Рошел изведнъж. Въпреки че беше ранена и изплашена, се принуждаваше да се покаже като горда и напълно спокойна. — Големи слепи касапино.

— Какво бръцолевииш? — извика Суец. — Бягайте!

Не избягаха. Капучине, защото бе парализирана от паниката, Рошел, защото познаваше церемониала, с който се посрещат височайшите.

— Той е цар — каза, без да престава да гледа създанието. — Казва се Джена Мецгерай. Не би трябвало да е тук. Благославяме те, Големи слепи касапино и те умоляваме...

— Аз — извика Джена — съм там, където аз искам да бъда, Сироко...

Все още размахваше грамадните сатъри, чието свистене накара Капучине да изстене.

— Какво искаш от нас?

— Нищо — бе отговорът.

Посочи Суец.

— Искаш мен?

Джена се засмя.

— Искам ръцете ти.

— Искаш...?

Нямаше болка.

Не веднага. Джена се придвижи с неестествена скорост. Капучине обърна глава и повърна, изцапвайки дебелия си пуловер, Рошел не можа да не затвори очи дори и само за миг, когато горещ карминен пламък порази цялото ѝ лице. Суец премигна.

След това погледна ръцете си. Нямахше ги вече.

Бяха на земята.

Лявата стисната в юмрук. Средният пръст на дясната трепереше в двусмислен безсрамен жест. Суец погледна едната, после другата, после сатърите. Раната беше идеална. От чуканите бликаше яркочервена струя и болката беше вцепеняваща.

— Проклетник! — извика.

В отговор Джена се изсмя.

— Проклетник...

Джена се засмя пак.

Суец извика и се нахвърли срещу него.

Изненадан от това непредвидено движение, Джена Мецгерай размаха сатърите, които разцепиха на две гръбначния му стълб с малко закъснение. Беше почти очарован от гнева на големия човек, който, въпреки че умираше, намираше още сили да се бунтува.

Суец успя да влезе в парещата мъглявина около тялото на Големия сляп касапин и да му се нахвърли с чуканите. Този контакт му причини нови страдания. Сякаш счупено стъкло бе изсипано в кръвта му.

Блъсна се, после се отдръпна и се приготви да атакува отново, последно действие приживе, преди да се остави да умре и завесата да се спусне. Нажеженият прах се понесе с по-голяма сила около царя. Но Суец не обърна внимание.

Всичко се въртеше, всичко губеше плътност. Суец бе запратен надалече, стаята се стесняваше, а той искаше да се отпусне и да заспи. Да заспи завинаги. Да се остави да бъде погълнат от тъмнината. Но преди да го направи, искаше да нападне отново.

Залитна. Падна на коляно.

Джена запрати сатъра си срещу стената. Острието потъна половин метър.

Ръката му хвана тавата на Суец, пръстите му обхванаха лицето му. Повдигна го.

В изражението на Джена Суец видя нещо много по-лошо от смъртта.

Лудият смях на Касапина го оглуши. Суец почувства, че потъва.

Джена отпусна хватката. Протегна ръка и сатърът се върна на мястото си.

Обърна се. Излезе.

В заведението останаха трима. Рошел, която не можеше да престане да трепери. Капучине, която въртеше очи и косата ѝ бе напълно побеляла. И Суец. Чуканите на ръцете му пушеха, почернели. Обгорени. Хъркаше в агония.

Болката беше жестока, но беше все още жив.

Ръцете му обаче бяха изчезнали.

Неподвижен, с вдигнати ръце, с наслаждаващо се изражение на деформираното лице, Продавача стоеше устойчиво на върха на статуята на жабата. Нещо в него се променяше.

Фигурата му изглеждаше прекалено идеална, прекалено ясна, прекалено чиста, толкова, че на човек да му се повдигне. Издигаше се от дълбините на унищожения от огнената буря площад, буря, която Мецгерай бе донесъл със себе си, сякаш бе единственият наистина реален герой на това бедствие.

На Буливиф, скрит на завет в скривалището си, му се струваше, че вижда ледник в слънчев ден. Очите му реагираха по същия начин, като се насълзяваха и пареха. Но не само това ужасяваше ликантропа. Имаше и друг, много по-труден за разгадаване феномен, който започваше да се разкрива. Хер Шпигелман се уголемяваше.

Отначало ликантропът бе помислил, че става въпрос за оптическа измама.

Но не беше така.

Хер Шпигелман наистина уголемяваше размера си.

Лунестото му лице се бе опънало като кожена топка, устните му се подуваха в ехидна усмивка като на павиан, ръцете му изглеждаха напомпани като автомобилни гуми, пръстите приличаха на наденички. Издутият му корем сякаш беше пълен с въздух и храна. Обрамчваше го син ореол и колкото повече време минаваше, толкова повече ореолът ставаше видим и хер Шпигелман нарастваше.

Продавача се хранеше.

Буливиф почувства някаква връзка между появата на демоничното същество, извадено насила от Прохода, и виковете, които чуваше да отекват около него. Съществото правеше нещо, нещо ужасно и това нещо хранеше Продавача. Като ненаситен комар хер Шпигелман поглъщаше страданието, което вълкът подушваше във въздуха.

И блюдото, ако се съдеше по екстаза, изписан на лицето му, му бе харесало. Ликантропът трябваше да действа, ако искаше да спре тази разруха.

Пригответи се да атакува. И още веднъж намерението му бе осуетено. От Пилгринд, приближил се мълчаливо зад гърба му.

— Кучи син... — измърмори Брататият, като гледаше хер Шпигелман.

— Какво прави?

— Храни се.

— С какво?

Пилгринд го погледна в очите, преди да отговори.

— Със Сарафи.

— Не е възможно.

— О, да — потвърди Пилгринд. — Възможно е. Трябва да се е случило нещо в Параклиса. Видя ли какво призова?

Буливиф се опита да опише създанието, изникнало от Прохода, но не намирайки подходящите думи, единственото, което направи, бе да жестикулира и да обяснява объркано:

— Огромно. Черно.

— Трябва ни повече, Буливиф — подтикна го Брататият.

Буливиф се опита.

— Нарече го Джена... Джена нещо си.

Пилгринд пребледня.

— Той е луд. Но може би това е добра новина.

— Какво казваш? — възкликна Буливиф. — Чуваш ли тези викове? Усецаш ли миризмата на кръв? Води се война, по дяволите. А ти ми казваш, че това може да е добра новина? Това чудовище...

— Това чудовище е цар. А с царете не може да се подиграваш. Шпигелман се е надценил. Както обикновено.

Почти се усмихваше.

Буливиф се изплъзна от хватката му.

— Какво искаш да направиш, ликантропе?

— Да го убия.

— Не го прави. Ако го убиеш в този момент — Пилгринд посочи с пръст хер Шпигелман, който се подуваше и това се виждаше с просто око — ще разрушиш половината квартал. Не можем да направим друго, освен да чакаме.

Булививф отпусна мускулите си.

— Какво става, Пилгринд? — измърмори, притеснен.

Брадатият въздъхна.

— Мисля, че това е бил планът му от началото. Изигра ни. Раздели ни. Направи така, че Кай да се озове в Параклиса, и там го е принудил да извърши Разруха.

— Какво е Разруха? Защо е така опасна?

— Картите бяха ясни. Извършена е била Разруха. Нощната пеперуда...

— Пеперуда? Видях ги, две... отвратителни.

— Има закони, Булививф. Непоклатими закони. Кай е нарушил един от тях и Редът е загубил баланса си. Само така Шпигелман е могъл да отвори Прохода, сам не би имал силата за това. Хванахме се на клопката. Мисля, че момчето... — поклати глава — е направило Обмен. Но на него му е забранено. Защото той е Вундеркиндът. И това... — посочи площада и Продавача — е последствието от постъпката му. Нямаше как да знае. Той е само момче. Но това не го освобождава, той също е подчинен на Закона. Трябваше да му разкажем всичко. Но да му разкажем — Пилгринд вече говореше на себе си, — можеше да означава да го накараме да си спомни и при това положение...

— При това положение, какво? Да си спомни какво? Проклятие! — изруга ликантропът. — Искаш ли спреш да говориш гатанки?

— Страхувам се, че ще откриеш всичко прекалено рано, приятелю мой. Шпигелман се зарежда с енергията на всички Сарафи от квартала. Или почти. Помниш ли кражбите? Помниш ли предметите, измъкнати от кагуларите? Дреболиите? Нямало е значение какви са или каква е тяхната стойност. И това дори не е бил начин да ни измамят, поне не така, както сме си мислели. Тези предмети са му трябвали, за да може Мецгерай да намери собствениците. И да може да отсеке ръцете им.

Булививф изстена, ужасен:

— Това ли става? Демонът отрязва ръцете на Сарафите?

Пилгринд никога не бе изглеждал толкова изморен и стар.

— Да. На всички онези, на които е било откраднато нещо.

— Но... защо?

Пилгринд му показва отворената си длан.

— С ръката променяш света, Буливиф. И ръката е опората на Обмена. Ръцете на Сарафите са пропити с енергията на Обмена. Чрез Джена Мецгерай хер Шпигелман краде тази енергия. Само така може да разруши това, което аз, Гас и Крал тел сме създали.

— Какво? Какво иска да разруши?

— О, той... внимавай, Буливиф!

Нещо се бе покатерило на рамото на ликантропа.

Ръка.

Площадът беше превзет.

Първата ръка беше женска. Имаше лакирани в червено нокти и тънки пръсти.

Беше дясна ръка.

Ноктите бяха загубили гладкост и форма, размазвайки се на мокрия асфалт. Малкият пръст беше сгънат със счупена фаланга, която безжизнено висеше. Когато се движеше, се чуваше тракане като механичното щракане на щипките на рак. В придвижването им имаше много прилики със света на ракообразните.

Спря се, сякаш подушваше въздуха. Посочи фонтана на жабата с показалеца си, останал вече без лак, и втора ръка, принадлежала на цветнокож, грамадна и яка, се запъти натам под жълтеникавата светлина от разбушувалата се от Джена Мецгерай буря, движейки се успоредно на нея.

Черната ръка не беше отрязана идеално, защото притежателят ѝ се бе опитал да се изплъзне от безмилостните сатъри на Големия сляп касапин, и сега бе принудена да влачи зад себе си нишките на сухожилията си като гротесков шлейф.

Тези ръце бяха само част от многото.

Бяха крайници на млади и силни хора и като такива бяха най-бързите, които изпълняваха заповедта на Продавача. Трескаво изучаваха новите условия на независимост. Следа от познанията, принадлежали на телата, от които доскоро са били част, бе останала в плътта и се движеха, като следваха логиката на класата и на ценза си.

Дясната ръка се мъчеше да избягва по-дълбоките локви и отбягваше екскременти и отпадъци, привидно по-образована, докато лявата, която се движеше на зигзаг, веднага щом забелязваше наличието на купчинки мръсотия, се хвърляше в тях с наслада като куче, оздравяло след дълъг възстановителен период.

Освободени от сатърите на Джена Мецгерай, те се движеха с лекота, като сърчно следваха импулс, който ги подтикваше да не се спират никога, да не се грижат дори и за собствената си невредимост. Някои ръце бяха смазани от коли, карани от полудели от страх мъже и жени, или нахапани от бездомни кучета и котки. Но това бяха нарежданията: да се придвижват възможно най-бързо.

Командващият генерал, който се издигаше възторжено върху фонтана на жабата, не се интересуваше от състоянието на войската си, а само за броя ѝ. А тя бе обречена на самоубийство, въпреки че не съзнаваше това.

Първият взвод пристигна, малко след това и вторият. И така трети и четвърти. Приглушеният шум от потракването на пръстите предшестваще пристигането на ядрото на войската. Когато това се случи, настъпи апокалиптичен спектакъл.

Ръцете се трупаха, като се притискаха една в друга, с лудешка бързина, ту строявайки се в ред, ту струпвайки се в тотален хаос.

Очевидно много зависеше от здравословното състояние и от възрастта на телата, от които бяха отделени, но по-голямата част от държанието им произтичаше от Обмена, останал в пръстите, с които се движеха.

Различни енергии балансираха в различни способности.

Дори и между отсечените ръце бе в сила някакво равенство в чиновете.

Имаше полковници, капитани и сержанти. И след това ефрейтори, войници и миячи на чинии.

Но нито един дезертър.

Тези, които произлизаха от по-надарени Сарафи, долавяха доста по-ясно зова на хер Шпигелман и така получаваха честта да предшестват войската, съставена от Сарафи, някои от които дори не са знаели, че са такива, ослепели от краткия досег с паранормалното, колебаещи се пред призива на Продавача, изпитвайки беглото усещане, което ги правеше глупави и объркани, че нещо им липсва.

Тогава възникваха свади, пръсти на различни ръце се преплитаха, усуквайки се в агресивни хватки, и длани се сблъскваха като бикове на арена, изразходвайки много енергия. Палците се опитваха да измъчват показалците, а средните пръсти биваха сгъвани

под неестествен ъгъл. Идваше ред на най-яките и здрави ръце да наложат спокойствие.

Това, което заля площада с фонтана от четири основни посоки, не бе перфектната войска, не бе и орда, защото, ако беше така, Булививф и Пилгринд щяха да бъдат разкъсани при това безкрайно и трескаво нахлуване. Това бе поток от отвратителни раци, който се превърна в река и след това в езеро.

В море.

Джена Мецгерай се издигна в небето, оставяйки зад себе си дъга от цветове, присъщи на касапницата.

Червено, жълто, черно. И кафяво.

Облакът от хематит, който го обгръщаше, го съпровождаше като блестяща опашка на комета.

Малкото хора, които имаха нещастieto да присъстват на краткия нощен полет на Големия сляп касапин — уличен метач, който бе намерил прикритие зад синьо волво, трепереща проститутка зад изкъртена пейка и Сараф, избягал от жътвата на Джена — бяха ужасени, когато забелязаха, че в пясъка, от който бе съставен нажеженият облак, се движат форми и създания, по някакъв начин все още живи и в съзнание. В контурите на ръждивите кълба, заобиколени от глутница верни кучета, се виждаха изкривени лица, ехидни усмивки и зурли на демони, лица, сродени с човешката раса, лица, каквито се появяваха само в делириумите на психопатите. Тъмната страна на интелекта на уличния метач, на проститутката и на Сарафа разпозна в тях това, което оставаше от душите, покосени от Джена.

И научиха един смъртоносен урок. Нищо не умираше истински отвъд Прохода.

Царят беше над смъртта.

Джена се стрелна във въздуха, който свистеше при преминаването му. Като орел в бой достигна връхната точка на остра парабола и смени посоката, спускайки се с голяма скорост и насочвайки се към фонтана на жабата. В последния момент зави рязко, като мина на няколко метра от клуба, наричан „Кладенецът“.

Спускането му не спря.

Гравитацията и твърдостта на земята бяха шега за Мецгерай. Внезапно светът се отвори в пропаст, сякаш се страхуваше от контакта със създанието, призовано от Шпигелман.

Кубовете от порфир се разпръснаха надалеч като артилерийски залп, като се разбиваха в стените на сградите, оставяйки дълбоки

дупки, подобно на удари от миномет, и няколко пъти успявайки дори да откъртят големи парчета.

Плодородната ивица кал, обитавана от червеи и хлебарки, която се простираше под уличната настилка, набъбна като разтопено масло, за да го приеме. Джена разцепи земята с огромна скорост.

Долу.

Потъна в твърдия процеп на непромокаемата скала и разруши калцираните агрегати, получили се от варовитите натрупвания, повлажни и порести, които някога са събирали голямо количество вода за пиене. Метрите лед, призовани от жреците в Параклиса като предпазен пашкул на гробницата за тяхното вече покойно божество, не го разтревожиха изобщо. Огънят имаше надмощие над всичко. Той беше неугасимият огън.

Той беше цар.

И много други неща.

Захвърли последния слой цимент и изтръгна архитравите на подземния храм, застанали между желанието му и задачата, която трябваше да доведе докрай, опирайки сред невъобразимия шум от разрушените грамади и колони в това, което оставаше от тайния Параклис. Развалини, опръскани с кръв и смърт. Наслади се на гледката на остатъците от Калибана: една идеална сфера, циркулираща около нищото, която все още пращеше от енергията на Обмена. Имаше мощ там вътре. Неизмерима мощ.

Джена Мецгерай се извиси в цялото си царско достойнство и се остави да бъде възхваляван от единствените оцелели живи същества.

Сарафът беше тежко ранен, но не и мъртъв. Името му беше Гас Ван Зант. Беше последният в списъка на Мецгерай. Това, което Гас Ван Зант изпитваше, не беше обожание, беше гняв. Знаеше какво следваше да понесе след малко.

Един дързък кагулар беше изхвърлил алуминиевата си катарама в гробницата, която беше негово укритие месеци наред, през които всички го мислеха за мъртъв. Предмет, от който се бе отървал, защото беше ненужен, счупен. Тази катарама заличаваше присъдата му. Но накрая палачът беше дошъл.

В краката на Джена Мецгерай Гас се влачеше срещу желязната урна на Левантинеца, опитвайки се да не покаже това, което нанесените рани първо от Калибана и след това от Обмена на

Вундеркинда, бяха предизвикали. Това, което бе накарало Кай да извика. Истинската анатомия на Гас вече не бе скрита.

Гас без маска.

Погледът му бе изпълнен с гняв и отчаяние. Кръв капеше от очите, от ушите, от носа и от устата му. Дясната му ръка висеше неподвижна от разкъсаното му рамо. Въпреки това се опита да се спаси. Имаше работа за вършене, обещание за спазване.

Смъртта още не бе желана. Сега повече от всякога.

Джена Мецгерай не изпита нито милост, нито почуда. Вместо това се засмя.

При този смях, който беше изкривен като компресиран от стъкло, Кай, свил се зад една отломка, която някога е била ръката на един от безбройните каменни жреци, ухапа палеца си. Погледът му се бе изгубил в празното пространство. Кататоничен. За него Джена щеше да мисли после.

Вече чуваше на стотици метри над главата си армията от отсечени ръце да достига до всяка част на Дент дьо Нюи и да се събира пред непредпазливия човек, който се бе осмелил да го превърне в роб чрез измама. Беше време да побърза, ако наистина искаше да се сдобие с привилегията да направлява последното действие на този нещастен карнавал. Развъртя секирите и се приближи чевръсто. Гас го заплаши с пистолет.

— От... дръпни се... — предупреди го.

— Дори не си жив и въпреки това отказваш смъртта — направи коментар Джена Мецгерай.

— Аз знам кой си.

— Бих могъл да кажа същото за теб, Сарафе.

Ръката на Гас потрепери.

— Не вярвам.

— Съмнявам се, че той — кльощавият пръст на Джена посочи Кай зад гърба си — знае. Разпръснати души. Скитащи души. Слепи души. Ето какво сте.

Гас изплю кръв.

— Измамни души, царю — поправи го с дрезгав глас.

От смеха на Джена Мецгерай няколко подпори в храма се срутиха.

— Има ли разлика?

Изведнџж Сарафџт почувства върху себе си умората на годините.

Едно изтощение, което не идваше само от току-що приключилата битка или от разкриването на това, което криеше под човешкия си облик, а от страха му, че ще умре, без да е успял да придаде смисъл на собствените си страдания. Умората изтри обещанието. Изтри жаждата му за живот. Имаше силата да потуши дори гнева си.

Гас хвърли пистолета в прахта. Струваше му се жалко да заплашва подобна чудовищност с просто олово. Протегна китките си, като се мъчеше да не показва колко болка му причиняваше това движение.

— Аз разбрах — изхърка. — Разбрах за какво си дошъл.

Смехът на Джена завибрира от недоволство.

— Не може да знаеш това, което е в правото на един цар — бе отговорът.

Бавно се наведе, докато се озова на няколко сантиметра от пламналото лице на Гас.

Гас усещаше топлината, която излъчваше тялото на Джена Мецгерай, как стопява и малкото му останала човешка кожа на лицето, но не го бе грижа. Вече нямаше голямо значение. Времето на маските изглеждаше приключило.

Илюзии в илюзии, които криеха други илюзии.

Гас Ван Зант вече не намираще никаква разлика между себе си и хер Шпигелман. И двата случая се свеждаха до маски, които се състояха от други маски. И при всички тези преобразявания вече не можеше да се познае.

Празнотата или по-лошо. Смъртта. Своята и на всички онези, които бяха имали вяра в него.

Кай бе видял това, което не трябваше да види. Истинското му лице. Чудовищното лице, наследено от битката, която бе изглеждала като спечелена преди много години. И се бе отдръпнал отвратен. По-зле: ужасен.

Може би смъртта не бе по-лоша от празнината, която чувстваше в гърдите.

Джена издиша. Прахът потъмня.

Гас избълва въздух с цвят на суров черен дроб.

Очите му се извъртяха назад.

Хвърли се.

Хвърли се в черните кладенци, които бяха слепите очи на царя. Усети силата да го разтърсва ниско в корема, сякаш отрязаната от акушерката пъпна връв бе прораснала отново в спираловидна форма. Връв, която го теглеше целия към празните орбити на душата на Мецгерай. Опита се да се отскубне от хватката. Непокорно новородено, раждащо се втори път, дърпайки в обратна посока с всичка сила.

Напразно усилие. Не можа да устои.

Джена беше цар. Волята му беше с неудържимостта на светкавицата, която разцепва дървото. А Гас нямаше дори силата на дъба.

Викайки, но без да изстене нито веднъж, бе запратен в безгранично дълбок мрак и всичко изгуби смисъл. Беше мрак, който вонеше на смърт и мърша, тъмнина, в която чуваше как ноктите на лудостта се вмъкват в ума му, почти побеждавайки го.

Остри нокти, които ровят в най-старите му чувства за вина, както и в най-бруталните му спомени, дори и в тези, които бе използвал за Обмена, сенки на възпоминание, които очевидно не можеха да избягат от тъмнината на Мецгерай. Ноктите раздираха раните му, като преразглеждаха смущения, срам, предателства, непредвидени раздели, изоставяния, страдания, всичките изложени като на сергия.

Сякаш полудяваше, но те оставаха ясни. Всъщност това бе повече от лудост.

И когато вече му се струваше, че мозъкът му ще избухне на хиляди пламтящи парчета, когато си помисли, че Джена е предрешил за него съдба на вечно изтезание, хватката на създанието отслабна.

Невидимите нокти го пуснаха. Бяха вкусили най-сочните ястия и бяха изгубили интерес. И ако слъзните му торбички не бяха изгорени от огненото присъствие на Джена Мецгерай, Гас щеше да излее реки от сълзи на облекчение. След това бе дръпнат силно назад.

Вън от тъмнината, отново в света. Лицето на Джена Мецгерай беше още там, съвсем близо до неговото. Приличаше на статуя.

Пламъкът, който излъчваше, поразяваше нервите и плътта, бичувайки ги до такава степен, че да ги накара да се разбунтуват, но Гас нямаше начин да се откъсне, освен ако не искаше да попадне отново в тъмнината. Когато Сарафът изплува напълно от черната

вселена с едно последно яростно дръпване, ехидната усмивка върху черепа на Големия сляп касапин му се стори дори весела.

— Наистина ли мислиш, че можеш да разбереш? — попита го сега, когато го бе накарал да вкуси вечността си.

— Не — отговори Гас.

Протегна китки отново.

Секирата започна да се движи бавно. Джена вдигна ръка и я изпъна, почти докосвайки тавана. След това я снижи със същото спокойно равнодушие, присъщо на балерина, пристрастена към морфина. Острието на сатъра проблесна и се спря на няколко милиметра от кожата на Гас. То беше от лед. Едва го докосна. Беше като ласка, но въпреки това кръвта потече.

— Какво? Какво...?

— Не аз ще ти причиня смъртта, Сарафе — обяви царят, изправяйки се. — Сега е ред на отмъщението.

Напълно забравил за Гас, се обърна и се приближи до Кай.

За да различи мършавото момче от един труп, стигаше само слабото движение нагоре-надолу на гърдите му, доказателство, ако имаше нужда от него, че раните му не бяха физически, а много по-опасни.

Не реагира, когато мъглата, която придружаваше Мецгерай, го обгърна, нахлувайки в белите му дробове и в стомаха му.

Тялото му се противопостави на това натрапване по чисто механичен начин. Беше разтърсен от конвулсии и усилия, сгъна се и повърна мокър пясък, без лицето му да изразява каквато и да е емоция.

Очите му останаха неподвижни като езеро през декември, палецът — здраво стиснат между устните. Кай беше затворник на друго измерение.

Едно измерение толкова далечно и лично, че дори царят не можеше да влезе в него, без да нанесе непоправими щети. При други обстоятелства нямаше да има скрупули да нахлуе и да оскверни и после да остави съзнанието развълнувано, както беше направил малко преди това с Гас, но Кай не беше каквото и да е създание, нито пък ситуацията беше обичайна. Момчето беше изпаднало в кататонично състояние.

Джена беше ядосан.

— Вундеркинд... — усмихна се.

Никаква реакция от страна на Кай. Несвикнал да бъде игнориран, царят завъртя остриетата на сатърите.

— Вундеркинд! — извика.

Глутницата кучета се раздвижи и мъглата се сгъсти, огледало на гнева на кльоцовото създание. Това, което оставаше от червено-жълтия пясък в гърлото и ноздрите на Кай, изчезна. Още веднъж машината, направена от органи, черва и нервна тъкан, реагира перфектно.

Кай обаче остана популен.

— Казва се... — каза Гас зад гърба му — Кай.

— Не... — прошепна момчето, закривайки очи.
— Остави ме да ти обясня, момче — помоли Сарафът.
— Не! — възкликна Кай, като се поклащаше.
— Не всичко е загубено, слушай ме — умоляваше го Гас.
— Не! — извика Кай, като си запуши ушите.
— Кай! — повика го Сарафът. — Слушай какво ти казвам, момче...

С един знак на ръката на Джена Кай млъкна. Колкото и да се измъчваше, устните му останаха плътно стиснати.

— Толкова крехък и въпреки това така могъщ — размишляваше Джена Мецгерай със стържещия си глас. — Огромна мощ.

— *Айкайайазсъмкай.*

Кай се клатеше със затворени очи и запушени уши.

Затворени очи и запушени уши. Напред и назад.

Напред и назад, напред и...

Безполезен, гласът на царя достигаше директно до съзнанието му.

Не можеше да се измъкне от думите му.

— Вундеркинд, така беззащитен.

Кай повиши глас.

-Ъмкайкайкаказвамсекайпиеервикторгоспожсицеторанченокарт а...

Джена го сграбчи за раменете, повдигайки го като кукла.

Чкодобревървивсичкодобренесъществувамагиятаобменасъществувамедицинатафизикатамеханикатахими...

Джена го разтресе. Кай си прехапа езика до кръв, но не спря монотонното си дърдорене.

Гласът му достигна капризните тонове на детството. Вече прегракваше.

— *Естзуваникакъвобменниа къвсамодобриятгосподкой тонашбащакойтосиказвагоияпрев...*

Джена се разсмя. Продължително.

Кучетата в мъглата завиха.

Гас се спъна. Болката му помогна да се пребори с волята на Джена. Измърмори един сподавен стих.

— Няма никакъв Господ високо в небето, Вундеркинд — извика Джена Мецгерай. — Този трон е празен и освен ако ти не искаш да

сложиш маската на Отеца, ще си остане завинаги така. — След това добави с глас като риданието на Геената^[1]: — Скоро ще дойде моментът и тогава този трон ще може да бъде твой, ако все още го искаш.

Кай реагира. Очите му се отвориха.

— Лъжеш! — обвини го.

Ритна и се отдръпна.

— Остави ме! — изкрещя.

С виковете му се сляха и тези на Гас.

— Остави го! — извика с кървящи устни. — Махай се! Махай се! Направи това, което ти бе наредено, сега остави момчето!

Джена го изпепели с поглед.

— Никой не може да заповядва на един цар — прошепна.

Пикочният мехур на Гас се отпусна. Гъстите облаци, от които мракът придобиваше ново значение, го сграбчиха за втори път. Беше само за миг, но му стигаше, за да разбере колко голям бе гневът на Джена Мецгерай.

— Трябва ми — каза царят, оставяйки Сарафа. — Трябва ми.

Стисна Кай в юмрука си и се хвърли към тавана, като разклати архитравите и разруши величествения кораб на Параклиса. Дъжд от камъни заваля над Гас, който само по чудо успя да избегне най-големите, които падаха около него.

— Кай, не!

И докато Джена разравяше жилавия търбух на Земята, излизайки на площада на фонтана на жабата, Гас се съвзе автоматично и напук на болката и на удареното рамо, затича към изхода, викайки и молейки се да достигне повърхността, преди да е станало прекалено късно.

Може би все още имаше надежда, но ако всичко бе изгубено, не му оставаше друго, освен да остане верен на клетвата си и да умре.

Оставаха му два куршума, помисли си. Бяха достатъчни.

[1] Геена, или Геената, е долина, разположена югозападно от Йерусалим, символ на Страшния съд в юдаизма. — Б.пр. ↑

Площадът беше претъпкан, войската на отрязаните ръце го изпълваше целия. Бели ръце с напукана кожа, тъмни с халка на безименния пръст, женски и мъжки, със счупени нокти и с различни лакове, татуирани и издрани, космати и копринени, поддържани и покрити с порязвания.

Имаше недъгави ръце: на коя липсваше пръст, на коя не ѝ беше останал даже един. Имаше ръце, принудени да влачат частта до лакътя, а една дори се клатушкаше под тежестта си, тъй като бе отрязана много над него.

Войската тръпнеше в очакване на нарежданията на божеството, което ги бе освободило от хилядолетия робство. Едно море от плът и сухожилия, което се движеше, следвайки променливия бриз. Ту се олюляваха надясно, ту се натикваха под гранитния фонтан. Някои се бяха покатерили върху улците или върху спрелите коли, други висяха като паяци от това, което беше останало от овъглените брястове.

Погледът улавяше навсякъде движенията на гъмжилото от пръсти.

Джена Мецгерай беше непреклонен. Всеки Сараф, на когото бе отнет някакъв предмет от кагуларите, беше поразен от ледените му сатъри.

Заповедта беше *нападай*, не *отсичай* и с това извъртане животът на Гас Ван Зант бе помилван. Може би заради непоколебимата лудост, която правеше Джена Мецгерай цар или може би защото Гас Ван Зант беше единственият измежду Сарафите, който да не иска да избяга. Единственият, който го предизвика.

Скоро Големият сляп касапин щеше да предаде Вундеркинда на хер Шпигелман и с този жест щеше да доведе докрай задълженията си по отношение на Закона на Дървото.

Джена беше цар и никога нямаше да наруши дадената дума: бе обещал ръце и Вундеркинда. Дума на цар значи дума на Бог.

Така и щеше да бъде.

Това обаче не означаваше, че един цар не може да създава правила и уговорки според собствените си цели. Така през вековете монарси и императори бяха водили войни с неопетнена чест и чиста съвест, с изключение на петната кръв, която други щяха да пролеят. Същото важеше и за Джена Мецгерай.

Продавача го бе обидил, определяйки го като „роб“, като някакво презряно създание, като един Гнилочан или като един от кагуларите, от които толкова обичаше да бъде заобиколен. Беше му възложил да сече ръце и да отвлече Вундеркинда.

Възложил му го бе с вериги.

Щеше да се сдобие с ръце и с Вундеркинда. Хер Шпигелман бе пожелал войска и щеше да я има. Но щеше да получи една от най-лошите войски, разсъждаваща войска. Така бе решил Джена. Така и беше.

Дума на цар означава дума на Бог.

Заради това една дясна ръка, която бе избягвала внимателно кал и локви, и една лява ръка, която бе принадлежала на ръгби играч, в същите тези локви се бяха хвърлили с такава наслада.

Джена им бе дарил капчица съзнание. Бяха не машини, а създания. Елементарни, разбира се, обикновени, но Джена знаеше добре, че стига само едно камъче, за да преобърне колата. Нужно беше само да разбере къде да го сложи.

И ако имаше нещо, което Джена Мецгерай можеше да прави, то беше да руши.

Хер Шпигелман предизвикваше огромни сили. Енергии, които жадуваха да унищожат този, на когото бяха служили. Едно разсейване, една грешка и за него това щеше да бъде краят. Концентриран в ритуала на контра-Обмена, не си даде сметка за истерията, с която тълпата от отсечени ръце го приветстваше.

Ако го бе направил, може би щеше да си направи печални заключения, но по това, което сетивата му можеха да установят, и разумът му — отдаден на себе си — да отсъди, ставаше дума за ръце, притекли се заради зова му. Ясното доказателство, че клопката му бе успешна и че скоро щеше да настъпи моментът за награда. Бляскавият миг на победата. Моментът, в който усилието ще разцъфне в триумф. Бяха му нужни години, за да се подготви за този момент. Много дълги години.

За начало трябваше да се съвземе от битката, която го бе довела до прага на смъртта, лекувайки раните си и извоювайки ново равновесие на силите, за да започне нова война, по-силен отпреди.

Впоследствие трябваше да организира нова войска, като ласкаеше, поробваше и подкупваше. Беше създал нова мрежа от контакти и агенти, по-окултна и дори още по-хитра от предишната, така че да станат неговите очи и уши в света на Сарафите, и това също бе изисквало безкрайни часове и усилия.

По-важното беше, че трябваше да състави един безпогрешен план, който да го доведе до победата.

И веднъж сдобил се с правилната интуиция, веднъж разбрал какво трябва да оскверни, за да постигне целта си, трябваше да изучи най-скритите тайни на Обмена, за да предположи всяка негова стъпка. За да го направи, бе пребродил всяка педя от Европа.

Беше в Испания, където се бе допитал до една обладана от демони сестра, за която се говореше, че е виждала рогато божество отвъд океана. Беше и в Португалия, където беше подлудил браконieri и куратори в ботанически градини с въпросите си за начините за улавяне на неща, които никога не са плували в никое море и никога не са раснали в никоя гора.

Бе посетил Монте Карло, за да разпита един финансов магьосник, за когото се говореше, че имал достъп до най-сигурните трезори в Швейцария, защото един от тях криеше нещо интересно и многообещаващо. В Дания бе отвлякъл дъщерята на един библиотекар от провинцията само за да му измъкне евтина мухлясала книга на някакъв непознат математик от деветнайсети век. Бе пребродил унгарските гори и пресъхналите басейни на Рур, откривайки пещера, в която стар миньор му разказа, че има йероглифи, които никой не е бил в състояние да разчете и които са били взривени с динамит. Бе успял да възстанови шифрования дневник на някакъв отвратителен надзирател от Берген-Белзен^[1], който съдържал последните желания на един равин от Прага, експерт по Кабала и Обмен на Тук и Сега.

Едва бе намерил четири антични ръкописа в подземията на Британския музей и се бе измъчил да дешифрира ключовите кодове. Бе откраднал много стари царски сонети^[2] от шестнайсети век от библиотека „Малатестиана“ само защото в някои от тях се разказваше за начините да се отблъсне това, което кръвта завинаги бе запечатала.

В Гърция се бе сдобил с поеми в линеар А^[3], между чиито редове бяха скрити ритуалите за достигане до състояние на медитация, толкова дълбоко, че да събере достатъчно енергия да убие четирийсет яки мъже. Години, изминали в подготовката на този момент. Този момент.

Без съмнение ръцете, дотичали под жабата, нямаше да отвлекат вниманието му.

Ако се бе огледал дори и за миг, може би щеше да почувства това, което Мецгерай бе замислил зад гърба му. Ръцете бяха в безредие.

Сгъваха фаланги като кучета, милеещи за милувка, блъскаха се една в друга като тълпа на рок концерт. Ръцете се докосваха, търсейки утеха във взаимния контакт, дискутираха на някакъв пращящ език на счупени нокти, пукащи пръсти, милувки и пощипвания.

Всяка една питаше другата: А сега? А сега?

Джена изплува от дълбините, като държеше Кай в юмрук. Ръката на Големия сляп касапин го бе защитила от драскотини и синини, но нищо не можеше да успокои страха на момчето. Не че Джена се интересуваше от нещо.

Кай трепереше като лист заради страшната разходка в недрата на земята. Беше плувнал в пот от топлината на Мецгерай, но щом ноздрите му усетиха миризмата, идваща от площада, от войската в очакване, за малко умът му не се върна в кататоническия лимб, от който думите на Джена Мецгерай го бяха откъснали насила.

Царят го постави на земята и ръцете го обградиха веднага като любопитни животни. Кай нямаше смелост да помръдне. Почти не дишаше от страх да не възбуди гъмжилото от раци, което го сочеше, буташе го, засилваше се и се сбиваше. Погледна нагоре, от една страна, за да се пребори с отвращението, което гледката на отрязаните ръце пораждаше у него, и от друга — за да разбере каква е съдбата, която го очаква.

Джена се усмихваше със скръстени ръце. Знаеше какви са мислите на Кай, както и тези на Буливиф и на Пилгринд, скрити от погледа на Продавача и неговите наемни убийци на пет пръста, но не и от неговия поглед. Наслаждаваше се на момента.

Едва след като той отвореше отново Прохода, за да се върне в разяждащия ад, който беше неговите покои и неговото царство. Очакваше момента на аплодисментите.

Хер Шпигелман отвори бавно дясната си ръка. При това движение заради вътрешното налягане, на което тялото му бе подложено, пръстите му изскочиха от юмрука му като кукли от кутия подобно на някой филм на ужасите.

Продавача беше променил облика си в нещо като водна помпа, готова да поглъща сила, и надул се прекалено, се приготви да прелее.

Вдигна ръка и я размаха във въздуха. Устата му се отвори. Първо устните, след това се показаха и зъбите. Главата му се разцепи на две. Устата на хер Шпигелман започваше от долната част на едното ухо и завършваше от другата част на лицето. Долната челюст беше напълно изкълчена и широко отворена, черна като нощта.

От гърлото на Продавача се чу звучно клокочене и това, което Кай бе предусетил, се превърна в реалност, когато в една течна експлозия дребни и тънки като косми нишки излязоха от него, като се мятаха на триста и шейсет градуса. Всяка от тях свършваше в различни ръце.

Бяха със заострен и извит край като кука и всяка — забита в ръка.

Поразените ръце трепереха от страх, ранени не само физически, но и унизени. Сърцето, което ги бе хранило, бе спряло да бие от доста време. Така само от една много малка част от тези дребни рани бликна кръв.

Ставаше дума само за тъмни кървави петна, вече съсирени и изстинали. Реакциите на войската бяха различни.

Най-послушните ръце или може би най-глупавите и покорни, приеха тази болка като ордалия, за да се превърнат в част от нова органична форма, по-голяма и непредвидима.

Свободата без граници беше приключила, заключиха те, беше време за нови изпитания, надявайки се да не са толкова тежки като предишните. Не се противопоставиха на поробването, напротив, бяха готови да го приемат.

Други не бяха така подчинени. Разбунтуваха се. Въргаляха се в прахта, оставена от Джена, стискайки и отпускаяйки юмрук в едно пулсиращо движение, чиято цел не беше да снабдява с кръв, а по-прозаична и спешна — да пререже нишките и да ги освободи.

Някои си придаваха дъгообразна форма, буйстващи като пъстърви, хванали се на въдицата. Други, подобно на овни,

пощръкляваха и разриваха земята с пръсти.

По-интелигентните, онези, които бяха принадлежали на Сарафи с неоспорими възможности, се опитваха да си помогнат една на друга, като сграбчваха нишките на ръцете близо до тях и ги дърпаха силно. Но връзките, с които Продавача ги бе уловил, демонстрираха висша устойчивост към усилията им.

И въпреки това те продължаваха да упорстват. Хер Шпигелман усети противопоставянето им и се концентрира върху него. Трябваше да изгони разбунтувалите се веднъж завинаги. Това беше подходящият момент. Действа с решителност и жестокост.

Болезнени мълнии се изстреляха от разпаленото ядро на волята му, за да протекат по нишките по същия начин, по който електричеството тече по кабелите с високо напрежение, със същото монотонно пращане и същата миризма на озон, нападайки плътта и нервите на непокорните ръце.

Ефектът беше незабавен и очевиден.

Кожата на някои се сгърчи като изгорена хартия, други се покриха с гнойни мехури, трети пък започнаха да се пекат като жаби на жар, като подскачаха с механичната енергия на костите и хрущялите.

Волята на Продавача се противопостави на изумлението и на болката им, оказвайки се побеждаваща. Само малка част от тях все още се бунтуваше слабо след тази демонстрация на сила. Размириците бяха потушени, войната можеше да продължи.

Хер Шпигелман се приготви да посрещне преломния момент на Обмена.

Издиша. Зелен и гъст пушек излезе от ноздрите му.

Вдиша. И миризмите се завърнаха в дробовете му, както ги издуха.

Тихо вълнение премина от ръка на ръка, когато кабелите започнаха да вибрират. Нови синкави мълнии се преплетоха около подутото и разширено като цепелин тяло на хер Шпигелман.

Нишките, които излизаха от гърлото му, пращяха и пукаха от силното енергийно напрежение. Усещането, което ръцете изпитаха, беше като изпразване. Но това, което вкуси хер Шпигелман, беше опияняващо.

Ако някои деформации на човешката порода имаха още някакъв смисъл за него, можеше да определи изживяването и като еротично. Но у хер Шпигелман бе останало вече съвсем малко от човешкото и затова сетивата му оприличиха тази огромна съвкупност от енергия, която се вливаше в него, на небесен образ. Продавача се чувстваше като Слънце готово да избухне в Супернова. Едно чувство на божествена пълнота и съвършенство.

Най-слабите ръце загинаха първи.

Станаха наситеносини като вкочанени, след това — черни до китката и се обърнаха като риби на суша. Други, по-устойчиви, започнаха да се извиват и да се гърчат, вените им прозираха, възглавничките на пръстите им се вкаменяваха. Отоци избухваха в пръски и нокти се чупеха на хиляди парчета, сякаш ударени от ковашки чук. Войската от отсечени ръце току-що бе разбрала целта на неочакваната свобода и се готвеше да се превърне в жертвата.

Шпигелман ги пресушаваше постепенно от всякаква останала енергия от Обмена, ръцете бяха разхвърляни неподвижни на земята като мъртви хлебарки. Някои дори се разложиха, добавяйки прах към праха на площада, който много скоро бе наситен с ужасна миризма на смляна и кремирана плът.

Хер Шпигелман предотврати нова съпротива. Успокои я, предизвиквайки болка.

Раздразнен от прекъсването — последвало съвсем скоро след първото — Продавача започна отново да се храни, да трупа енергия от Обмена с по-голяма жажда и настоятелност. Експлозии го изпълваха с възторг и хиляди пламъци обостряха сетивата му.

Ръцете около Кай трепереха, драскаха по земята, докато издерат кожата си, оплакваха своето мъчение, шумoleyки и подскачайки, покриваха се с гнойни пъпки и рани. Страданието, което изпитваха, накара дори и най-непреклонните да изпитат носталгия по старата империя, от която бяха избягали.

Болката от измамата и предателството беше на второ място след тази, причинена от куките на Шпигелман. Бяха войска и не бе предвидено поражение, нито пък оттегляне от битката. Сега го знаеха.

Кай затвори очи. Дори и само като свидетел, се чувстваше омърсен от всички тези страдания.

Енергията, излъчвана от пожертваната войска, се изливаше в ненаситната паст на хер Шпигелман до последната капка. Но вече нямаше само наслада от тази постоянна придобивка. Появи се едно ново усещане, което Продавача, опиянен от мощта, се опита да разпознае.

Отначало с изумление, тъй като си бе помислил, че се е отървал вече от подобни нервни състояния, след това със страх. Накрая с ужас. Имаше болка. Много болка.

По стените на стомаха му се пропукаха ужасяващи язви, гърлото му бе изгорено от огън, който никоя напитка не би могла да изгаси, очите му се превърнаха в сфери, големи, колкото билиардни топки, които притискаха директно мозъка, покрити с тънки като пелюр^[4] клепащи, но дразнещи като киселина. Зрението му беше замъглено. Безумен и сляп, но нямаше да се откаже.

Болката беше като от хиляди камшици в гърлото и още хиляди ръце в червата. Течеше като отрова. Това бяха счепени кости, ясно видими фрактури и ръждясали пирони в ръцете и коленете му. Това бяха бодли във всеки сантиметър от кожата му.

Знаеше се, че ще е болезнено, но Шпигелман никога не бе допускарал, че това ще се намеси в плановете му. Беше се надценил. Защото, в края на краищата, и той беше обикновен човек. Съществуваха граница на страдание, която никой никога не можеше да прекрачи.

Помъчи се да издържи още няколко секунди. И още, и още.

После, когато болката беше достигнала връхната си точка, когато се страхуваше, че ще забрави това, което през годините на усилие бе научил, за да не отиде на вятъра толкова добре съставеният му план, Шпигелман отвори очи.

И изпълни ритуала.

Нямаше достатъчно памет, за да извърши този контра-Обмен. Дори и животът на един ловец на приключения не можеше да гарантира достатъчно огън. Така като едно човешко същество, та дори и Херкулес, поради липса на енергия, никога нямаше да може да извърши този контра-Обмена. Беше ясно написано в повечето кодекси. Но Шпигелман беше хитър.

Беше намерил начин да разреши проблема.

Докато контра-Обменът бликаше от върха на пръстите му под формата на капчици дъжд, а Кай започваше да чувства изтръпване в слепоочията, което скоро щеше да премине в ужасна болка в центъра на гърдите, самият спомен за контра-Обмена изчезваше на мига от съзнанието на Продавача. Настоящото се преливаше в миналото, а миналото изгаряше незабавно. Нямаше да има втора възможност.

Глутницата кучета от прах изви злокобно, когато ехидната усмивка на Джена се превърна в груб смях.

Буливиф видя, че тялото на Кай се вкочанява, и с уплаха забеляза лигата, която се стичаше от устата му. Чу Пилгринд да ругае и да псува, но някак отдалече, защото цялото му внимание бе концентрирано върху мършавото момче, което раздираше без усилие якето и анцуга си, които Рошел му бе подарила.

Ръцете на Кай започнаха да раздират гладките му гърди със същия порив, с който бяха превърнали дрехите в парцали. Оставяха големи кървави следи, но болката от това животинско дране трябваше да е нищо в сравнение с това, което беше предизвикал Продавача. Защото ликантропът не се съмняваше: хер Шпигелман беше причината за самонараняващото се поведение на Вундеркинда.

На върха на фонтана със стиснат юмрук и цианотично лице, с отворена уста, с която изсмукваше енергия от своята армия, Продавача беше толкова лесна мишена, колкото и съблазнителна.

Вълкът му заповяда да напада. Разумът го принуди да остане неподвижен. Дори ако успееше да премине откритото пространство на площада, избягвайки ръцете, които още димяха и се извиваха, дори Шпигелман да не беше мислил за някаква защита срещу евентуални атаки и достигнеше гърлото му, изложено на показ, кой щеше да му гарантира, че убивайки хер Шпигелман, това нямаше да бъде краят и за Кай?

— Пилгринд...

— Това е краят, Буливиф...

— Мога да го убия.

— Не, не успяхме, когато имахме възможност, сега...

— Мога да убия Шпигелман, проклетие. Знам го. Искам да ми прикриваш гърба. Можеш да го направиш. Можем да го направим.

Пилгринд изглеждаше изтощен.

— Вече ти казах, млад вълк такъв. Дент дьо Нюи, Париж, може би цялата нация... ще бъдат унищожени. Като метеор. Армагедон ще се стовари върху всички нас и това, което е по-лошо, върху кой знае колко други невинни. Не мога да гледам повече невинни да умират. — С жест обхвана целия площад, посочвайки ръцете. — Колко са умрели само тази нощ, Буливиф? — Накрая на един дъх изрече: — Ще стане, каквото трябва.

Буливиф сграбчи Брадатия за яката на шлифера и го разтресе яростно.

— Казваш ми, че няма какво да се направи?

— Има нещо.

— Какво?

— Да се чака. — Пилгринд посочи Джена, който се извисяваше до фонтана все още със скръстени ръце. — Може би той е последната ни надежда.

— Това същество е демон!

— Тогава трябва да се доверим на един демон.

Създанието, което излезе оттам, където някога се издигаше най-ексклузивният клуб в целия квартал, не беше демон, макар че имаше прилики.

Кай би могъл да го разпознае, но умът му бе много далеч от площада на жабата. Много, много далеч.

Пилгринд го позна веднага въпреки разстоянието и раните, които го измъчваха. Хер Шпигелман не забеляза присъствието му, а Джена Мецгерай не го удостои дори и с поглед. Буливиф го видя пръв, но не го позна.

Това беше Гас без маска.

Тялото му обхващаше целия път на еволюцията. Лицето му беше на влечуго и на насекомо в същото време. Гърлото му — като на богомолка, гърдите му бяха покрити с твърди люспи.

Гора от бодли покриваше дългнестите му маймунски ръце.

Завлече се извън развалините, пухтейки като локомотив. Сви се на земята, като се мъчеше да събере сили. Стисна хитиновите си челюсти и почувства плетеницата от антени и пипала, която минаваше по гърба му, как изхвърля слуз. Това беше кръвта му, животоподдържащата течност.

Беше му останала малко. Но достатъчно, за да успее да се изправи.

Залитна. Падна на едното си коляно. Плю върху един камък.

Изправи се отново. Видя хер Шпигелман и Буливиф.

Видя жабата, приличаща на серафим, както обикновено. Видя и Джена Мецгерай, който се бе смилил над него. Чу в съзнанието си Пилгринд, който му викаше нещо, но не разбра смисъла.

Тогава зареди оръжието си.

Оставаха му два куршума. Един за себе си и един за Кай.

Въпреки че тялото му беше изкривено като на химера и от раните му не бликаше кръв, а лимфа и въпреки че дробовете му, защитени от твърда и червеникава като фосил черупка, предпочитаха кадифеното усещане на водата пред това на прекалено наситения с кислород въздух, това, което потече от очите на Гас Ван Зант, докато се прицелваше, бе сол и вода.

Сълзи.

[1] Германски концентрационен лагер. Разположен е край град Берген, Долна Саксония. — Б.пр. ↑

[2] Царските сонети се състоят от 2 четиристишия и 2 тристишия и римна схема: abba cdc dcd или abba abba cdc cdc. — Б.пр. ↑

[3] Линеар А е писменост, използвана от древните жители на о. Крит. Не е разшифрован напълно. Условно се нарича и минойски език. — Б.пр. ↑

[4] Силно прозрачна, тънка хартия, служеща за писане на формуляри в повече екземпляри. — Б.пр. ↑

Балансирайки върху главата на жабата, хер Шпигелман усещаше вкуса на победата.

От години бе жадувал за този момент и от години се бе опитвал да си представи ароматните нотки на нектара, запазен за победителите. Сега го знаеше, вкусът на победата бе извън всяка негова фантазия.

Ръцете, принадлежали на Сарафите на Дент дьо Нюи, а сега подчинени на неговата воля, го изпълваха с енергия от кристална чистота и нямаше фибра в тялото му, която да не вибрира от болка. Погубваше го най-вече цялата останала енергия от Обмена, която минаваше през организма му, за да бъде трансформирана след това и захвърлена в ума и в гърдите на Кай.

Хер Шпигелман беше отвратителна гледка. Жалък, ако към неговото разрушение се добавеше изражението на тоталното блаженство на лицето му. От върховете на пръстите му, вече станали като почернели наденички, излизаше дим на тънки спирали и билиардните топки, които имаше наместо очи, бяха покрити с жълтеникави капиляри. Бузите и челюстите на Продавача се топяха така, както раменете и гърбът му. Получи се една бъркотия от неразличими мускули и сухожилия.

Болката беше вече извън неговите представи. Тялото му, деформираната обвивка, бе това, което изпитваше това жестоко страдание и което търпеше последствията.

Отдавна вече хер Шпигелман бе разбрал, че тялото нямаше и минимално значение в подредбата на света и на световите, от които се състоеше.

Какво може да съдържа една кост или регургитацията на един стомах в свят, в който всеки ъгъл беше Проход, а всяка безсмислица — нова Библия, от която да се черпят мъдрости? Умът е всичко. Всичко произтича от нежелани мисли на мечтатели, всичко се ражда и умира, за да може една дума да го дефинира.

Тялото не е нищо друго, освен необходимо бреме за низшите същества, връзка с водите в утробата и паметта. Води, които, ако човек си помисли добре, не са друго, освен памет с формата на двойна спирала^[1].

Паметта беше неговата цел. Светият Граал, за който се бе борил и който, о, небеса, бе спечелил.

Умът на Продавача бе далеч от площада и от това, което се случваше на него, бе потънал в делириум на сила, който го свързваше с всеки миг, с всеки камък в града. Дори и с орбитите на планетите, балансиращи в тъмнината там горе, скрити от облаци, увити в спирала.

Ритуалът на контра-Обмен бе създал мост между неговото съзнание и това на Кай.

Усещаше мощта на всички тези ръце, бушуваща като виелица в главата на момчето, да рови и търси, да унищожават и да разбиват, фактът, че това го кара да полудява от болка, не го безпокоеше изобщо. Имаше една стена в ума на Кай, която да се събори, и Продавача искаше да я помете. Искеше да не остане нито едно камъче, което да възпрепятства плана му, защото, веднъж разрушена, веднъж достигната погребаната част от паметта на Кай, всичко щеше да се промени.

И той, хер Шпигелман, създателят на света, този, който бе преобърнал Закона в свой интерес и се бе осмелил да предизвика Големия сляп касапин — един цар, — ако си извоюваше победата, щеше да си получи и наградата.

Преградата, която трябваше да се отстрани, за да се достигне до горещото ядро на Вундеркинда, беше значима пречка, но вече личаха първите пукнатини.

Изречения се сбиваха в думи, за да изчезнат после, без да оставят следа. Образи избледняваха, а други излизаха наяве. От единични запетаи, скрити в подсъзнанието, извираха думи, а тези думи много скоро щяха да се превърнат в изречения.

От обединяването на тези изречения щяха да бликнат истории, историите щяха да се свържат в памет и тогава...

Шпигелман се изсмя. При звука на неговия смях скритите в уллиците прилепи паднаха като ударени от гръм, пиленца, още в яйцата, спряха да дишат, и Буливиф трябваше да наведе глава, обзет от отчаяние, каквото никога не бе изпитвал. Дори Пилгринд, който

тичаше презглава, заобикаляйки площада и пленената войска, за да стигне до Гас навреме, трябваше да сложи ръка на устата си, за да сподави своя вопъл.

Смехът на хер Шпигелман беше реквием за целия свят.

На една дясна ръка ѝ липсваха ловенето от ноктите, беше ги загубила, забивайки ги в неволен спазъм в настилката на площада. Пръстите бяга огънати до нокътя, кожата — червеникава и на много места напълно липсваше, плътта се виждаше. Кукичката на хер Шпигелман се бе забила малко над показалеца и оттам идваше цялата болка, разпростряла се в мрежа от ужасни страдания.

До нея на няколко сантиметра разстояние, застанала върху един остатък от крайник на новородено, ръката на ръгбиста не представляваше по-добра гледка. Малкият пръст беше почти целият изгорял в избухналите ненадейно пламъци, ноктите бяха изхвърчали в момента, когато по време на бунта Продавача беше бичувал подчинените си с огън.

Черната ръка не искаше робство. Никога вече. Беше свикнала да се бие и волята ѝ бе така да умре.

В бой.

Със свръхчовешко усилие бе стигнала до женската ръка и тъй като новият им господар не ги наблюдаваше, се бе осмелила да общува с нея.

Поради липсата на гърло, език и ларинкс комуникацията между двете ръце трябваше да се адаптира към малкото, което бе останало, свързано с дланите. Дребни жестове, дребни ласки, едно потъркване. Едно пощипване и едно драскане за привличане на вниманието. Език, толкова елементарен, колкото и коварен.

Зареден с надежда.

Давай, дръж се.

Кураж.

Не всичко е загубено.

Дясната ръка не успяваше да схване това, което съседът ѝ се опитваше да я накара да разбере. Болката беше силна, колкото и подчинението на Продавача, и тези насърчения се губеха в хаос от непоследователни импулси. Ръката на ръгбиста обаче не се отказа. Капитулацията не присъстваше в нейния речник.

Той продължи настойчиво да я разтърсва. Тя не се противопостави, защото нямаше сила, но се досети, че ѝ подсказва нещо.

Ръката на ръгбиста я потърка и ощипа, давайки си сметка, че тя внимаваше и възприемаше. Обясни и я насърчи. Сега дясната ръка разбираше.

Дясната и лявата ръка дадоха началото на бунта.

Преобърнаха се по гръб и сграбчиха нишката. Бореха се с болката.

Като акробати, застанали с главата надолу, се завлачиха към фонтана. Едни ръце наблюдаваха. Други бяха достатъчно смели, за да опитат немислимото. Да се разбунтуват. Беше истински метеж.

От войската на отрязаните ръце оставаше по-малко от една трета, която прииждаше в краката на хер Шпигелман. Стотина, може би повече. Другите вече бяха овъглени, изсъхнали от контра-Обмена или пък се гърчеха в спазми, изпаднали в безсилна агония. Най-твърдите, най-устойчивите разбраха плана на ръката на ръгбиста и видяха в дясната ръка пример за подражание.

Движеше ги гордостта. Движеше ги отмъщението на Джена Мецгерай.

Първо се чу воят на глутницата от прах и терзание. След това смехът на Джена Мецгерай.

После дойде и вятърът, по-силен и буен.

Накрая широко отворените очи на ликантропа. Нямаше съмнение. Зрението му не го лъжеше. Войската от отсечени ръце се бунтуваше.

Сдържайки гаденето си от този гротесков спектакъл, Буливиф излезе от скривалището си, в готовност да помогне. Тази демонстрация на воля за бунт го оставяше без дъх. Дори вълкът в него бе замлъкнал. Ръцете се влачеха с усилие към фонтана, като оставяха следи от плът и кафеникави съсиреци. Страданието, което всяко движение предизвикваше, личеше в хиляди детайли. Пръсти, които оставаха вплетени и биваха премазвани без колебание, кожа, която се стичаше в отвратителна слуз. Въпреки това не отстъпваха.

Напредваха. Бавно, безпощадно. Приличаха на морски прилив на сухо.

Първата от тях, една черна и дебела ръка, беше вече започнала да се катери към Продавача. Това ли беше последната надежда, за която бе говорил Пилгринд? Потърси го с поглед.

Намери го. Тичаше задъхан към дупката, от която се бе появила химерата, която Буливиф бе нарекъл Гас. Демоничното подобие, което бе насочило пистолет към Кай.

А Кай?

Той, както и Хер Шпигелман, не осъзнаваше това, което се случваше. Колкото Продавача се наслаждаваше, застанал на главата на жабата, толкова Кай изглеждаше изтощен и измъчен. Колкото първият беше образ на победата, толкова другият беше на поражението. И двамата в точката на кипене на Обмена, който обливаше площада, и двамата не схващаха това, което се случва.

Кай беше тежко ранен. От гърдите му бликаше обилно кръв, главата му беше обърната назад, устата — отворена и мъртвешки изкривена, с кървави ръце, хриптеше неразбираеми думи, които можеше да бъдат както молби, така и проклетия.

Буливиф изучаваше мястото, чакайки някакъв знак, някакво известие, някакъв сигнал, каквото и да е, за да атакува. Затова не забеляза Ловците и не можа да реагира на опасността.

Ловецът албинос се приближи до Примо.

— Това е хубав екземпляр — измърмори, макар да беше наясно, че силата на вятъра ще заличи думите му.

Примо се съгласи.

— Остави го на мен — помоли третият Ловец, вече предвкусвайки кръвта.

— Сега не е моментът — бе сухият отговор на Примо. — Всяко нещо с времето си. Шпигелман беше казал, че ще има намеса, но тя ще бъде парирана още в зародиш. Няма да убием този ликантроп. Не и преди да изпълним заповедите на Шпигелман.

— Защо?

Примо го сграбчи за тила. Хватката му беше стоманена. Третият едва извика от болка.

Другите двама подскочиха.

— Защото когато Шпигелман получи това, което иска, ние ще имаме Дент дьо Ньюи. Това ще бъде нашата лична уговорка. И тогава,

сине мой...-отпусна хватката. Третият залитна. — Трябва само да имаме търпение.

Примо се обърна към ликантропа.

Авиаторският шал, който криеше чертите му, се развяваше на вятъра като знаме, изцапано с кръв.

— Търпението е качество на Ловеца. Само силата е преди него. Но преди силата и търпението идва подчинението. Следващия път, когато се осмелиш да коментираш заповедта ми, ще те убия на мига.

Заплахата натежа във въздуха.

Третият Ловец изскърца със зъби.

— Какво ще правим с ликантропа, татко?

— Филипе, искам ти да го зашеметиш — заповяда Примо. — Но не повреждай кожата му, ще бъде добър трофей. Когато му дойде времето...

Ловецът се ухили и се хвърли към Буливиф.

— Вие другите — по даден от мен знак. Мишената е това момче. Жив.

Вълкът реагира прекалено късно.

Буливиф успя да обърне глава навреме, за да забележи сянката, която надвисваше над него, и болката избухна в основата на тила му.

Залитна напред, заслепен.

След втория удар потъна в тъмнина. Стана така, че първият свидетел на бунта на отсечените ръце не можа да присъства на последното действие от трагедията.

[1] Структурата на ДНК. — Б.пр. ↑

Ръката на ръгбиста се бе спряла на носа на жабата. Улесни изкачването си с безименния пръст на женската ръка, първата, която бе застанала до него. И двете бяха на няколко сантиметра от краката на хер Шпигелман. И двете чувстваха как силата извира от тялото на генерала, който ги бе предал. И двете знаеха, че тази енергия ще ги превърне веднага в прах, ако му оставеха възможност.

Стиснаха се за последен път, едно последно общуване за утеха. Беше хубаво, казваше този жест, да, беше хубаво, но донесе много болка.

Другите ръце се обединиха за нападение, достигайки кръглото и смешно лице на жабата. Едната, най-чевръстата и гневна, беше ръката на дете на едва шест или може би седем години. Въпреки това, което беше преживяла, все още носеше разпознаваемите знаци на детството, което за нея нямаше никога да приключи. Детето, на което бе принадлежала, щеше да стане със сигурност легендарен Сараф, ако не бяха сатърите на Касапина.

Веднага след това дойде една друга ръка, по-едра и по-голяма. Беше ръката на Суец, покрита с татуировки. Желанието на собственика на „Обсесо“ я избута напред, а не остатъкът от Обмена. Искаше със силата си да улесни изкачването на една дясна ръка, женска и леко пухкава. Но щом докосна пръстите ѝ, тя се превърна в пепел. Не беше единствената бунтовничка, загинала по време на похода.

Където и да се спреше погледът, се търкаляха сбръчкани и изпепелени ръце.

В този момент Продавача, изглежда, забеляза, че нещо не вървеше както трябва. Ръката, която стоеше отворена, изправена на главата, внезапно се затвори в юмрук. Мигащите и прозрачни като стъкло клепачи получиха тик. Устата му, вече превърнала се в нещо повече от дупка, се изкриви. От небето върху изпъкналия му корем, изпарявайки се на мига, капна първата капка от това, което щеше да

бъде запомнено като най-яростната буря, която някога е сполетяла Франция.

За бунтовниците това беше сигнал за атака.

Ръката на ръгбиста и тази на Суец бяха първите, които се стрелнаха в последно нападение. Сграбчиха панталоните на Продавача и пилеейки малкото си останала енергия, се покатериха изключително бързо по коленете, бедрата и торса му.

Насочиха се към гърлото. Искаха да го стиснат и да го разкъсат, докато главата му не падне. Отсечена, както те бяха отсечени от телата си, за които вече пазеха само смътен спомен.

Други, не толкова бързи, се насочиха към ставите. Да повалят идола, да го погубят и да се превърнат в прах заедно с него. Не искаха друго.

Ръката на Суец сграбчи бузата на хер Шпигелман и за малко не падна на земята. Субстанцията, която някога беше немоцна плът и маска, сега беше се превърнала в мека каша, хватката я разкъса и оголи гнилите зъби на почернелия от енергията на Обмена череп.

Ръката на ръгбиста нямаше такъв късмет. Доближавайки се до гърлото на Продавача, удари с опакото си плетеницата от кабели, която излизаше от цинично разтворената уста, и веднага беше убита. Умря в ликуващ блясък от искри.

Мъченичеството ѝ обаче не отиде напразно. Хер Шпигелман се задушаваше, докато енергията на Обмена, която вече не можеше да бъде укротена, се развихряше лудо, обвивайки го в пламъци. Дезориентиран от враждебната реакция, за малко не изгуби равновесие. Очите му успяха да фокусират разбунтувалите се и викът, който тази гледка провокира, бе предшестван само от злобния смях на Джена Мецгерай, който със скръстени ръце в ъгъла вдясно от него се наслаждаваше на отмъщението.

Глутницата кучета се размърда. Тя обвини тялото на Буливиф и това на Пилгринд, вече на няколко метра от Гас. Обви Гас, който не успяваше да се прицели, както беше ранен. Не докосна обаче Кай, който се търкаляше по земята, плачейки. Сякаш се боеше от това.

Момчето, кожа и кости, беше спряло да раздира гърдите си. Всъщност, докато се ориентираше къде се намира и кое време е, се питаше объркан за причината за това ожесточение. Не беше

единственият въпрос, който го посрещна при завръщането му в настоящето.

Какво ли му бе заповядал Продавача, за да изпадне в това състояние? Какво му бе направил? И най-вече, какви механизми бе използвал?

Едно беше неоспоримо: след като премина бурята на Обмена, се чувстваше различен. Различен и предишният в същото време. Сякаш беше огледалният си образ, а той не беше приятен, въпреки че беше много близък до реалността. Същият, но различен. Като разменен.

Ужасен, огледа за миг раните, което неволно бе нанесъл на собствената си плът, и за малко не припадна от отвращение.

Мисловният контакт с хер Шпигелман беше приключил. Нямаше я вече бурята в главата му. Мъчеше се да диша, а ужасен огън го изгаряше там, където ноктите му го бяха раздрали.

Погледна за втори път. Нещо напираше отвътре. Нещо, което искаше да излезе. Нещо, което лъщеше в червено. Нещо, което Кай разпознаваше, въпреки че не беше го виждал никога. Приличаше на татуировка. Клеймо. И клеймото придобиваше очертанията на нещо познато.

Ръцете му очевидно не са били водени единствено от желание за саморазрушение. Ноктите му не са драскали и раздирали, без да следват някаква логика. Сега, когато се опитваше да спре гаденето, когато вече не чувстваше упражнения от хер Шпигелман натиск в слепоочието, сега, когато радостта, че едва не се уби по негово настояване, стихна, можеше да види ясно, че ръцете му бяха рисували, използвайки плътта му като платно. И че тази рисунка, тази нажежена гравюра, се развиваше самостоятелно.

— Какво? Какво? Какво?

Плачеше.

— Защо?

Ръцете бяха достигнали лицето на Продавача.

Едни натискаха очите му, за да ги извадят от орбитите, а други се блъскаха, за да се вмъкнат в разтворената му уста. Раздираха корема му, за да стигнат до червата и да ги извадят. Някои се бяха струпали на коленете и на глезените му и заедно дърпаха като безумни, движени от убийствена ярост.

Енергията от Обмена, която не бе нужна вече за ритуала на Продавача, се бе върнала при законните си собственици, тоест при ръцете на Сарафите, придавайки им известна сила. Сега те се изкачваха пъргаво. Скачаха.

Сграбчваха го. Удряха го. Щипеха го.

Хер Шпигелман се олюляваше. Падна на земята.

Ръцете го покриха.

— Гас, не го прави.

Химерата наведе глава.

Задъхан, с очи, зачервени от глутницата на царя и от безпокойство, Пилгринд го увещаваше да не прави това, което и двамата се бяха заклели да направят на всяка цена.

Гас се почувства предаден дълбоко в себе си.

— Заклехме се.

— Не го прави — бе спокойният отговор на Пилгринд.

— Трябва!

— Не. Не...

— Трябва — повтори Гас, клатейки глава.

— Паднал е, гледай... — посочи Брадатият.

Шпигелман лежеше на земята като умрял. Ръцете пълзяха върху него като мухи на труп.

— Ти си слепият, Пилгринд.

Гас сочеше тялото на Кай, обвито в някакво карминено сияние, много подобно на това, което обгръщаше Джена Мецгерай.

— Не. Ритуалът не беше завършен, още има надежда.

Гас насочи оръжието срещу него.

— Искаш да ми попречиш да изпълня дълга си? — След това се поправи: — *Нашият* дълг или забрави?

— Ти не си убиец, Гас.

Гас въздъхна сякаш с примирение. Всяка дума му костваше усилие. Огромно усилие.

— Имам два куршума, Пилгринд. Един за мен и един за Вундеркинда. Но мога да намеря друг начин за себе си. Не ме затруднявай.

Пилгринд поклати глава.

— Не можеш да го направиш.

— Погледни му гърдите.

Кай се бе проснал на площада с разтворени ръце като върху разпятие. Задъхваше се. Върху мършавите му гърди се бе появило разкъсване. Приличаше на огромна татуировка, изрисувана с огън. Неизтриваемо клеймо, което се движеше в ритъм с дишането му. Сигурно му причиняваше много болка. И Гас, и Пилгринд знаеха какво значи това клеймо.

Беше клеймото на Розата.

— Розата на Алгол, виждаш ли? — притисна го Гас.

— Виждам я — каза Пилгринд, сбръчквайки чело. — Но ти си този, който не иска да види наистина.

— Шпигелман спечели, Брадати.

— Не завърши контра-Обмена, ти грешиш.

— Няма значение — отговори Гас развълнувано. — Процесът е само забавен. Кай ще помни. Ще помни, проклятие.

— Можем да го блокираме.

— И как?

— Вече сме го правили.

Абсурдността на това твърдение остави Гас с отворена уста. Чертите му, въпреки че нямаха нищо общо с човешкото — част от царството на насекомите и амфибиите, разкриха цялото си изумление в едно потъркване на антени и псевдоподи. Пилгринд не се отврати. Само се натъжи.

— Ти си луд, Пилгринд. Погледни ме.

— Виждам те, Гас Ван Зант.

— Тогава не лъжи. Знаеш, че процесът е необратим. Можем само да се преструваме и има само един начин, за да сме сигурни, че наистина е приключило.

Насочи оръжието към Кай. Сега беше лесна мишена. Стъкленият поглед на момчето бе насочен към небето. Неподвижен.

Отнякъде гръмотевица разтърси нощта.

Джена изсъска.

— Не е казано, че е необратим. Не вярвахме също, че е възможно да съществува контра-Обмен.

Гас залитна. Изплю лимфа на земята. Тръгна към Кай, решен да стигне до края.

— Ще се превърнеш в убиец, Гас — умоляваше го Пилгринд. „Или ще ме принудиш аз да стана“, помисли си.

— Вече съм чудовище, какво значение има?

Продавача успя да се изправи с няколко сантиметра, но войската веднага го повали на земята.

Беше му трудно да диша.

Обезумял от това, което се случваше (беше повален отново в калта точно докато вкусваше най-голямата си победа), не се опита дори да използва Обмен, за да се освободи от разбунтувалите се. Беше далеч от тази мисъл и от оскърблението, което войската от отсечени ръце нанасяше на потиснатото му и изхабено от контра-Обмена тяло.

Лежеше на земята, объркан и уплашен, и се опитваше да разбере в какво бе сбъркал. Къде се бе провалил.

Беше се погрижил за всеки детайл. Всичко беше преценено и внимателно планирано. Беше хванал двамата братя, Сид и Паулус, за да обърка и да хване в капан другите, беше вербувал Примо измежду всички Ловци, за да предотврати намесата на ликантропа или на Пилгринд, беше призовал Джена Мецгерай и чрез неговите ледени сатъри си бе осигурил необходимата енергия, за да подготви ритуала до съвършенство. Дори беше притиснал Вундеркинда към стената, принуждавайки го да направи Разруха.

А сега се намираше отново с уста, пълна с кръв и прах.

На земята. Победен. Само кръв и прах. Мразеше този вкус. Беше отвратителен.

Беше вкусът на хората.

Ето това оставаше от съществуването, кръв и прах. Нищо друго.

Кръв и прах, това бе съдбата на хората. Доколкото можеше да разсъждава, хер Шпигелман си помисли, че бе действал единствено за да избегне този край.

Беше се разбунтувал срещу подчинението на кръвта и прахта, беше се опитал да се промени, да смени кожата, тялото и душата си, да се отдалечи от расата на хората и така да се отърве от кръвта и прахта.

И въпреки всички негови усилия: имаше кръв и прах.

Значеше ли, че това е краят? Значеше ли, че това е съдбата му? Да свърши в кръвта и в прахта?

— Не.

Това бяха мислите на сина на кръвта и на прахта, не негови. Не всичко бе изгубено. Беше жив преди всичко. Контра-Обменът не го бе разрушил, както беше направил с други, не толкова силни Сарафи.

Неговата гордост му вдъхна нова енергия. Усмихна се ехидно. Битката не беше свършила, не можеше да свърши. Защото не беше разгромен.

Не беше той победеният. Не тази нощ.

Щракна челюст като бясно куче. От устата му потече лига и глухо ръмжене излезе от гърлото му. Изпепели армията, която го държеше в плен, с един потресаващ размах и се изправи на крака. Разтресе раменете и гърба си, за да се изчисти от тази мръсотия. Не можеше да свърши така. Не беше предвидено животът му да приключи по този начин. Беше подготвил всичко, всеки детайл.

Войната продължаваше.

И ако неуспехът го преследваше, тогава щеше да намери начин да го елиминира. Губеше кръв от всяка пора, размекнатите му органи бяха измъчени и изгорени, пръстите му — ненужни късове. Но неприятелите му не бяха в по-добро положение. Все още имаше власт. Имаше познание. Повече от всеки друг Сараф. Достатъчно, за да достигне до своята награда.

Затвори очи и подсвирна.

Кагуларите пристигнаха веднага, планирайки ловко по покривите, върху които Продавача ги бе накарал да се разположат. Взеха го на ръце и го отнесоха. Беше изморен. Едва се крепеше. Но все пак отчасти планът му бе проработил. Вундеркиндът беше подмамен. Точно така си помисли.

Подмамен.

Кай се изправи. Огледа се наоколо, фонтанът беше изцапан с кръв. Площадът — покрит с изгоряла плът. Демонът, излязъл от Ада, беше далеч, обвит в облаци прах. Поклати глава. Пилгринд стоеше неподвижен, с отпуснати ръце. Кай се опита да се усмихне. След това видя химерата.

Това всъщност беше Гас, но и не беше.

Не беше насекомо, нито амфибия. Беше малко от едното и малко от другото. Вонеше на кал и кръв. Не беше Гас, въпреки че говореше с неговия глас.

— Извинявай, момче, извинявай — казваше този дявол.

— Махай се — помоли го Кай, ужасен.

— Не мога. Трябва.

Няколко крачки и Гас насочи оръжието.

— Не ме убивай.

— Не можеш да разбереш.

И натисна спусъка.

От това разстояние не можеше да пропусне. И нямаше да пропусне, ако не беше Крал тел, който, изниквайки кой знае откъде, застана между оловото и нежната плът върху слепоочието на Кай.

Попадението улучи фигурката с пера вместо очи. Рикошира в него и падна на земята. Чу се метален звън. Веднага след това Крал тел падна замаян на паважа.

Гас го погледна вбесен.

— Ти...

След това погледна Кай. Момчето беше бледо и учудено.

— Стреля по мен...

Гас опита отново. Беше му останал един куршум.

— Гас, не! — извика Пилгринд, запращайки Обмен срещу него.

Пистолетът изведнъж избухна в огън. Едно метално нажежено парченце удари Кай по челото и той извика от болка и от изненада.

Викът му бе заглушен от този на Гас. От ръката, в която стискаше автоматичния пистолет, не беше останало друго, освен чукан с три висящи пръста.

Кай беше невредим. Изправи се, треперещ.

— Стреля по мен.

— Ти... — извика Гас. — Трябва... — Положи усилие. — Ти...

Ти си Вундеркиндът...

Стисна зъби и се изправи. Все още бе обзет от убийствена ярост. Оцелялата ръка сграбчи камата, извади я от ножницата.

— Ти.

Кай трепереше.

— Защо? — извика.

И този вик имаше силата да запрати Гас, Пилгринд и Кралтел на двайсетина метра разстояние, вдигайки ги като перца. Малкото останали корнизи паднаха, а стъклата и лампите се пръснаха с трясък. Появиха се нови пукнатини в асфалта и в гранита. Площадът пламна.

— Защо? — закашля се Кай и падна на колене, облян в сълзи.

ЕПИЛОГ

... И когато яростта на бурята разруши площада на жабата и Дент дьо Нюи, всичко...

... И когато водата започна да измива кръвта и пепелта...

... И когато виелицата се опита да събори стената, сякаш беше настанал Денят на Страшния...

... И когато дори и трупове на удавниците бяха залети от лудостта на урагана...

... И когато Джена Мецгерай, наситил се на отмъщението, се върна в каменния ад, който беше неговото царство...

... И когато Пилгринд, неспособен да се изправи и да реагира, прокле, виейки, собствената си слабост...

... И когато Гас отрони последните си солени сълзи, породени от безкраен гняв...

... Тогава четиримата Ловци изникнаха сред вода и светкавици, за да изпълнят волята на хер Шпигелман. Четирима мъже, преобразени от лудостта на елементите в могъщите сенки, изобщо немислещи за това, което очите им бяха видели и ушите им бяха чули. Сграбчиха Кай, безжизнен и в безсъзнание от шока, и го вдигнаха на раменете си без никакво усилие. Момчето, кожа и кости, почти не тежеше.

Много скоро изчезнаха в тъмната сърцевина на квартала, който не бе отбелязан на никоя карта.

РЕЧНИК

Гнилочан: огромна качулата фигура, направена от втвърден хляб, крила на мухи и гнилоч. Не е живо създание, оръжие е. Целувката му разкъсва плътта.

Кагулар: отвратителни същества, познават поезията на разкъсаната плът, но не и тази на състраданието. Наричани са Черни качулки заради формата на дрехите, които сами си шият. Кастрацията и разрезите ги разграничават по ранг. Не искат друго, освен име.

Калибан: създание, в което красотата и чудовищността се обединяват. Дишането му е музика, лицето му — лудост.

Ръчно направени предмети: обменени предмети чрез Обмена на Там и Тогава. Създават зависимост, която води до робство.

Сараф: тези, които са в състояние да извършват Обмена.

Обменът на Там и Тогава: способността да се обменят предмети чрез използване на кръв.

Обменът на Тук и Сега: способността на Сарафите да моделират физическата същност на реалността чрез изтриването на един или повече спомени.

Фобичи: те са забравили смъртта и поради това не са трупове. Движат се и убиват със свръхчовешка сила, но не са живи. Имат очи като паунови опашки.

БЛАГОДАРНОСТИ

На семейството ми за търпението, което демонстрира по отношение на мен самия и по отношение на удоволствието ми да се губя в библиотеката. На Ана, която ми каза: „Има много начини да се покаже нещо“, и ми сложи химикалката в ръка.

На Маурицио Джирарди за това, че прочете всичко (има предвид абсолютно всичко) с ентузиазъм и разбиране, дори и специално, когато се отнасяше до бълнувания без начало и без край.

Благодаря на Дарио ди Либерто за приятелството, окуражаването и безкрайните разговори. За същите неща дължа много и на Марко Ладзара, скъп приятел. И на Фулвио Ферари, приятел и ментор.

Бих желал да благодаря и на Лука „Метъл гуру“ Синьорели за изключително ценната помощ по време на писането на този роман, но най-вече защото знае, че там навън има само чудовища.

Специални благодарности и на Пиерджорджо Николацини, мой агент, който, когато каже, че нещо ще проработи, то *наистина* проработва.

На Сандроне Дациери за доверието. На Силвия Торреалта и Андреа Коти, двамата ми издатели, за това, че ме научиха да осветявам нощта.

Благодаря и на Иадел и Кай Зен (www.kaizenology.wordpress.com) за приятелството и за планиметрията на Българското министерство. Thanks to Sonia for her brew translation.

На всички онези, които сътрудничиха повече или по-малко за излизането на този роман.

На Джена — за кошмарите. На Moonspell за това, че с музиката си вдъхновяваха написването на трилогията.

И на Сара, разбира се.

Накрая желая да благодаря на теб, който се готвиш да затвориш тази книга, защото, да разказваш, без да има кой да те слуша, е суета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.